TU TREBUIA SĂ FII ACELA

El era serios și așezat,
în timp ce ea avea
mereu bagajele făcute...

EDITURA MIRON

Loveswept

Gail Douglas

Capitolul 1

Mike Harris ar fi putut să jure că puntea vasului *Queen Elizabeth 2* se aplecase sub picioarele lui.

Interesant, se gîndi, pe cînd pulsul i se ridică de parcă asista la o cursă de cai.

Nu făcuse nimic altceva decît să se bucure de compania unei brunete înalte, care era la stînga lui, cînd deodată avu impresia că digul începe să

se legene ca o plută luată de un val puternic.

Se uită la ceas lung, deşi ştia cît era ora, dar voia să facă orice altceva decît să se mai holbeze la picioare... la femeia... de lîngă el.

Dealtfel nici nu ştia cum să reacţioneze.

Mulţumită, doamna îmbrăcată în rochie mini, galbenă, apărea ca o pată de culoare ce înveselea scena de pe digul aglomerat, cum stătea cu trupul ei slab ca de gazelă şi picioarele lungi, făcînd să se trezească toate instinctele de bărbat în el. Dar cum era să se clatine pămîntul?

Era ridicol.

Se hotărî să-şi mai arunce o privire, deoarece pariase că femeia nu era chiar atît de grozavă. De fiecare dată cînd se uita la o femeie, era dezamăgit.

Dar se cufundă în adîncul celor doi ochi verzi ca marea, plini de un umor ghiduş şi de o senzualitate nevinovată ce o zărise pe buzele corai, uşor întredeschise.

Destul cu decepţiile! îşi porunci Mike în gînd, pe cînd podeaua se legănă din nou şi pulsul o luă

la goană. Se auzi spunînd cu o voce sugrumată:

– Bună.

Nu ştia de ce o spusese.

Caitlin Grant tresări cînd îşi dădu seama că străinul înalt şi chipeş îi ieşise în cale ca din neant, şi o atrase brusc.

– Bună, îi răspunse zîmbindu-i uşor şi aşteptînd să vadă ce va urma. Îşi aplecă ochii în pămînt şi îşi privi picioarele, de parcă nu le văzuse pînă atunci.

Întrebîndu-se de ce răspunsul monosilabic al femeii îl afectase atît de tare, Mike apucă mînerul de la geamantan, uitîndu-se la ea.

Îi admiră părul castaniu, curbura graţioasă a gîtului, formele siluetei, picioarele lungi, cele mai frumoase din cîte văzuse, atît de delicate cum păşeau încălţate în sandalele cu toc jos, care îi scoteau în evidenţă degetele cu unghiile vopsite în roşu-deschis.

Trase aer în piept şi căută să se calmeze.

Nu reuşi să găsească altceva demn de atenţie decît imaginea femeii: părul ei scurt şi rochia cu

fermoar, care era ultimul model din revista *Vogue*, deşi înfăţişarea o plasa undeva în secolul al nouăsprezecelea.

Ea chiar roşea?!

De cînd nu mai văzuse o femeie roşind?

Mai trase încă o dată aer în piept şi numără pînă la opt, refuzînd să fie prins în mreje de acea culoarea rozalie, naturală, a obrajilor ei frumoşi. Nu erau de nasul lui fiinţele acelea fragile care roşeau imediat.

Numai că inima lui refuza să recepţioneze mesajul şi nu voia sub nici un chip să se liniştească...

– Domnişoară? strigă controlorul, după ce perechea din faţa ei înaintă.

Ea nu îşi ridică privirea fiind cufundată în gînduri.

– Scuzaţi-mă, doamnă, spuse controlorul politicos, dar cu un glas obosit. Biletul, vă rog.

Pentru că ea nu răspunse, Mike, uimit şi el de reacţia lui, o trase de braţ, atingîndu-i pielea caldă şi fină.

Ea sări în lături, de parcă cineva îi aruncase un cub de gheață pe spate.

– Ce e? strigă ea cu ochii măriți.

„Parcă ar fi un mînz", se gîndi Mike în timp ce își retrase mîna, cumva mustrat de conștiință.

– Biletul dumneavoastră, zise el calm. Controlorul vă așteaptă.

Caitlin roși cînd îl auzi pe bărbat pufnind în rîs în spatele ei.

– Mulțumesc, îi spuse ea și-i zîmbi nervos lui Mike. Cred că... visam în plină zi.

Se opri fără să creadă că era necesar să intre în amănunte.

Roșeața din obraji spunea totul. Avea douăzeci și opt de ani și totuși era prima oară cînd descoperea ce însemna să roșești pe loc.

„Minunat", se gîndi ea.

Înaintă și după ce-și dădu jos geanta de piele începu să scotocească.

– Îmi cer scuze, mormăi ea către controlorul care aștepta răbdător. Geanta e nouă. Așa e la început cu încuietorile astea dificile...

– O, desigur, zise bărbatul tărăgănat. Şi mie mi se întîmplă la fel.

Caitlin îşi ridică privirea şi îl văzu pe controlorul mare şi puternic, dar cu chip efeminat ca al lui a lui John Wayne, care schimba nişte zîmbete ca de la bărbat la bărbat, cu chipeşul străin ce o tulburase de la bun început.

Cu o ultimă sforţare, Caitlin trase de capse.

În cele din urmă acestea cedară, dar conţinutul genţii căzu tot pe jos, dînd la iveală: ruj, pudră, stilouri, caiete, paşaport şi bilet.

Mike îşi lăsă jos geamantanul şi se aplecă să adune lucrurile răvăşite.

Din nefericire, Caitlin se aplecă în acelaşi timp cu el să adune ce a mai rămas şi se lovi în ceva tare care se dovedi a fi un umăr de bărbat.

Brusc îşi pierdu echilibrul şi ateriză în fund, cu rochia ridicată, abia reuşind să stea într-o poziţie cît de cît demnă.

Mike înghiţi în sec în timp ce o privea. „Nu e genul tău, Harris“, îşi spuse el în gînd, aproape disperat.

Ochii verzi păreau să se uite în altă parte în timp ce un hohot de rîs sugeră că un amărît se amuza pe seama femeii.

Mike fu cuprins de o senzație ciudată.

– Îmi cer scuze, spuse el, cu vocea sugrumată de adolescent, apoi tuşi.

Mai zise încă o dată:

– Îmi cer scuze, cu o tonalitate baritonală. Pentru că chicoteala nu încetă, el își făcu ochii mici şi privi pe deasupra rîndului pînă se opri la un bărbat care tăcu imediat ce dădu de ochii lui scrutători.

Mike aruncă o privire rapidă asupra paşaportului şi biletului femeii pe cînd o ajută să se ridice.

Caitlin ezită pentru că intuia că va regreta atingerea acestui bărbat chiar şi în treacăt.

Ca să nu fie prost crescută, ea îi acceptă brațul şi încercă să se adune.

– Iertați-mă, îi spuse Mike şi îi puse paşaportul şi biletul pe tejghea, apoi o trase în sus.

El nu era sigur de ce îşi cerea sc''ze sau de ce femeia aceasta îl provoca; trebuia să lupte cu sine

ca să nu o ia în brațe, să îi mîngîie părul şi să o facă să rîdă de întreaga farsă.

– Încercam să vă ajut şi n-am făcut decît rău, spuse el cînd era deja în picioare.

Caitlin nu putu să spună un cuvînt. Stătea şi îl privea.

„Ce față minunată", îşi spuse ea în gînd, „cu ochii ăştia negri, părul închis şi gura asta ispititoare.

E vina mea", îşi mai zise ea, după o pauză lungă.

– Mi-ai fost de ajutor. Îți mulțumesc.

Mike începu să se întrebe dacă nu cumva cei din echipaj n-aveau vreun mijloc de salvare pentru un pasager care reuşea să se înece fără măcar să părăsească digul.

Luptîndu-se cu sine, el zîmbi.

– Hai să încercăm din nou: Eu adun lucrurile pînă te înregistrezi, bine?

Caitlin clătină din cap căci nu-i prea convenea să-şi arate conținutul genții unui străin.

Şi asta nu pentru că se gîndea că putea să i-o

înşface cumva de sub nas; ochiul ei format îi apreciase deja costumul care era marca *Armani*, geamantanul *Gucci*, after-shav-ul fin şi costisitor.

Caitlin încercă să-şi ia ochii de la el, cu toate că era ocupată cu strîngerea lucrurilor răvăşite, dar în van.

Nu înțelegea de ce impactul asupra ei era atît de puternic.

De regulă, nu era genul care să o atragă. Îi plăceau rebelii, nu icoanele.

Iar un astfel de bărbat, care avea alura unei pume gata să sară pe victimă, îi prevestea veşti nu prea grozave, chiar dacă ochii îi erau limpezi ca un lac de munte în bătaia soarelui.

Şi în plus de asta era prea tînăr, prea dornic ca să o îngrozească.

Prefera bărbații mai în vîrstă, care nu erau cu pretenții.

– Domnişoară Grant? se auzi strigată de agentul ei parcă de departe. Este domnişoara Caitlin Grant pe undeva prin apropiere?

Ea tresări, se întoarse şi rîse revenindu-şi.

– Cred că sînt nervoasă din cauza călătoriei, spuse ea ca o scuză. E ceva la care am visat de cînd eram mică.

– Şi fie ca aceasta să fie de neuitat, spuse agentul. Şi aşa ar trebui să se întîmple căci ai fost ridicată în grad, domnişoară Grant.

Caitlin îşi lăsă capul într-o parte şi îl privi uimită pe cînd el se îndreptă spre noua cabină şi îi explică că fusese mutată de la puntea numărul trei la numărul unu.

– Dar eram trecută la clasa întîi, protestă ea, uşor. De ce aş fi ridicată în grad? Eşti sigur?

– Foarte sigur, dar n-am nici cea mai vagă idee. Agentul rînji. „Calul de dar nu se caută la dinţi", domnişoară Grant. Neptun ţi-a purtat noroc. Acceptă şi bucură-te.

Cum el continuă să completeze cărţi de credit şi formulare, apoi să-i verifice paşaportul, Caitlin îşi întoarse privirea spre bărbatul din spatele ei, care era în picioare acum şi îi întindea geanta, fără să pară nici pe departe vreun hoţ.

Mike avea gura uscată, iar pulsul i se iuţi.

Îi trecuse prin cap că poate ea era înregistrată la clasa a doua şi că putea să dispară undeva pe vas fără să mai dea de ea şi, cu puţin noroc, să o uite. Dar iată că greşise al naibii căci tocmai afla că n-avea cabina departe de a lui.

Se luptă cu greu să reziste ispitei de a nu o privi în ochii negri, fără să-şi facă griji. Femeia aceasta intervenea cumva în sistemul lui de apărare şi-l distrugea?

– Mulţumesc, din nou, zise Caitlin.

Atmosfera prea încărcată, curenţii puternici o magnetizaseră spre acest necunoscut.

Trebuia să-şi revină, îşi zise ea. Imediat. Îşi puse geanta pe umăr, făcînd un efort de a se întoarce spre agentul Cunrad.

Acesta îi arătă documentele.

– Vă mulţumesc, îi spuse ea, sînt sigură că voi avea o călătorie minunată. Şi simţea cu adevărat cele spuse. Avea să fie visul aievea.

Nu prea ştia cum va fi la sfîrşitul călătoriei.

Era nerăbdătoare. Nu ştia care sînt planurile în legătură cu turul ce avea să-l facă în localitatea

Costwold din Anglia. În trecut avusese mai mereu un însoţitor, dar cei cu care obişnuia să iasă ori se căsătoriseră, ori aveau alte treburi, fiind solicitaţi în perioada aceasta.

Ea ascultă, absentă, instrucţiunile agentului. Acesta îi vorbea despre incendiu, dar ea nu îl prea auzea. Temerile îşi făcură din nou loc în sufletul ei.

Înainte de plecare, avusese unele nelămuriri referitoare la modul ei de viaţă. Se gîndea dacă avea să se stabilească undeva.

Şi, totuşi, renunţase la slujba care se arătase a fi promiţătoare, la apartamentul care îi era ca un adevărat cămin.

Îşi abandonase prietenii şi singura legătură pe care o mai avusese în comunitate.

Potrivit teoriei formulate de prietena ei cea mai bună, Pam Jennings, existenţa ei era o căutare. Şi pentru ce?

– Încerci să-ţi descoperi identitatea, draga mea, îi zise Pam după ce îi pierise cheful să mai împartă apartamentul din Londra cu ea. După ce

ți-ai pierdut părinții la vîrsta de treisprezece ani, ai crezut că şi tu eşti pierdută. Şi cu toate astea, draga mea, să ştii că nu o vei găsi pe Caitlin Grand, rătăcind prin lume; ea nu e acolo. Trebuie să o cauți înăuntrul tău. Acolo e.

Caitlin rîse.

– Hei, nu vreau decît să văd unde a crescut tata. Nici urmă de Freud. Şi de-abia aştept să te revăd, deşi numai Dumnezeu ştie de ce. Pam îi fusese colegă de cameră.

– Şi eu vreau să te mai văd, zise Pam înainte de a trata subiectul care o frămînta. Cred că de fapt tu speri să dai peste fantomele lui John şi a lui Maureen Grant, de parcă ei ar fi lăsat urme în locurile unde fuseseră fericiți.

Pam avea un defect: obiceiul de a trece cu vederea adevărul.

Caitlin reveni la ale ei cînd remarcă privirea agentului îndreptată spre ea.

– Mai aveți întrebări, domnişoară Grant?

Ea îi zîmbi şi clătină din cap.

După asta porni spre ieşire cu inima bătînd cu

putere în aşteptarea călătoriei, aşa îşi zise ea în gînd.

Luă hotărîrea de a abandona bărbaţii misterioşi şi se concentră asupra voiajului.

Era nerăbdătoare să-şi scrie impresiile în jurnalul de călătorie...

Era sigură că putea să atragă atenţia ziarelor din St. Petersburg din Florida călătorind cu clasa întîi.

Cu cît se apropia de graniţă, Caitlin nu era convinsă că fusese norocoasă. Tot mai credea că cineva putea să pice din moment în moment şi să o anunţe că fusese o greşeală.

Şi pentru că nimeni nu apăru, Caitlin îşi permise să se bine dispună, simţindu-se ca hoţul care furase un diamant de valoare.

Gîndurile îi zburară spre străinul ei extraordinar şi săritor, dar le alungă imediat.

Bărbatul acela devenea enervant. Poate că va scrie ceva în jurnal despre el. Mătuşa Penny nu ar fi de acord cu o asemenea aventură romantică în călătoria pe care i-o aranjase.

Păşind pe punte, Caitlin trase aer în piept şi se gîndi că va trăi vacanța vieții ei, de fapt, a doua vieți: a ei şi a mătuşii Penny.

• Aventurile mătuşii Penny umpluseră multe jurnale, dar, cu toate astea, ea nu reuşise să călătorească într-un feribot de lux.

Şi asta din cauza arteritei ei. Caitlin intenționa ca fiecare clipă din călătorie să fie aievea.

Simți că o încearcă o emoție puternică.

Oare ochii aceia închişi la culoare o fixaseră multă vreme sau imaginația ei îi juca feste?

Da, îi juca feste imaginația. Şi cu un ultim rămas-bun, în gînd îl părăsi în gînd pe înaltul, chipeşul brunet. Î

şi mai zise că, cu toate că bărbatul era disponibil legal, social sau emoțional şi că se simțea atras de ea, ea nu trebuia să fie interesată de astfel de probleme.

Nici un pic, îşi zise în gînd!

Mike îşi schimbă poziția de pe un picior pe altul, enervat.

Nu simțea nevoia să o prindă din urmă pe Caitlin Grant.

Apoi se îndreptă spre punte, depăşind o pereche.

Nu reuşea să-şi dea seama ce se întîmpla cu el.

Acum era la cîțiva paşi în spatele ei, la intrarea într-o cameră mare.

Deşi n-avea experiență în domeniu, Mike putea să spună că e încîntat de ce vede.

După ce rătăci cu privirea prin încăpere, îşi lăsă ochii pe picioarele lui Caitlin Grant.

Acestea erau extraordinare: lungi, goale şi frumos bronzate; perfecțiunea întruchipată: coapse netede, pielea moale, de mătase.

Delicioase.

Mike simți un ghiont în stomac. Gîndul de a-şi plimba buzele pe pielea aceea îmbietoare, de a o gusta...

„Abține-te", îşi spuse. Un lucru era de admirat la femeie, chiar dacă trebuia să îi mai dea o mînă de ajutor, trebuia să-şi păstreze calmul.

Nu trebuia să sară peste propriile reguli.

O tînără englezoaică cu un ecuson pe piept dădea explicații la intrarea în hol.

– Cabina dumneavoastră este pe puntea următoare, domnişoară, îi spuse lui Caitlin cu un zîmbet plăcut. Folosiți ieşirea din stînga, apoi scara D.

Expresia feței i se lumină cînd privirea se lăsă pe următoarea persoană din rînd.

Caitlin nu trebui să se întoarcă să vadă despre cine e vorba. Putea să simtă prezența bărbatului din spatele ei.

Era uimită să sesizeze emoția intensă ce o marca, că aproape se auzi spunîndu-i: „În lături, doamnă! Eu l-am văzut prima "

Îşi dădu seama imediat că trebuia să se calmeze.

Avea destule probleme cu cabina şi aşa. Nu era greu să te descurci noaptea pe vas.

Era destul de bine echipat.

Şi apoi, nu era bine să fie obsedată de un mascul care atrăgea o hoardă de femei după el.

Caitlin se încruntă. Care erau direcțiile alea? Scara D, ieşirea pe stînga.

Păşi prin coridorul mare, văzu camere aliniate, aşa că era pe drumul cel bun. Dar ce mai conta pe ce parte o lua?

Mike reuşi să scape de femeia insistentă şi o prinse din urmă pe Caitlin. Mînia ei îi spunea că e pierdută, aşa că îi sări în ajutor.

– Spre stînga, domnişoară Grant, îi zise liniştit.

Sunetul îi ajunse la ureche şi o făcu să tresară, iar răsuflarea caldă îi dădu fiori. Recunoscu vocea. Apoi, mirosul. Era în pericol.

Se forță să privească în spate cu un zîmbet.

– Mulțumesc. Eram gata să o iau la dreapta, căci sînt un fel de încurcă lume.

Mike se întrebă cum reuşise Caitlin Grant să treacă prin viață, mai ales să călătorească singură. Nu prea era descurcăreață.

Era o visătoare. O amețită, aşa cum ar numi-o amicul lui Dave. Din fericire, nu prea îl interesau rătăcirile lui Caitlin Grant.

Nu avea să se încurce cu ea chiar dacă erau vecini, poate doar să o privească de la distanță. Nu putea să reziste unei astfel de plăceri. Era extraordinară. Perfectă.

Îi plăceau foarte mult sprîncenele ei frumos arcuite nu prea stufoase.

Ca să nu mai vorbească de genele ei groase, închise la culoare... de ochii ei verzi ca marea... ochii ei frumoşi...

Ochii aceia pot fi fatali pentru orice bărbat. Puteau să-l facă să uite de orice lucru important, puteau să-i stîrnească emoții nebănuite.

Strălucitoarele doamne din New York aveau propriile agende, stătuse departe de ele de teama ca nu cumva vreuna să-l încorseteze.

Aşa că de ce ar strica să o privească pe această femeie?

Caitlin încercă să-şi schimbe privirea în altă parte.

Începuse să se simtă ca un iepuraş prins în ghearele unui leopard. Inima îi bătea cu putere.

„Ce prostie", îşi spuse ea în gînd.

Nu există leoparzi pe punte. Toată lumea ştia că pisicile urăsc apa.

– Ai mai călătorit cu vasul acesta înainte? întrebă ea, impresionată de calmul vocii şi de felul în care se mişca, fără reţinere.

Mike zîmbi, amuzat şi uimit de confuzia ei.

– N-am mai fost pe nici un vas înainte, îi răspunse el. Sînt o persoană ce apelează la orice mijloc rapid în viaţa de toate zilele. Stai puţin, domnişoară Grant.

Caitlin se opri şi se întoarse să-l vadă pe acel bărbat şi se întrebă de ce i se adresa pe tonul acela, iar ea la rîndul ei, de ce se supusese fără ezitare.

El întinse mîna ca să o apuce pe a ei cu putere.

– Te am la mînă. Eu îţi ştiu numele de la ghişeu, pe cînd tu nu-l ştii pe al meu. Eu sînt Mike Harris. Şi erai gata să o iei pe scara D. Nu era prea mare lucru, dar de ce complici lucrurile?

Aşa se gîndea şi ea. O căldură interioară o învălui într-o clipă.

Trebuia să evite pe viitor atingerea acestui bărbat. Îi provoca stări ciudate.

– Îmi pare bine, murmură ea, privindu-l drept în ochii albaştri, simţindu-se parcă era prinsă într-un vîrtej. Sau poate într-un flux. Ceva rapid şi puternic. Chiar periculos.

Mike tuşi şi zise:

– Nu eşti departe de mine. Ce-ar fi să ne întîlnim în faţa cabinei tale de vreme ce nu e prea departe de a mea? Am sentimentul că dacă nu te însoţeşte cineva s-ar putea să dai direct în cuvă, adăugă el cu un zîmbet ce voia să o tachineze.

Deşi Caitlin îşi zise că ar trebui să fie mai atentă cu străinii, mai ales în New York sau Londra, se trezi că aprobă din cap.

Dădu vina pe zîmbetul lui Mike care îi răscoli stomacul.

Oricum, nu se afla la New York. Îşi zise că era într-un sat pe apă cu o populaţie sub trei mii de locuitori.

– Cum de ştii drumul atît de bine, îl interogă pe Mike care o aduse chiar în faţa uşii.

– Am studiat harta vasului, îi răspunse el.

Caitlin constată o uşoară notă de dezaprobare în glasul lui, de parcă voia să spună că oricine se îmbarcă pe un vas fără să-şi fi făcut tema corect, merita să se rătăcească. Te descurci cu toate liniile şi pătratele acelea?

Mike rîse.

– Cum te descurci cu hărţile normale, domnişoară Grant?

– Nu prea bine, mărturisi ea. Sînt total neputincioasă.

– Neputincioasă? Asta te-ar putea duce la nişte trasee interesante.

– O, da, spuse Caitlin cu un zîmbet. Nici nu ştii ce mai pot ascunde nişte trasee greşite.

Cuvintele ei îl derutară.

– Nu ştiu ce să zic. N-am mai fost pe drumuri neumblate, ci am făcut planuri dinainte.

– Ce trist, spuse Caitlin îngîndurată, mai mult pentru ea decît pentru el. Nu mi-ar plăcea ca viaţa mea să fie dirijată.

Mike se încruntă.

Se gîndea că viața lui este organizată, nu dirijată.

Liniştea ce se lăsă o făcu pe Caitlin să regrete remarca ei impulsivă. Nu trebuia să comenteze asupra altor persoane.

– Mulțumesc pentru ajutor, domnule Harris.

– Mike, o corectă el. Se întreba de ce era aşa de prietenos. Colegii de suferință ar trebui să-şi spună pe nume, nu crezi? Se gîndi că ar fi bine să renunțe să înțeleagă ce căldură interioară îi provoca această femeie şi să se relaxeze.

– Cred că ştii deja cum mă cheamă, spuse Caitlin.

Mike zîmbi.

– Cred că nu-ți place să te strige cineva Kate.

– Urăsc să mi se spună aşa. Cred că nici ție nu-ți place să ți se spună Michael.

Mike deschise uşa.

– Credeam că îmi displace, dar acum nu mai sînt sigur. Oricum, îmi place cum sună pe buzele tale, zise el şi zîmbi.

Caitlin simți că se pierde cu firea.

– Cum de-ai ştiut că uşa e deschisă? Mi-am dar seama că n-am cheie dar n-am întrebat de ea.

– Cheia este în cameră. Cred că omul de la ghişeu a omis să-ți spună.

Obrajii lui Caitlin se împurpurară.

Poate că Mike Harris o credea o proastă.

Poate că aşa era.

– Ne vedem mai tîrziu, Caitlin Grant.

Şi totuşi, Mike Harris o invadase întru totul. Trebuia să găsească o cale să scape de el.

Era o idee ridicolă căci el se dovedise un gentleman în adevăratul sens al cuvîntului.

Capitolul 2

Mike citi în grabă hîrtia ce conţinea programul restaurantului şi află că nu putea să discute cu nimeni din personal pînă la ora patru. Deci nu riscă să afle ceva în plus şi se duse direct la *Grătarul reginei*, unde dădu peste directorul localului.

Bărbatul se prezentă cu numele Derek şi luă o mină serioasă.

– Regret domnule, spuse Derek, am luat la cunoştinţă de rezervarea pe care aţi facut-o, dar nu mai aveam masă pentru o singură persoană. Ce ziceţi de o masă de două persoane?

„Asta chiar că e prea de tot", se gîndi Mike. Era posibil că se creeze un conflict de idei sau să fie plictisitor. Şi totuşi...

– Aveţi vreo domnişoară Grant pe lista de rezervări pentru cină? întrebă el, gîndindu-se că ar trebui să se obişnuiască cu astfel de surprize. Era ca şi cum Mike Harris nu mai exista şi un impostor îi luase locul.

Derek părea dezamăgit.

– Din nefericire, domnule, chiar acum zece minute am fost rugat să rezerv o masă de două persoane pentru domnişoara Grant şi un anume Ralph Rush.

Mike se încruntă. Nu-i trecuse prin minte cum Caitlin ar putea să-şi dea întîlnire.

– Domnişoara Grant a făcut rezervarea? se trezi el întrebînd.

– De fapt, domnul Rush, răspunse Derek,

după care ezită fără să vrea să continue. Nu sînt sigur dacă domnişoara Grant este în cunoştinţă de cauză. Am primit numele dumneaiei fără să se menţioneze vreo preferinţă pentru loc, deci presupun că nu se supără dacă am mers pe mîna domnului. Se încruntă pe cînd studia, atent, notiţele personale. Ar mai fi o domnişoară... Bunny[1] Cantrell.

„Iepuraş", repetă Mike liniştit.

– N-aveţi o masă de mai multe persoane? întrebă el. Nu prea îl interesau damele cu numele de „Iepuraş". Întrebase de Caitlin dintr-un impuls stupid şi îi era recunoscător lui Ralph Rush pentru că i-o luase înainte, deşi îl durea să fie învins.

– Aveţi cumva vreo masă de şase persoane unde să pot sta şi eu?

Derek îşi consultă tabelul în timp ce îşi mîngîia bărbia. De fapt nu mai existau decît două mese de opt persoane cu cîte trei perechi la fiecare.

---

1. Iepuraş.

Mike se uită şi arătă cu degetul unul din locurile indicate de Derek.

– Masa aceea îmi convine, spuse el.

Dacă nu putea să stea singur, atunci poate reuşea să se piardă în mulţime. Dar, după ce Derek îl trecu pe listă, se întrebă de ce oare alesese chiar masa de lîngă Ralph şi Caitlin Grant?

După ce intră în restaurant, pe la ora şapte şi jumătate, privirea lui Mike se îndreptă chiar spre masa lui Caitlin. Tipul îmbrăcat într-o haină cu carouri stătea acolo de unul singur.

Cu siguranţă, Caitlin nu-l cunoştea, iar Ralph Rush n-avea şanse să-i devină partener la cină, după povestea de mai-nainte.

Mike se aşeză la masa de şase locuri, cu speranţa că partenerii lui de cină vor întîrzia. Se mai putea bucura puţin de toată masa aceea mare.

Nu rezistă tentaţiei de a-l privi pe Ralph Rush. Acesta părea neliniştit sau nerăbdător, tot privea spre uşa de la intrare, după care se uită la ceas şi la farfuria din faţa lui.

La ora opt, apoi la opt şi jumătate, Ralph continua să privească cel de-al patrulea Martini, fără să fi comandat altceva, iar Mike începu să se întrebe de ce întîrzie Caitlin. Poate că s-a rătăcit, îşi spuse el în gînd, cu multă grijă, ceea ce îl alarmă şi mai tare decît o făcuse altă dată.

Spre dezamăgirea lui, cele trei perechi sosiră şi începură să se prezinte, aşa că Mike se prezentă şi el la rîndul lui, se ridică să dea mîna şi schimbă cuvintele obişnuite la astfel de ocazii, apoi se aşeză la masă, sperînd că nu va mai fi deranjat. Nu se pricepea la conversații ieftine.

După ce se consumară subiectele despre profesie, vecini şi prețurile de pe piață, Mike se pregăti pentru întrebarea inevitabilă. Nu a trebuit să aştepte prea mult.

– Tu cu se te ocupi, Mike?

Aflase din experiența proprie că din stînjeneală putea oferi un răspuns fad, iar faptul că ar pretinde că are o carieră respectabilă nu avea cum să-i schimbe părerea. Tovarăşii lui de cină ar fi putut afla imediat ce hram poartă, fapt care ar

duce la bombardarea lui cu întrebări de tot felul.

– Ce nostim să mă întrebaţi, spuse el, fără să ezite tentaţiei de a glumi. Încercă să afişeze nerăbdarea naivă, specifică timbrului tatălui său pe care îl auzea de multe ori în anii grei, cînd Stu Harris avea multe idei, dar capital puţin.

– Vedeţi voi, am afacerea în mînă, o posibilitate uriaşă pentru investitori, ceva de care m-am agăţat.

Pe cînd îşi continua discursul fără să spună ce anume, urmărea cîţiva ochi care îşi schimbară direcţia.

Mike rămase surprins că această atitudine îl dezamăgise, în loc să-l bucure. Brusc, simţi că se comportă exact ca tatăl lui, care se lupta din răsputeri cu oamenii de afaceri, ca să-i convingă că o idee bună ar putea fi la fel de valoroasă ca valuta.

Amintindu-şi că zilele acelea erau apuse demult, că avusese satisfacţia de a vedea roadele succesului personal care îl ajutaseră pe tatăl său să-şi vadă visul cu ochii, Mike se hotărî să pri-

vească în altă parte. Spre ceva mai plăcut. Caitlin Grant.

El se încruntă. Pe unde naiba umbla? Şi de ce dracu' stătea după fundul ei?

În cele din urmă, ea intră în restaurant puțin grăbită şi nespus de frumoasă, îmbrăcată într-o rochie modestă, care-i scotea în evidență formele, cu picioarele goale, strălucitoare.

Alarmat de senzualitatea primitivă pe care i-o trezise Caitlin, Mike încercă să-şi alunge gîndurile negre. Dar cum ea se apropie şi îi lăsă o dîră de parfum proaspăt în nări, ca iarba dulce de vară, imaginația lui erotică deveni sălbatică.

Cînd Caitlin îl văzu pe Mike, uită complet că trebuia să-l urmeze pe Derek la masă şi se pierdu furată de albastrul-cenuşiu al ochilor lui.

El se ridică să o salute cu un gest mecanic, încît se miră şi el cît de prompt fusese. Caitlin începu să creadă că Mike Harris era un domn de modă veche, îmbrăcat într-un blazer de mătase, o cămaşă albă, sport, încît era mai atrăgător ca oricînd.

Ea îi zîmbi cu calm.

– Bună, Mike, spuse ea, cu vocea mai moale şi mai răguşită decît îşi impusese.

El se forţă să păstreze ţinuta, dar şi o anumită distanţă.

– Ai ajuns în sfîrşit, spuse el cu un zîmbet pe buze. Începusem să cred că este nevoie de o patrulă de cercetare.

Pe cînd îl privea, Caitlin ştia că, în ciuda faptului că devenise sensibilă, spera pe deasupra, să fie partenerul ei de masă pe restul călătoriei.

Dar el stătea alături de cele trei perechi.

– Pari surprins că nu m-am rătăcit, spuse ea, cu bărbia ridicată, în tendinţa de a fi rece.

Brusc, o lovi un gînd. Mike voise să pornească în căutarea ei? Oare o aşteptase? Dorea să vină cu adevărat? Pentru că o văzu mai domoală, zîmbindu-i, Mike îşi dădu seama că remarca lui avusese efect şi se simţea ca un prost.

– Recunoaşte, Caitlin, spuse el, încercînd să cîştige din terenul pierdut, tachinînd-o puţin, că ai angajat un ghid.

Ochii ei luciră.

– Bine, mărturisesc, mi-am părăsit cabina acum o oră. După cel de-al treilea tur pe punte, am început să întreb echipajul în ce direcție să apuc. Unuia dintre ei i s-a făcut milă de mine şi m-a îndreptat spre uşă.

– Şi poate că spera să te ducă şi la barul echipajului ceva mai tîrziu, adăugă Mike, domol, dînd din cap şi se prefăcu că e afectat din cauza aceasta. N-ai încercat să verifici diagramele şi liniile indicatoare de pe pereții de lîngă lift, care se află pe fiecare punte?

– De fapt, voiam să mă descurc fără ele, recunoscu Caitlin. Dar gîndul că tu cunoşti nava m-a făcut să renunț. Şi iată cît de simplu era! Instrucțiunile erau pe punte!

Mike îi fu recunoascător, în gînd însă, încercînd să se orienteze în urma acestui fapt.

– Deci ce s-a întîmplat? întrebă el cu un zîmbet.

Caitlin îşi dădu ochii peste cap şi îi oferi o explicație lungă, cum rămăsese ea pe punte, ră-

tăcind de colo colo, înainte de a-şi da seama de greşeala comisă.

– Ceea ce m-a derutat cel mai tare a fost faptul că exista o cameră a reginei ca şi cea de-aici de la restaurant. Te întreb pe tine, oare e normal să fie aşa? Pînă să mă prind, eram terminată.

Mike îi ascultă povestea, uimit. Nu putea înțelege cum cineva poate fi atît de aiurit, dar poate nu era momentul potrivit să întrebe. Nimic nu era mai potrivit clipei decît glasul minunat a lui Caitlin, ochii ei expresivi şi dorința răscolitoare dinlăuntrul ei.

– Cred că şi eu mă simt dezamăgit, mormăi el.

Caitlin îşi dădu seama că îl determina pe Derek s-o aştepte, în timp ce ea conversa cu Mike, lăsîndu-se vrăjită de el, din nou.

– Mai bine mă duc la masa mea, spuse ea. Se întoarse şi tresări, cînd îl zări pe Derek chiar în spatele ei.

Apoi dădu cu ochii de tovarăşul de cină. Purta cea mai îngrozitoare haină pe care o văzuse

vreodată. Mike se aşeză la loc, în timp ce bărbatul de la masa lui Caitlin îşi dădu scaunul la o parte cu zgomot, pufnind în rîs fără un motiv anume şi îi întinse mîna.

În momentul în care Caitlin îi acceptă mîna, un val de colonie amestecat cu un miros de alcool îi năpădi nările.

Simţi să se prăbuşeşte.

– Ralph Rush la dispoziţia dumneavoastră, îi spuse bărbatul şi se aplecă peste masă de parcă îi spunea cine ştie ce. Rush îmi este numele şi omonimul „goană" e ca un joc pentru mine, dar nu vă faceţi griji, drăguţă doamnă. N-am să vă reped în nici un fel, deşi m-am cam agăţat de locul ăsta de pe la amiază, dar mă voi posta alături de dumneavoastră în continuare. După asta, Ralph o blagoslovi pe Caitlin cu o clipire din ochi.

– Deci, dacă nu cumva sînt cam iute în ceea ce vă priveşte, drăguţă doamnă, vă rog să mă potoliţi cumva şi promit să-mi folosesc frînele.

El rîse pe înfundate, destul de urît. Caitlin reuşi să zîmbească, pe cînd îşi retrăgea mîna şi să se

aşeze mai bine pe scaun. Îşi ridică privirea spre Derek, ca şi cum voia să-i spună cum de-a putut să-i facă aşa ceva şi că ar fi meritat nişte scuze. După ce Derek se îndepărtă, îşi privi tovarăşul de masă cu uimire.

– Ai spus că ai cerut să stai cu mine la masă? Dar... dar cum...? Ne cunoaştem de undeva, domnule Rush?

– Mai întîi dă-mi voie să-ţi ofer ceva de băut. Ce vrei? Eu mă dau în vînt după Martini cu vodcă. Cocktail, desigur. Şi cu un zîmbet ce se dorea a fi la Sean O'Connery, pe jumătate rînjet, Ralph pocni din degete după chelner.

Caitlin îl rugă pe chelner să-i aducă un pahar de apă minerală, sperînd că acesta va trece cu vederea gestul grosolan al partenerului ei.

– Apă minerală? o întrebă Ralph, după ce tînărul plecă. Ieftină întîlnire. El izbucni în hohote de rîs. Glumeam. Auzi, şi nu-mi mai zice domnule Ralph. Zi-mi Ralphie. Încă nu mă cunoşti bine, dar eu eram pe dig cînd ai venit. Şi îi mai făcu o dată cu ochiul. Erai aşa de drăguţă cînd ai apărut.

Şi mi-am zis că trebuie să te cunosc. Deci, iată-ne, drăguță doamnă, şi cred că facem o pereche destul de potrivită. Numai noi doi timp de cinci zile.

– Iată-ne, repetă Caitlin încet, ca un ecou. Acum, recunoscu în sfîrşit rîsul înăbuşit al lui Ralph! Mike Harris o ajutase cînd îi scăpase geanta pe jos. Ralph Rush rîdea. Iar acum îi era partener la cină. Nu Mike. Ea înghiți în sec. Tu şi cu mine... timp de cinci zile întregi..., spuse ea.

Mike trebui să se stăpînească în timp ce asculta fiecare cuvînt. Zîmbi. Încercă să nu pară prea mulțumit. Ce importanță avea că ea nu era încîntată de partenerul ei? Nici una, îşi zise în gînd. Nici măcar una.

– Deci, ce zici, Kate? întrebă Ralph în timpul desertului. N-ai vrea să mergem să dansăm la bar? Vom cere orchestrei nişte melodii drăceşti, ca să vadă şi ei cum e. După care ne putem îndrepta spre cazino, că mă simt destul de norocos în seara asta.

Caitlin reuşi să-i zîmbească politicos, în ciuda a ceea ce simţea. Îl ascultă cum sorbea supa cu zgomot, apoi îl urmări cum îşi depăna povestea vieţii sale cu nasul în farfurie. Şi mai voia să-l însoţească pe ringul de dans! Să-l vadă cum se crede James Bond în persoană şi cum se dă în spectacol!

Ea oftă, fără a dori să-l ia prea tare pe bărbatul din faţa ei.

Ralph nu era o persoană prea rea. Însă nu-l suporta prin apropiere prea mult. Dacă nu voia să sară peste masă de-acum încolo, sau să-şi comande meniul în cabină, trebuia să-şi petreacă timpul cu el tot restul călătoriei.

– Îmi cer scuze, dar se pare să mă încearcă o durere de cap, spuse ea, părînd foarte sinceră.

– A, haide, Kate. Durere de cap? Asta e fumată de mult! Mai gîndeşte-te, ar fi mai bine să treci peste asta.

– Mulţumesc, spuse ea. Într-adevăr o încerca o durere de cap îngrozitoare şi instictiv îşi puse mîna la ceafă, unde o apăsa durerea.

– Cred că ies puțin să mă răcoresc pe punte şi apoi revin, îi zise ea.

Ochii lui Ralph licăriră, aşa încît ea bătu în retragere.

– Vreau să zic, eu... eu...

Deodată, spre uimirea lui Caitlin, Mike Harris apăru şi se încruntă la ea.

– Caitlin, ai băut vin roşu la cină?

Ea îl fixă cu privirea.

-Nu, îi spuse ea, după care se întrebă ce rău putea să-i facă marea. Dar... ce... de ce...?

– Poate ca atunci te-a supărat altceva, o întrerupse Mike. Se întoarse spre Ralph. Îmi cer scuze că năvălesc aşa, dar dacă nu punem capăt cumva acestor migrene pe care le încearcă Cailtin, o pierdem de muşterie.

Ralph se uită strîmb la Mike.

– Cine eşti, tipule?

Mike îi aruncă o privire surprinsă lui Caitlin, apoi se uită spre Ralph.

– Nu ți-a spus? Sînt doctorul ei. Sînt specialist în durerile de cap şi dacă mă uit la femeia

aceasta, pot să zic că e o coincidență fericită să mă aflu pe acest vas. Şi cu asta îşi puse mîna pe capul lui Caitlin. Hai, tînără doamnă. Două aspirine nu sînt de folos.

Zăpăcită, Caitlin îl luă pe Mike de mînă, gata să-l urmeze oriunde.

– Mulțumesc, murmură ea cînd se aflau deja în afara restaurantului. Dar cum de-ai ştiut că am nevoie de ajutor?

– Eram numai ochi şi urechi, mărturisi Mike pe cînd deschidea uşa. E un defect de-al meu şi nu mă pot controla.

– În acest caz, îți sînt recunoscătoare. Dar sînt curioasă totuşi. De ce-ai venit să mă salvezi?

Mike încercă să dea lămuriri.

– Nu păreai să te dai în vînt după Ralph şi apoi, ai făcut o mare greşeală cînd i-ai zis că vrei să te plimbi pe punte. Lui Ralph i-ar fi plăcut să meargă... clipi Mike din ochi şi apoi adăugă: Drăguță doamnă. O luă de braț şi o conduse spre ieşire. Poate că merg prea departe, dar sînt flatat să cred că preferi să faci un tur sau două pe

punte cu mine, decît cu rivalul meu.

– Cine? spuse Caitlin, întorcîndu-se şocată spre Mike, pe cînd ieşea pe uşa pe care el i-o deschisese.

Caitlin se împiedică, dar Mike o prinse la timp să nu cadă.

– Rivalul meu, repetă el, în timp ce o luă de braţ să se plimbe. Am încercat să-ţi rezerv o masă, dar Ralph mi-a luat-o înainte. Trase adînc în piept aerul de mare amestecat cu parfumul dulce al lui Caitlin. Se întrebă dacă parfumul ei avea cumva un drog în el care să-i afecteze mintea.

– Ţi-e frig? o întrebă el. Chiar şi în august, aerul de noapte poate fi rece dacă nu eşti bine îmbrăcată. Ia haina mea. Caitlin o refuză.

– Sînt bine, protestă ea. Te rog. Sînt bine. Cel puţin nu mi-e frig. Dar oare sînt eu cumva înceată la minte sau lumea e anapoda? Ce s-a întîmplat cu viaţa de pe vas? N-am putea să ne întoarcem puţin? Se pare că am scăpat nişte detalii importante.

– Cum ar fi? o întrebă Mike şi o luă înainte; nu

era prea bine să se piardă în ochii ei, în timp ce se plimbau.

Caitlin de-abia acum observă că-l urma pe Mike îndeaproape, iar cînd ajunseră la locul unde luna mîngîia valurile întunecate ale oceanului, trebui să-şi adune gîndurile pentru a putea conversa mai departe.

– Cum ar fi faptul că ai apărut la momentul potrivit, cînd eu comiteam eroarea deja, spuse ea, sperînd că vocea ei nu e prea încordată. Îşi duse mîna la tîmplă, şi continuă: Cum ar fi să pozezi în doctor, pe tot timpul călătoriei.

Mike o eliberă de braț.

– Poftim. Sprijină-te de bara asta în timp ce-ți răspund la întrebări şi fă ceva în legătură cu durerea aia de cap.

– Mike, renunță la teatru, protestă ea. Ralph nu e prin preajmă. Şi făcu greşeala de a se uita în ochii lui, care parcă o electrocutară. Se sprijini de bară, închise ochii şi salută cu fața briza rece. Îi trecu prin minte că era nebună să-l considere mai sexy pe Mike Harris decît pe Ralph Rush.

– Şi apoi n-am venit cu povestea asta după ce-ai spus ceva de plimbare. Mi-a trecut prin cap în timpul cinei, cînd te durea capul. Mai ales în momentul în care chelnerul lua înapoi rața. Se încruntă. Şi, apropo, ce nu era în regulă cu rața? Era grozavă, iar tu abia te-ai atins de mîncare.

Caitlin deschise ochii şi-şi spuse că-i e greu să țină pasul cu el.

– Nu avea nimic. Era minunat totul, dar nu mai puteam, izbucni ea, fără să-i spună că Ralph îi tăiase pofta de mîncare cu gesturile lui îngrozitoare.

– Cum de-ai ştiut cînd a început durerea de cap?

– Nu te-am mințit. Sînt doctor, zise Mike. Nu sînt specialist în dureri de cap, dar raza mea de acțiune este mai largă.

Caitlin îl privi.

– Nu glumeşti?

– Nu. N-ai auzit de clinicile SLPB? Sună ca un loc unde se adună roboții ca să-şi încarce bateriile. Ăştia au nevoie de reprogramare. SLPB în-

seamnă Stres Legat de Prevenirea Bolilor. Am înfiinţat o clinică în Manhattan, împreună cu partenerul meu. Clinica s-a dovedit necesară. Şi acum, dacă sînteţi mulţumită de mine, domnişoară Grant, hai să vedem dacă te mai încearcă vreo durere de cap.

Fără ca ea să mai apuce să protesteze, Mike îi puse mîna la tîmplă şi o atinse uşor.

Se gîndi că o hipnotizează pe loc, închizîndu-şi ochii imediat. Nu era ea persoana care plănuise să-l evite pe Mike Harris? Nu jurase că nu se va mai apropia de el?

Brusc, toate aceste planuri şi jurăminte fuseseră date uitării.

Mike Harris se parea că e un Svengali de prim rang.

Capitolul 3

Pe de o parte, Mike se mira că partenera lui era atît de îngrozitoare. Şi totuşi, pe de altă parte, nu avea nici o rezervă în ceea ce o privea. Ei doi se apropiară dintr-o dată, fără că treacă prin etapele preliminare ale îndrăgostiților.

El fu bucuros cînd o auzi pe Caitlin. Ea rupse tăcerea.

– Deci tu... începu Caitlin şi înghiţi în sec, căci

îi era greu să-şi găsească cuvintele în faţa lui Mike. O copleşea cu blîndeţea lui.

Încercă din nou:

– Deci, ai un lanţ de clinici specializate în efectele stresului?

– Majoritatea sînt generale, îi răspunse Mike. Dar noi punem accent pe prevenirea îmbolnăvirilor. Prefer să-l instruiesc pe pacient asupra bolii de inimă, decît să-i recomand ce ar trebui să facă în caz de îmbolnăvire. Toţi oamenii din clinică împărtăşesc aceeaşi concepţie.

După ce o atinse pe frunte cu trei degete şi o apăsă uşor deasupra sprîncenelor, spuse uşor:

– Ca să revin la întrebarea pe care mi-ai pus-o, cum de-am ştiut că te doare capul, îţi pot spune că am văzut două cute în acest loc. Nimeni n-ar trebui să le aibă în prima seară de călătorie pe ocean. Va trebui să facem ceva în privinţa cauzei, ori cauzelor apatiei.

Caitlin nu reuşi să protesteze.

Mike îşi plimba degetele în cerc pe fruntea ei, uşor. În acelaşi timp îi masa şi sprîncenele cu

degetele mari. După cîteva momente, îi cuprinse fața în mîini.

– Dă-i drumul, spuse el uşor. Muşchii feței sînt încordați. Eliberează-i, Caitlin. Inspiră, expiră, asta e tot! El fu tentat să se apropie de buzele ei, care erau moi şi uşor despărțite, dar îşi aminti că se ocupa totuşi de durerea ei de cap. Nu voia să înceapă ceva ce nu avea intenția să finalizeze.

Dar iată că, cu cît Caitlin se destindea mai tare, cu atît trupul lui devenea mai încordat. Buzele ei îl invitau să le guste nectarul. Fără a mai vorbi de plăcerea de a îi atinge pielea moale, catifelată...

Îşi lăsă mîinile în jos ca să-i cuprindă ceafa. Începu să o mîngîie uşor.

– Ce bine e, suspină Caitlin.

– Sst... nu vorbi, şopti el. Dacă o faci, depui efort. Lasă-ți brațele deoparte... El o aşteptă să se supună, apoi continuă uşor:

– Dă-i drumul, Caitlin. Lasă-te în voia vasului care alunecă pe valuri. Simți vibrația uşoară de sub picioarele tale? Las-o să-ți cuprindă trupul.

Relaxează-te, gîndeşte-te la lucruri plăcute...

„Lucruri plăcute", îşi repetă în gînd Caitlin. Cum putea să o facă? Şi cum să nu devină prea plăcută mîngîierea mîinilor lui magice?

Mike avea problemele lui personale. Atunci cînd ajunse la umeri, fără a-şi lua ochii de la gura ei, începu să-i fie din ce în ce mai greu să se adune.

– Întoarce-te, îi spuse el, mai dur decît intenţionase.

Ochii ei se deschiseră. Se încruntă. Degetele lui Mike îi alunecară ferm pe umeri. Ciudat, se gîndi ea. Nimeni nu-i spusese niciodată ce să facă. Chiar dacă încercase, n-avea nici un efect. Învăţase de mică să fie independentă, învăţase chiar foarte bine asta. Intenţiona să-şi fie propriul ei stăpîn.

Deci, se întrebă în gînd, era ea dificilă cu Mike Harris?

El începu s-o maseze pe umeri, făcînd să-i dispară tensiunea.

– Eşti răvăşită, şopti el.

– Mulţumesc, domnule, e primul compliment, zise ea întrebîndu-se de ce timbrul vocii lui se ascuţise. Brusc, încercă să se mişte, dar el o apăsă mai tare, aşa încît ea rămase urmărind vaporul care străpungea valurile oceanului. Medita asupra lui Mike. S-ar zice să starea lui de spirit se transformase asemenea glasului şi modului în care o atingea. Dar ea se simţea bine aşa. Nu voia să se piardă.

– Să nu uiţi că există un izvor cu apă minerală pe-aici, îi spuse Mike ca şi cum se adresa cine ştie cărui pacient de-al lui. Ia nişte ore de dans aerobic, vîră-te într-o baie fierbinte, fă masaj. Durerile de cap revin, aşa-i?

– Uneori, răspunse ea întrebîndu-se cînd îşi dăduse acordul pentru a fi examinată pentru întîia oară.

– M-am gîndit eu, spuse el, fără să-şi dea seama că tonul lui era agresiv. Îşi aduse aminte de un foto-model, o splendoare de fată, cam de optsprezece ani, ai cărei părinţi au adus-o la clinica din Manhattan, într-un efort disperat de a

descoperi de ce nu mai mănîncă. O tipă hotărîtă, un cadru medical competent, o salvase pe fată, dar Mike văzuse prea multe asemenea cazuri în viața lui, mai ales ca internist. Să fie Caitlin o candidată la autodistrugere? Nu credea aşa ceva, nu se putea cu un astfel de chip! Şi totuşi, nu se prea îngrijea de ea.

– Ce se întîmplă cu femeile din ziua de azi? întrebă el. Să fii slabă e mai importat decît să fii sănătoasă? E mai presus de viața însăşi?

– Deci, zici că sînt o slăbănoagă? îl întrebă Caitlin, impacientată. Cuvintele lui Mike o marcară, transformînd-o, într-o clipă, într-o adolescentă a cărei suflet era măcinat de problema de a fi prea înaltă şi subțire, de a avea o siluetă la Olive. De ce oamenii găsesc comentariile despre greutate accesibile?

Ea clătină din cap şi se întoarse cu fața spre Mike. Îi venea să-l pocnească, cu toate că rareori reuşea să se enerveze.

– Deci, domnule doctor, vreți să-mi spuneți că arăt ca o trestie plîngătoare! Ca un cuier de

haine. Fără pic de formă, fără feminitate. Şi, ca să pun capac la toate, mai sînt şi o masă tensionată care nu-şi găseşte direcţia pe o axă AB.

Nu-i era pe plac o astfel de reacţie, dar n-avea încotro. Se întreba dacă nu cumva încerca să se distanţeze de Mike, pentru că o conducea pe mai multe nivele, acolo unde ea nu şi-ar permite să pătrundă.

– De ce naiba îţi iroseşti timpul cu mine? se auzi dintr-o dată. Eşti maniac? Vrei să vindeci lumea cu orice preţ? Urmăreşti să ne deprinzi cu ordinea? Să ne vinzi informaţii cum să fim mai sensibili?

– Da. Nu, spuse Mike, apoi se uită şocat la Caitlin Grant. Niciodată în viaţa lui nu răspunsese la o întrebare în mod ambiguu. Niciodată nu se întîmplase să bată în retragere.

Şi mai era ceva: nu mai fusese atît de atras de buzele unei femei.

– Nu spun că ai fi uscată, sau osoasă, continuă, hotărît să n-o lase pe Caitlin să-l domine. De ce era atît de supărată pe el? Ziceam că eşti

răvăşită, că eşti tensionată. Cred că nu mănînci cum se cuvine. Dar, cred că eşti grozavă şi mi-aş simţi mai bine dacă ai fi mai puţin feminină. Înnebunesc să constat că semenii mei sînt lihniţi de foame. Mai ales că o alimentaţie chibzuită nu duce neapărat la o creştere în greutate. Ai auzit ce-am zis, domnişoară Grant? Am spus că eşti nemaipomenită. Vorbesc serios. Şi, dacă ai mai pune ceva pe tine, ai fi extraordinară. Şi să-ţi răspund la întrebarea ta, de ce îmi irosesc timpul cu tine, ei bine... nu ţine de puterile mele. Şi asta pentru că eşti beleaua în persoană, Caitlin Grant, beleaua pe care o evit de multă vreme. Şi dacă aş avea ceva minte, aş sta cît mai departe de tine. Dar ar mai fi ceva...

Brusc, nu mai conta pe autocontrolul pe care îl avea de obicei. Nu mai simţea decît o descătuşare emoţională.

– Asta, şi o cuprinse în braţe, pecetluindu-i buzele cu un sărut după care tînjise de la început.

Caitlin fu surprinsă, dar se pierdu.

Prea brusc, îşi zise ea în gînd, prea pe neaşteptate. Cum putea să lupte? Cum putea să se elibereze din strînsoare? N-avea cum să scape de mîngîierile degetelor acelora puternice, care se plimbau prin părul ei, de buzele acelea nemiloase.

Cum putea să se împotrivească sărutului, cînd limba lui porni să exploreze şi să cucerească? Chiar braţele ei colaborau cu el, ţinîndu-se cu disperare de el. Trupul ei se izbi de corpul lui, fără să-i opună rezistenţă. Gura ei, toată fiinţa ei îi permiseră invazia, cu nerăbdare.

Apoi, brusc, dulcele asalt încetă tot atît de repede pe cît începuse.

– La naiba! spuse Mike şi se îndepărtă de Caitlin. Nu obişnuiesc să fac astfel de lucruri.

Tremurînd, Caitlin izbucni:

– Şi cum de am ajuns o sursă de inspiraţie?

Mike o privi lung, apoi îşi trecu mîna prin păr.

– Din cauza împieliţatului din mine, spuse el în cele din urmă, înmărmurit că el, Mike Harris, un om sănătos, cu păreri normale despre femei, cre-

zînd în egalitatea dintre sexe şi în autonomie, ajunsese să adopte tehnicile de peţit ale unui om de grotă.

– Mai bine îl lăsam pe Ralph să-ţi facă curte, mormăi el, apoi o privi pe Caitlin şi realiză că, de fapt, se juca cu focul.

Ochii lui Caitlin se măriră, scoţînd flăcări verzui.

– „Mai bine îl lăsam pe Ralph să-ţi facă curte"! Auzi, vorbeşti de parcă ţi-aş aparţine! Ei bine, dă-mi voie să-ţi spun ce se întîmplă, doctore! Poţi să te strîngi de gît cu tot cu stetoscop, din partea mea! Nu mi-e deloc pe plac să fiu premiul într-o competiţie între tine şi Ralph, aşa că îmi voi alege singură meniul şi persoana cu care să cinez, pentru că vreau să rămîn cît se poate de uscată. Asta e tot! Şi ar mai fi şi aerul prea rarefiat de pe puntea superioară...

– Puntea vasului, o corectă Mike, mecanic, apoi tăcu... Nu era prea înţeleaptă replica. El adăugă: Aceasta este puntea vasului. Eu... eu tocmai... mă gîndeam că ar fi bine să ştii.

Caitlin dădu din cap de parcă voia să-şi limpezească gîndurile.

– Aerul e prea rarefiat. Poate ar trebui să vorbesc la restaurant despre asta. Încercă să treacă de Mike, pentru a se duce în cameră.

Braţul lui o opri şi o trase spre el.

– Nu ştiu de unde să încep, ca să-mi cer scuze, zise el, cuprinzînd-o de talie, ignorînd strădania ei de a se elibera.

– E clar că am fost anapoda. Te rog să nu-ţi schimbi camera, Caitlin. Îţi voi simţi lipsa. Nu mă ruga să mă explic, pentru că nu pot. N-am mai fost într-o situaţie asemănătoare, niciodată. Dar ar fi bine dacă aş putea să-ţi demonstrez că nu sînt prostul din seara asta. Mike îi ridică bărbia cu degetul arătător şi zîmbi încurcat. Aş putea să-i iau locul lui Ralphie la masă?

Mîndria şi raţiunea o îndemnau pe Caitlin să se ferească de farmecul lui Mike, dar nu era în stare. Pur şi simplu nu putea.

– Şi chiar crezi că ar fi cinstit? întrebă ea, ca un semn de rezistenţă.

La început Mike n-avu replică.

– Nu ştiu. Dă-mi un minut. Am să mă gîndesc la ceva.

Văzînd că îl supăra pe Mike la fel de tare, îi puse mîna pe obraz. Nu fu surprinsă cînd îi simţi muşchii relaxaţi.

– Mike, poate ar trebui să te mai gîndeşti. Ţii morţiş să-ţi petreci cîteva zile cu femeia pe care n-o vei mai vedea după ce ajungem la Southampton?

Mike nu mai ştia ce să spună. Caitlin avea dreptate. Şi totuşi cuvintele ei îl întristară.

Cum să nu o mai vadă? Nici nu voia să se gîndească, n-avea nici un pic de sens.

Caitlin se aplecă să-i sărute celălalt obraz.

– Cred că-mi ajunge pentru o noapte. Am zburat din Florida ieri şi am încercat să muşc din fructul oprit, doar o singură noapte. Sînt tare obosită.

– Eşti din Florida? întrebă Mike fără un motiv anume, doar pentru că voia să o ţină aproape.

– Nu, dar am locuit acolo.

– Ai locuit? Nu mai stai acolo?

Caitlin zîmbi şi vru să plece înainte ca discuţia să devină prea prietenoasă. Mai fusese luată prin surprindere o dată, nu voia să se repete. Poate da, poate nu. Sînt hoinară. Dar acum chiar trebuie să plec.

– Te conduc la cabină, se oferi Mike.

– Nu-i nevoie, găsesc drumul singură, răspunse Caitlin. Se desprinse uşor din braţele lui şi plecă.

La jumătatea drumului, se opri şi se întoarse să-i zîmbească.

– Apropo, domnule Harris, mulţumesc.

El îşi ridică sprînceana.

– Pentru ce?

Caitlin încercă să-l imită de Ralphie:

– Durerea de cap mi-a trecut.

Pe la ora unu, a doua zi, Mike stătea ca pe ace.

Nu numai să se întreba ce era cu Caitlin, că nu apăruse la micul dejun şi nici la prînz, dar în-

cepuse să adopte metoda lui Ralph Rush, de a rezerva o masă mare.

– Hei, de ce să nu fiu corect cu dumneata, doctore, zise Ralph cu o voce scăzută. Am tot ascultat pe la mese şi, după cîte îmi dau seama, am multe în comun cu cei de la masa dumitale. Nu cred că ai prea multe de-a face cu ei, nu?

Mike îl privi.

– Credeam că vrei să stai cu Caitlin.

– La naiba, ce să găsesc la cineva care se plînge de migrene? Oricum, Kate nu este genul trăsnit, înţelegi ce vreau să spun. Ralph tuşi, observînd că trebuia să îndrepte lucrurile.

– De fapt voiam să-ţi spun că ar fi o idee bună să fii prin preajmă dacă apare, nu? Eşti doctor, nu trebuie să stai cu ochii pe ea?

Deşi Mike hotărîse să stea cît mai departe de Caitlin, fu tentat de data asta.

La urma urmelor, ce ar strica să se bucure de o companie atrăgătoare? Se putea controla în prezenţa ei.

Deşi ar fi vrut să accepte oferta lui Ralph, Mike

se gîndi că nu putea să o facă. Conştiinţa îl apăsa.

El ştia ce e în mintea lui Ralph şi că era naiv. Ca şi Stu Harris. Amintirile referitoare la visurile şi speranţele spulberate ale tatălui său erau prea vii. Mike nu putea să se aşeze. Nu putea să-l lase pe Ralph să se facă de rîs.

– Ralph, ştiu că i-ai auzit pe tipii de-alături vorbind despre succesul provenit din investiţii, zise el şi sînt sigur că speri să-i intereseze vreun proiect de-al tău, dar nu cred că ar fi bine. Te vor înlătura şi îţi vor face viaţa mizerabilă, în cel mai bun caz. În cel mai rău, îţi vor fura inovaţiile, apoi ideile şi vor dispărea cu ele.

Ralph îşi dădu ochii peste cap.

– Ai păţit-o rău, aşa-i?

– Indirect, îi răspunse Mike, cu amărăciune. Îi părea rău că nu reuşise să se desprindă complet, deşi ştiuse că propriul lui succes era rezultatul direct al umilinţelor trăite de tatăl său.

– Da, ei bine, am inventat din zbor, spuse Ralph cu o licărire în ochi. Ascultă-mă, doctore,

nu mai nevoie de permisiunea dumitale să stau la masa aceia. Are opt locuri ai uitat? Aş putea să mă duc acolo. Problema e că n-aş putea s-o las pe Kate singură. E o fată drăguţă, dacă îţi place genul de intelectuală, slabă. Dar am pus ochii pe blonda aia sexy de acolo, pe nume Bunny, sau ceva la fel de drăguţ...

– Ai cîştigat, spuse Mike. Ne mutăm chiar din seara asta?

– Eşti un tip pe cinste, zise Ralph şi îi făcu cu ochiul. Să ai grijă de Kate, da? Ce nostim, mă simt răspunzător pentru ea.

Caitlin părea să stîrnească astfel de sentimente, îşi zise Mike în gînd. Se ridică şi părăsi camera. Nu putea să nu se gîndească la ea. A sărit, oare peste amblele mese? Sau s-o fi dus la bufetul *Lido.* Să fie Ralph Rush de vină? Ori Mike Harris în persoană? Să fi plecat în altă parte? Să se fi rătăcit? O încerca-o vreo migrenă?

Se gîndi că poate să citească notiţele. Avea informaţiile despre clinicile britanice şi putea să-şi îmbunătăţească discursul.

Se încruntă. Oare era mai rău decît oricare din pacienții lui? Nu, își zise ferm. Avea energie de consumat, erau prea multe întrebări stupide şi gînduri confuze în capul lui, pe care trebuia să le lămurească.

Cînd ajunse la cabină, o sună pe secretara lui, ca să se asigure că totul era sub control, după care îşi luă notițele cu el şi se aşeză la soare.

Pe la ora patru era deja sătul de aer curat. Se hotărî să continue analizarea însemnărilor în cabină, unde soarele nu ardea aşa de tare.

Se întoarse cu gîndul la Caitlin Grant, cînd trecu prin holul Grand.

Îl obseda.

Auzi ca prin farmec o voce ce străbătea salonul, într-un grup de femei care se uitau la ceva.

Le urmări cu privirea şi rămase nemişcat.

Caitlin făcea piruete, arătîndu-şi jupa fără dungi, deasupra căreia se afla o rochie trandafirie.

Mike se aşeză pe cel mai apropiat scaun şi zîmbi, apoi căută să vadă dacă mai era vreun alt

personaj masculin prin preajmă. Situația aceasta devenea serioasă, se gîndi el. Era Mike Harris, gelos?

Ce mai urma?

Caitlin îşi arunca cîte o privire către spectatori, din cînd în cînd. Părea că priveşte spre cineva. Mike ardea de nerăbdare să descopere la cine se uita.

Se întreba cum de ajunsese Caitlin să facă parada modei pe vas.

Ştia că este trecută în programul zilei, dar nu dăduse atenție. Ştia că modelele erau dansatoare de cabaret.

Numele lui Caitlin nu era trecut pe listă, deci era clar că o aduseseră în ultima clipă.

Parcă se simțea mai bine acum. Poate că ea n-a trebuit să plece în alt restaurant.

Poate că nu-l evita.

Fusese ocupată cu repetițiile toată ziua.

Era un foto-model a-tîia, îşi spunea el în gînd, pe cînd ea se apropia cu paşi înceți la locul unde stătea el.

Încrezătoare, naturală, degajată. Dinamită, ce mai!

Trupul lui Mike răspundea ca atare.

Se gîndi la noaptea trecută, cînd o ținuse în brațe.

Își aduse aminte de gustul dulce al gurii ei.

Caitlin îl văzu și îi zîmbi.

Mike nu știa cum să interpreteze această reacție. Plutea într-o ceață incertă. Se mîndrea că putea citi limbajul trupului. Vedea tremurul mîinii, al buzelor, o privire pe furiș.

Și totuși, pe Caitlin nu putea s-o citească de nici un fel.

Rămase să vadă spectacolul, dar nu știa dacă zîmbetul lui Caitlin avea acea căldură deosebită. Aplaudă entuziast atunci cînd Jonathan Collins, regizorul spectacolului, îi mulțumi lui Caitlin.

Mike era foarte impresionat de show-ul oferit de Caitlin.

Ascultă explicația lui Jonathan, cum managerul boutique-ului o observase în magazin, în chiar dimineața aceea.

Caitlin consimţise pe loc.

– Pare amuzant, spuse ea. Şi, într-adevăr, aşa era.

După ce cortina se lăsă, Caitlin se retrase undeva cu celelalte modele, aşa că Mike se duse la singura florărie de pe vas şi comandă un buchet cu flori.

Scrise un bileţel şi îl trimise lui Caitlin.

Cînd ajunse în cabină, se gîndi că acest gest nu-i era caracteristic, ca oricare manifestare de altfel, pe care le avusese din momentul în care Caitlin Grant apăruse pentru prima oară pe dig.

Capitolul 4

Mike stătea lîngă bustul de bronz din camera reginei şi asculta absent muzica ce pătrundea dinspre capătul coridorului, încercînd să înțeleagă ce căuta el la petrecerea căpitanului. N-avea nici un motiv deosebit.

Sorbi din şampanie şi privi chipurile imortalizase pe fotografiile de pe vas, cu zîmbetele lor pentru posteritate.

După ce trupul lui suferise de pe urma supradozei de andrenalină ce se acumulase în urma faptului că o persoană asemănătoare lui Caitlin intrase în cameră, Mike trebui să recunoască în sinea lui ca pe o vină dorința ca ea să apară.

Totuşi, era uimit. Ce avea această femeie în plus? De ce îl vîna?

De ce nu-i zărea decît culoarea purpurie din obraji cînd o privea drept în ochi, în loc să-şi vadă propria inimă zvîrcolindu-se?

Şi de ce găsea un fel de linişte la Caitlin, un răspuns dat dorințelor ce îl încercau?

Era atît de adîncit în gînduri, încît tresări cînd ea intră în încăpere. Se opri gîndindu-se ce anume îl atrăgea?

Pur şi simplu i se tăie respirația. Se gîndi că după rochia din şifon pe care o purtase, nu ar mai putea să arate atît de grozav de dată asta.

Era îmbrăcată într-o rochie cu flori multicolore, care-i cădea bine pe trup, dezvelindu-i un umăr.

Tocmai o privea, pe cînd fotograful o rugă pe Caitlin să se oprească pentru a-i face o poză.

Iar cînd aceasta rămase într-o poziție neglijentă, Mike fu de-a dreptul fascinat.

Caitlin îşi cunoştea trupul şi instinctiv se aranjă fără prea mare efort, fără să se gîndească, acest lucru dovedindu-i naturalețea.

După fotografie, Caitlin îşi roti privirea prin cameră, pentru a-l găsi şi a-i zîmbi lui Mike.

Inima lui zvîcni cu putere. Fără ezitare, ea se îndreptă spre el.

– Mulțumesc pentru flori, îi spuse cînd ajunse în dreptul ei. Sînt frumoase. Mă fac să-mi amintesc de grădina englezească sălbatică.

Mike zise cu voce tare:

– Ai fost nemaipomenită în spectacolul din după-amiaza aceasta. Organizatorii au crezut că e vorba de o minune cerească că ai participat la spectacol.

Încîntată de complimentele lui Mike şi amețită de părul lui şi de bronzul feței ce contrasta cu cămaşa albă, Caitlin nu reuşi decît să mormăie nişte mulțumiri.

Se gîndea că era pregătită pentru a da ochii cu

el. Chiar înainte de a-şi părăsi cabina, îşi promisese să-şi păstreze sîngele rece, dar acum nu ştia dacă poate să reziste unei conversaţii de cîteva clipe, fără să roşească şi să se fîstîcească.

Chelnerul se apropie cu şampania. Mike încercă să o protejeze şi îi spuse:

– Cu riscul de a o supăra pe cea mai nouă prietenă a mea, am de gînd să comand un suc sau ceva răcoritor pentru tine. Şi dacă nu greşesc, azi ai fost prea ocupată ca să mănînci ca lumea, aşa că băutura acidulată nu face bine la stomac.

Caitlin luă paharul de şampanie ca să-şi arate puterile şi realiză că se comporta ca un copil. Renunţă.

– Ai dreptate. Ce păcat! Cred că berea e mai bună.

Mike se întoarse spre chelner şi făcu comanda în mod politicos.

Caitlin se gîndi la diferenţa dintre el şi Ralph Rush. Nu voia să cedeze locul acesta pentru nimic în lume.

– Ţi-am zis că arăţi extraordinar în seara asta? spuse Mike, privind-o.

– Mulţumesc. Şi tu arăţi nemapomenit.

Linişte. Nici unul nu putea să se gîndească la altceva.

În cele din urmă, Mike oftă adînc.

– Ei bine, să terminăm cu complimentele. Şi acum, despre ce mai vorbim? Se opri, apoi izbucni:

– Cînd sînt cu tine, mă simt ciudat, Caitlin. Sărutul, cearta aceea stupidă... cum ar putea doi străini să se apropie în felul acesta?

Caitlin îl privi lung şi bătu în retragere.

– Eşti direct, nu glumă, zise ea în final. Dar am cîntărit de parcă aş fi doctor la clinica ta. Diagnosticul meu este că suferim de pe urma dozelor de GEC, în cazul FO.

Buzele lui Mike se lărgiră într-un zîmbet.

– Nu cred că sînt obişnuit cu sindromul sau tratamentul ăsta, doctore Grant. N-ai vrea că te explici?

– Desigur, doctore Harris. FO e factorul ocea-

nic şi GEC, aşa cum ai presupus, gîndire extrem de clară.

– Şi prognosticul care ar fi? întrebă Mike, fără să fie sigur pe teoria lui Caitlin. Simţea că jocul început avea un decor romantic.

– Pasiune pentru mare, ca şi pentru călătoria cu vaporul, răspunse Caitlin, cu un aer superior, în ciuda zîmbetului care îi crea probleme. Îşi urmează cursul şi ancorează în cel mai apropiat port înainte ca tu să-ţi dai seama.

– Cred că ai dreptate, spuse Mike, cu vădită greutate. Simt că nu e bine să te întristezi. Nu face bine.

Caitlin dădu din cap.

– E chiar fatal.

– Nu ne potrivim, zise Mike.

Caitlin nu prea dorea să audă acest adevăr de la Mike, dar zîmbi.

– Nu prea. Şi diferenţa dintre noi este fundamentală. Se gîndi la o comparaţie evidentă. Gasi inspiraţie în cîntecul pe care îl auzea. De exemplu eu zic „tom-ay-to“, iar tu „tom-ah-to“.

– Nu e destul de elocvent, exclamă Mike, surprins că ea ştia cuvintele de la cîntecul acela vechi. Exista o asemănare...

– Da? întrebă Caitlin.

Mike o privi direct.

– Ai presupus că eu voi spune „tom-ah-to" cînd de fapt eu aş fi spus la fel ca tine „tom-ay-to". Ea îi zîmbi şi bătu în retragere.

– Poate nu sîntem diferiţi deloc.

Caitlin înghiţi în sec. Ce urmărea Mike?

La urma urmelor, el era cel care spusese că nu se potrivesc.

– Muzica e grozavă, nu? spuse ea, încercînd să schimbe subiectul.

Chelnerul îi aduse berea, aşa că ea luă o sorbitură înainte să continue:

– Îmi place ce cîntă. Îmi imaginez că Fred o va învîrti pe Ginger pe aici în orice clipă.

Urmîndu-şi un impuls străin de el, Mike îi luă paharul din mînă, îl puse pe masă şi îi ignoră expresia mirată. O luă de mînă şi o conduse pe ringul de dans. O întoarse cu faţa spre el.

– Nu sînt Astaire, dar cred că mă descurc. O luă de talie şi o strînse în braţe.

– În... încetează odată, protestă Caitlin, deşi trupul ei părea că-i răspunde.

– Nu, Caitlin, spuse Mike cu urechea lipită de urechea ei. Tu trebuie să încetezi.

Brusc, Caitlin se trezi că face un efort ca să vorbească.

– Şi ce trebuie să fac?

Mike o cuprinse mai tare şi făcu cîţiva paşi înainte de a-i răspunde.

– Felul în care mă priveşti mă deranjează, poate că orice bărbat se simte pierdut. Îşi înălţă capul ca să zîmbească. Dar cred că nu este vina ta.

– Ce înţelegător eşti, spuse Caitlin cu ironie. Nu părea supărată.

– Şi ai sesizat ce voce ai? o tachină el. Răguşită, fără suflu, emoţionată... Mike o învîrti din nou. Apoi iarăşi şi iarăşi. O strîngea, o învîrtea prin încăpere.

În cele din urmă încetini pasul, o apropie mai

tare şi o sărută pe marginea urechii.

– O, hai să încetăm cu aceste emoţii ieftine, spuse el cu un tremur în trup. Îmi creează stări care pot duce la catastrofe naturale.

Speriată, Caitlin încercă să-l contreze pe Mike. Dar lupta se transforma în dorinţa vie, incapabilă de a opune rezistenţă.

– Asta ziceam şi eu, zise Mike, răspicat, de parcă bătea în retragere. Totuşi, începuse un joc şi nu putea să-i pună capăt.

– De ce pozezi în blîndeţe şi feminitate languroasă? Mă faci să uit de toate. El o luă într-un colţ al camerei şi o muşcă de ureche uşor, apoi o mîngîie cu limba şi o privi drept în ochi. Îi dădu drumul ca s-o poată mîngîia pe talie.

Caitlin îşi dădu seama că braţele ei îl înconjurară pe Mike cît se poate de firesc, iar în acordurile muzicii camera se învîrtea odată cu ea, că era necesar să se agaţe de gîtul lui ca să nu-şi piardă echilibrul.

– Nu e drept. Tu ai început totul, îi şopti ea. Tu ai început totul.

– Se pare că sîntem într-un mare impas, îi spuse Mike, iar mîinile îi alunecară pe şoldurile ei, aşa că, instinctiv, Caitlin începu să se legene în acordurile sud-americane.

– Nici unul nu doreşte să-şi asume responsabilitatea pentru ceea ce se întîmplă, continuă el, amuzat. Dar nici nu pare că sîntem pregătiți să-i punem capăt.

– Cineva trebuie să o facă, spuse Caitlin disperată.

Şi în clipa următoare, cineva îi întrerupse.

– Hei, hei, hei, uite cine e aici, răsună o voce cunoscută, din spatele lui Mike.

Privirea lui Mike rămase priponită pe Caitlin.

– Poate că dacă ne-am preface că nu l-am observat, dispare, bombăni el foarte încet, încît de-abia se auzi.

– Nu cred că Ralphie e genul să dispară fără măcar o vorbă.

Mike oftă adînc, cînd o mînă grea i se lăsă pe umăr.

– Hei, Mike, Kate. Mă bucur să constat că nu

mai sînt probleme cu migrenele, zise Ralph şi continuă să danseze, distrat, alături de blonda lui încărcată de bijuterii. După cum vă afişaţi, se pare că sînteţi mult mai apropiaţi decît doctorul şi pacientul. Să cred că înţelegerea noastră a avut efect, doctore?

Caitlin îl privi pe Mike mirată.

Mike îşi dorea să fi fost acum departe şi să nu fi dat ochii cu Ralph. Caitlin voise să le fie clar că nu-i era deloc pe plac ideea de a fi considerată proprietatea cuiva.

Ca să înrăutăţească situaţia, într-un moment nepotrivit, Ralph adăugă cu un zîmbet:

– Mă bucur să te văd, Caitlin. Cred că doctorul are grijă de tine acum că sînteţi colegi de masă.

– Sînt cu ochii pe ea, zise Mike, oferindu-i satisfacţie.

Prietena lui Ralph îl tot fixa pe Mike. Îşi unduia trupul în ritm de rumbă chiar dacă acordurile ce se auzeau erau de jazz.

– Cred că nu mi-ai făcut cunoştinţă cu prietenii tăi, ciripi ea. Ce zici n-ai putea să ne prezinţi?

– Am de gînd să te păstrez doar pentru mine, Bunny.

Bunny, repetă Mike în gînd. Deci, ea era Bunny. Îi putea fi colegă de masă în locul lui Caitlin. Zîmbi. Cineva acolo sus îl iubea.

Brusc, hotărî că sosise clipa evadării, aşa că o luă pe Caitlin de mînă şi o duse pe ringul de dans.

Aici se dansa pe un ritm vesel din anii '50. Se descurca ca în adolescenţă cînd încerca să exerseze fiecare pas de dans cu îndemînare. Şi nu era rău deloc.

Caitlin îl urmă deşi tot timpul dansului sălbatic îl privi fix de parcă nu ştia cum putea să se termine totul cu un nebun de legat.

Cînd muzica se isprăvi, Mike o strînse în braţe.

– Eşti fantastică, spuse el, îmbrăţişînd-o.

– Unde ai învăţat să dansezi aşa?

– Aici. Şi chiar acum. Nu mi-ai dat multe şanse de scăpare şi cred că acest lucru îţi este caracteristic, spuse ea.

Mike o luă de umeri şi îi zîmbi.

– Eşti furioasă că am vorbit cu Ralph fără să te consult?

Caitlin nu reuşi să facă pe supărata aşa cum voia, clătină din cap şi rîse.

– Sînt furioasă pur şi simplu. Este o insultă. Ralph m-a pasat, dar şi-a păstrat-o pe Bunny pentru el.

– Voia să facă un bine, izbucni, Mike. Oricum, Ralph a fost cu ideea că ai nevoie de cineva care să te oblojească şi cine e mai potrivit că o facă dacă nu un doctor?

Caitlin nu putu să nu zîmbească.

În curînd avea să ajungă la Southampton. Dar ceva mai tîrziu, se gîndi că voiajul avea să fie complicat.

După primul fel, începu să plouă cu întrebările obişnuite.

Caitlin nu avea nici o idee de ce fusese mutată pe puntea numărul unu, iar Mike nu îşi dădea seama de ce nu era curioasă să afle.

– Nu te frămîntă o astfel de întrebare pînă

simți că o iei razna dacă nu găsești un răspuns? întrebă ea cu frustrare.

Caitlin luă o sorbitură din supa cremă. Nu voia să recunoască că era o greşeală să se încăpățîneze şi să nu pună nici o întrebare. Acum că îl avea partener la cină pe Mike nu voia să rişte să o arunce pe scări.

– Şi de ce m-ar înnebuni, întrebările? o interogă el cu un zîmbet.

Mike nu reuşi să găsească un motiv solid.

– Aş vrea să ştiu ce s-a întîmplat. Uneori se întîmplă astfel de lucruri pentru agenți, pentru conducătorii de grupuri, pentru ziarişti...

Caitlin ciuli urechile. Ziarişti? se gîndise la o astfel de posibilitate dar nu o pusese la socoteală.

– Vrei să spui scriitori de duzină. Am fost colaboratoare la ziarul săptămînal din St. Pete's...

– Credeam că eşti fotomodel, o întrerupse Mike. Unul plin de succes, aş mai adăuga.

Caitlin fu încîntată de compliment, dar se întristă cînd se gîndi că şi-ar dori să fie la fel de cunoscută ca în imaginația lui Mike.

Nu era obişnuită să facă tot posibilul să impresioneze pe cei din jur.

– Cred că sînt o profesionistă în adevăratul sens al cuvîntului, dar niciodată n-am semnat contracte impresionante.

Mike era mirat.

– Şi de ce nu mă rog? Ai o înfăţişare distinsă, iar în spectacolul din această după-amiază ai fost extraordinară.

– Ca orice lucru important din viaţă şi cariera de fotomodel cere dăruire. Iar eu nu pot oferi aşa ceva. La şaisprezece ani visam să fiu o Cheryl Tiegs. Dar nu la mult timp mi-am dat seama că nu voiam să muncesc din greu pentru asta.

– Aşa că ai ales să fii ziaristă?

Caitlin rîse.

– Doamne, nu! Am avut contract de colaborare la agenţia din St. Pete's. Am ţinut locul unei recepţionere. Am aflat că demisionase şi am rămas acolo, dar mă plictiseam de moarte. În disperare am scris cîteva rînduri editorului. Scoteam bani frumoşi. Cred că în săptămîna aceea nu au avut

ce să publice aşa că au apărut scrierile mele. Unghiul meu de vedere era diferit de cel al ziarului, aşa că a avut priză la public.

Mike era uimit.

– Şi ce unghi de vedere abordai?

– Am tratat subiectul de care fuge lumea: Femeia matură. Caitlin se încruntă. De parcă cînd îmbătrîneşti devii mai puţin sensibil. După cum ştii, Florida tinde să aibă o mulţime de femei mature.

– Deci ai devenit ziaristă. N-ai încercat la ziare de tiraj? La reviste?

– Nu. Sînt un fel de amatoare care a umplut un gol. Am continuat să scriu pentru că mi-a plăcut. „Nu te plătesc prea mult", îşi zise Caitlin în gînd. Apoi adăugă:

– Am scris ceva despre această călătorie. Continuă după ce clătină din cap. Nu cred că am primit locul cel mai bun de pe vas doar deoarece cineva ar fi citit aceste rînduri scrise de mine. Cred că e vorba de noroc.

Mike izbucni:

– Şi eşti mulţumită de explicaţia aceasta?

– Şi de ce n-aş fi? Se mai întîmplă şi astfel de lucruri uneori.

– Atunci de ce nu crezi că s-a întîmplat să fie vorba de şansă şi în ziaristică? Sau în meseria de fotomodel? răbufni din nou Mike, şocat că îşi vîra nasul în treburile altora. Şi totuşi nu putu să se oprească. De ce ai renunţat?

„Da, de ce oare?" îşi zise Caitlin în gînd.

– Nu m-a încercat niciodată ambiţia arzătoare de a mă afla pe coperta unei reviste de modă sau să fiu vreun designer, adăugă ea. Şi ca să-ţi spun drept, deşi după ce vei auzi vei fi şocat şi îngrozit, nu m-a interesat vreodată vreo carieră strălucitoare. Se îndreptă de mijloc şi ridică din umeri. Şi apoi, cum aş putea să mă dau în vînt după o muncă pe care o găsesc stupidă? Hai, să fim serioşi, Mike. Te interesează cum mă îmbrac sau poate cum scriu despre umbra ochilor? Este o tîmpenie.

– Cred că eşti destul de bogată, îi scăpă lui Mike pe un ton sarcastic. El trebuise să mun-

cească din greu pentru te miri ce persoană, nu prea avea răbdare cu pacienții mai necopți. Şi cam aşa se dovedi a fi Caitlin Grant.

Caitlin remarcă tonul lui Mike, văzu că e tensionat şi se întrebă de ce crezuse că îşi putea petrece timpul împreună fără să-i adreseze invective.

Era limpede că el era arogant. Se gîndea că oricine ar trebui să-şi petreacă viața în felul lui.

– Pentru început sînt independentă, nicidecum, bogată, spuse ea şi lăsă lingura jos. Îl privi în ochi. Nu sînt o ratată şi continui să muncesc. Sînt stăpîna mea, a nimănui altcuiva. Mă întrețin cu ce pot, secretariat, salarii, chelneriță sau chiar fotomodel.

Mike încremenise.

În lumea lui toți adunau ce puteau.

Nu mai întîlnise o persoană asemănătoare.

Deşi se simțea cu musca pe căciulă că o trăsese de limbă pe Caitlin referitor la succesul în cariera ei, nu putea să renunțe.

– Clasa întîi pe bordul navei QE 2 depăşeşte

posibilitățile unei chelnerițe sau chiar ale unei secretare, sublinie el.

– Această excursie a fost un cadou de la mătușa mea, comentă ea fără să înțeleagă de ce se obosea să-i explice.

– Îmi cer scuze. Erați apropiate?

– Mătușa mea trăiește; treaba e că mi-a dat moștenirea mai devreme ca să se asigure că fac ceva folositor cu ea.

Mike se întristă.

– Folositor? Tu numești o excursie de cinci zile ceva folositor?

Caitlin își păstră calmul. Să facă o călătorie pe nava aceasta mătușa mea a visat dintotdeauna, dar nu și-a putut permite niciodată, deși a crescut într-o familie înstărită.

A fost lăsată să se descurce singură la o vîrstă fragedă.

– A rămas orfană? o întrebă Mike.

Caitlin se încruntă. Ura cuvîntul acela.

– Mai rău. Mama ei a murit și nu-i mai rămăsese decît tatăl. La șaptesprezece ani a refuzat

să se mărite cu bărbatul ales de el, aşa că a dezmoştenit-o. A alungat-o pur şi simplu fără să-i pese cum se va descurca.

Caitlin se opri.

Se gîndi de ce îi spunea toate aceste lucruri lui Mike. Oricum, tiranul ei tată a murit acum doi ani, la nouăzeci şi şapte de ani, căindu-se în ultimele zile, deşi nu realizase că un cuvînt din partea lui valora mai mult decît averea pe care i-o trecuse în testament.

– Prea mică, prea tîrziu, nu mai conta cîţi bani erau, mormăi Mike.

– Da. Mătuşa Penny nu mai putea să se folosească de moştenire. Asta din cauza sănătăţii. Nu era în stare să călătorească. Aşa că s-a gîndit că n-ar fi bine să mi se întîmple şi mie acelaşi lucru. Îmi ştia visurile. Erau ca ale ei. Şi iată-mă împărtăşind această călătorie cu ea, într-un fel. Şi, să ştii, Mike, că faptul că a aruncat banii tatălui pe această excursie nu e deloc un lucru inutil. Este chiar satisfăcător.

Mike înţelese. Chiar le simpatiza.

Totuşi nu le dădea un suport real.

– Şi ce se va întîmpla cînd excursia va lua sfîrşit? întrebă el după o clipă.

Ca răspuns, Caitlin ridică din umeri.

– Voi mai bate drumurile prin Anglia pînă se strîmtorează punga. Poate voi da peste vreo cîrciumă în drum sau poate vreo agenţie. Tatăl meu s-a născut la Londra, aşa că am dreptul să prestez servicii acolo.

Pentru că chelnerul sosise să curețe masa pentru felul doi, Mike o studie în linişte. Banii pe moştenire se vor duce. După cîteva zile călătoria pe ocean va fi doar o amintire, iar planul următor era să meargă într-o ţară străină. Femeia era naivă de-a binelea ca şi mătuşa ei. Şi mai rău decît atît, Caitlin era o singuratică.

Ceva înlăuntru lui se revolta la ideea ca această femeie frumoasă şi fragilă urmă să servească clienți duri în cine ştie ce cîrciumă sau poate să locuiască într-un cartier mărginaş, ori să plece dintr-un loc în altul.

Îl cuprinse teama pentru ea.

Caitlin nu prea avea simțul direcției. Și încrederea ei în oameni era îndoielnică. Oare nu putea să vadă gropile ce o așteptau? Pericolele? Avea nevoie de cineva care să-i dea o lecție despre viața dură, cea adevărată.

– Vorbeam de viitorul îndepărtat, Caitlin. Mike făcu un efort să fie calm. N-ar fi mult mai înțelept să investești în ceva banii mătușii? Și n-ar putea timpul și energia ce le irosești ici-colo să servească unui scop serios?

Era la fel de calm ca Pam, își zise Caitlin în gînd. Avea darul de a pune degetul pe rană. Și totuși nu era de acord cu el. Nici nu voia.

– Singura investiție care mă interesează este legată de amintirile mele prețioase, spuse ea. Dacă un bărbat voia să o ia drept o iresponsabilă, treaba lui. Poate că avea dreptate. Sau poate că nu. Nu dădea doi bani pe ce gîndea el.

– Și singurul scop în viață e să privesc înapoi fără să mă sfiesc. Să spun că n-am trăit douăzeci de ani degeaba.

Mike se uită în ochii ei verzi amuzat.

Nu numai că nu-i păsa unde o apucă dar nici unde sfîrşea. Nu-i păsa deloc.

– Eşti sigură de asta? întrebă el, în sfîrşit.

– N-am încotro, i-o întoarse Caitlin.

– Doamne Dumnezeule, mormăi Mike.

– Vezi, ce ţi-am zis eu? Eşti şocat şi îngrozit, spuse Caitlin. Vroia să pară că reacţia lui Mike nu o deranja. Nu poţi să spui că nu te-am avertizat.

În timp ce soseau felurile următoare şi erau serviţi, Mike avu timp să îşi dea seama ce impresie făcuse asupra lui Caitlin. Mike zîmbi şi se întoarse cu faţa spre ea.

– Nu mă înţelege greşit. Poate că arăt şocat şi îngrozit în acelaşi timp, dar asta pentru că mă tem pentru tine. Cealaltă parte din mine este fascinată. Mă simt ca un antropolog care s-a împiedicat de un os.

Cu sprînceana ridicată, Caitlin îi zîmbi, apoi se ocupă de friptură.

– O, dar, doctore Harris, ştii să alegi cuvintele nu glumă. De ce ai atîta miere pe limbă?

Mike o privi şi oftă.

– Nu trebuia să-ți dovedesc că sînt sănătos şi fermecător? Caitlin, n-am vrut să sune chiar aşa, dar n-am mai întîlnit pe cineva ca tine. Majoritatea celor cu care intru în contact: pacienți, prieteni, membri familiei sînt tipi direcți, ambițioşi, hotărîți să se căsătorească, sînt mai puțin sănătoşi şi intră în mormînt prea din timp. În Manhattan încercam să-i ajut pe oameni să-şi schimbe obiceiurile proaste.

– Ți-a sugerat cineva că doctorul se poate trata singur?

Se aştepta la o ieşire din partea lui, la un răspuns negativ.

Dar o păcăli. Izbucni în rîs.

– Partenerul meu m-a amenințat să-mi toarnă sedativ în cafea. Dar să revenim la oile noastre. Dacă eşti atît de independentă pe cît susții, atunci eşti unică.

– N-am zis asta. Numai că există anumite griji pe care refuz să le am în vedere.

– Cum se împacă părinții tăi cu spiritul tău liber?

După o scurtă ezitare, Caitlin ridică din umeri, dar nu prea convingătoare.

– Ai mei au plecat cu avionul la pescuit cînd aveam treisprezece ani şi nu s-au mai întors.

Ştia că sună ca şi cum fusese abandonată, dar era prea urît să relateze accidentul. Nu fusese în stare să vorbească. Nici în ziua în care a primit un telefon de la vecina ei. Aceasta a invitat-o la ea. Ascultase ştirile înmărmurită.

Era ca o agonie. Nici nu putuse să plîngă. Părinţii ei frumoşi şi tineri se hotărîseră să îşi ia o vacanţă în sfîrşit. Un fel de a doua lună de miere după ani de existenţă. Dar n-au ajuns în cabana din pădure. După o clipă, Caitlin mărturisi:

– A fost un accident. Aşa că singura mea rudă e mătuşa Penny. Are şaptezeci de ani şi pînă acum cîţiva ani, de cînd cu arterita ei, m-a ţinut în casă, cu excepţia perioadei în care m-a ţinut în plictisitorul oraş din Wisconsin. Ştia că am nevoie de casa în care am crescut şi de şcoala pe care o frecventam acolo. Cabana aceea era inutilă. Era îngrozitor să trăieşti în acel oraş. Muream încetul

cu încetul ori de cîte ori treceam spre birou, prin parcurile în care mersesem la picnicuri... Părea ironia soartei să uit tot ceea ce avea importanță în viața mea... Caitlin se opri îngrozită de mărturisirea ei, de care nici Pam nu avusese parte. Înghiți în sec şi continuă: Cred că şi mătuşa mea e de acord cu spiritul meu liber... mai adăugă, ştiind că părerea lui Mike conta, chiar dacă nu recunoştea: Am trecut pe băncile colegiului înainte de a deveni o călătoare fericită. Nu este minunat?

Mike nu prinse ultimele ei cuvinte. Se gîndea la ea ca la o fetiță în pragul adolescenței, cu lumea ei interioară, cu liniştea şi siguranța următoarelor clipe.

Se întreba cine îi destăinuise cele întîmplate cu părinții ei. Cum reacționase.

Doar o mătuşă care să îi fie şi mamă şi tată? Cum se simțise oare în decursul primelor ore? O susținuse cineva?

Îşi dădu seama că voia să o ia în brațe. Se trezi vorbind:

– Deci, pentru tine şi mătuşa Penny, e o ches-

ţiune de trăire a emoţiei înainte de a se termina toată şarada, nu?

– Da. Poate ar trebui să găseşti pe cineva să te îndrepte spre birou, doctore Harris. Iată un citat din *Biblie*: „Socoteşte că liliecii de pe cîmp au un inel pe ei".

Lui Mike îi păru rău să o vadă aşa. Dar îi şi plăcea.

– Hai să vorbim despre ceva mai puţin grav. Libertatea este un cuvînt pentru ce ne-a mai rămas demn de atenţie.

„Cred că înţeleg de ce fuge Caitlin. E o fiinţă dezrădăcinată, pesimistă, sub masca aceea optimistă, şi teribil de înfricoşată."

Caitlin îşi făcu ochii mici. „La naiba cu el! La naiba că ştie totul."

– Hai să zicem că sînt un spirit liber. E un cuvînt fără înţeles, dar n-are urmări negative.

Mike văzu flăcările din ochii verzi şi o întrebă:

– De ce eşti atît de acră, Caitlin?

Aranjă friptura în farfurie şi puse jos cuţitul şi furculiţa.

– Sînt o proastă, anunţă ea.

Mike dădu din cap şi oftă.

– Din nou de-abia te-ai atins de cină. Şi din nou te laşi dusă de destin. De ce?

– Pentru că eu spun „tom-ay-to" iar tu „tom-ah-to", zise ea calmă.

Conştient că de-abia putea să reziste tentaţiei de a se plimba prin încăpere, Mike zîmbi ca să alunge tensiunea ce plutea.

– Chiar şi aşa, hai să nu stricăm lucrurile.

Caitlin se înmuie toată. În cele din urmă murmură:

– Poate că nu sînt proastă. Poate e bine să încerc să mănînc mai mult. Se uită la Mike şi rîse. Încep cu un „po-tah-to".

Capitolul 5

Vasul îşi reluă drumul tocmai cînd Caitlin şi Mike intrau în Grand Lounge ca să urmărească spectacolul care trebuia să înceapă.

– O, Doamne, spuse Caitlin, pe cînd simţi unduirea uşoară sub picioare. Speram să avem parte de acţiune. Pînă acum oceanul a fost atît de liniştit, încît era greu să-ţi aduci aminte că te afli pe mare.

Mike zîmbi şi îşi zise în sinea lui că el simţise de fapt marea, în mai multe feluri mai puţin plăcute decît s-ar fi aşteptat.

– Se zvonea că va fi furtună. Se pare că specialiştii de la prognoza de pe vas, sînt mai buni decît cei de la televiziune.

– Grozav, spuse Caitlin bucuroasă. Sper ca lucrurile să devină palpitante.

– Poate că un naufragiu ţi-ar satisface pofta de aventură, zise Mike tărăgănat. Nu ţi-e frică de rău de mare?

Caitlin rîse şi se aşeză pe scaun.

– Am fost surprinsă de furtună la Marile Lacuri într-o bărcuţă şi am traversat canalul în noiembrie. Mă îndoiesc că o mică unduire a vasului ca aceea de dinainte ar putea să mă sperie.

– Ei bine, dacă simţi ceva, nu intra în panică. Te duci la infirmerie imediat.

– Mi-e rău, spuse Caitlin, scuturîndu-se. Vreau să-ţi spun că n-aş găsi infirmeria singură şi apoi... ei bine, nu crezi că injecţia e cam dureroasă? Există nişte pastile pe lumea asta?

– Ţi-e frică de ace, fetiţo? o tachină Mike.

Ochii lui Caitlin scînteiară.

– N-am frică de nimic, băiete.

Mike rîse şi îşi dădu capul pe spate.

– Ştii, cred că această călătorie devine palpitantă, la urma urmelor. Am impresia că îmi faci mai bine decît nişte înţepături. Din nu ştiu care motiv, nu mă gîndesc cîtuşi de puţin la clinici sau discursuri medicale, sau la planuri cincinale.

– Planuri cincinale? repetă Caitlin, evitînd cu grijă emoţia produsă de cuvintele lui. Te gîndeşti la dezvoltatea clinicii în cinci ani?

– Îmi programez viaţa în proiecte de cinci ani, spuse Mike, conştient că ea ar putea găsi ideea ridicolă.

Ea rîse şi clătină din cap.

– Ce se va întîmpla dacă viaţa nu va ţine seamă de planul tău?

– Nu ştiu. Nu trebuie să mă preocupe ideea asta. Pînă acum totul a decurs conform planului.

„Aproape totul", adăugă Mike, în gînd.

Planul lui nu prevăzuse ochii aceia verzi ca

marea, care să-l tulbure. Caitlin încetă să se mai amuze, cînd ochii lui Mike o fixară mai mult timp.

– Caitlin? O voce cu un accent englez se auzi din spate. Aceasta rupse vraja. Se întoarse şi zări o femeie mai în vîrstă, la masa de alături, zîmbindu-i.

– O, bună Daphne, spuse ea, fără să ştie cum să reacţioneze, dezamăgită sau recunoscătoare pentru întrerupere. Unde e Charles?

Sprîncenele femeii se ridicară a mirare.

– Doamne, dar ai memorie, nu glumă!

Se întoarse cu faţa spre Mike.

– Eu şi soţul meu am susţinut-o pe Caitlin, după minunatul spectacol pe care l-a oferit la parada modei. Trebuie să fi fost tare mîndru de ea, domnule...

– Mike, zise el. Mike Harris. Într-adevăr, continuă el cu privirea spre Caitlin, sînt tare mîndru de ea.

– Mike Harris, repetă femeia, îngîndurată. Vrei să spui că eşti Mike Harris, oaspetele de onoare de pe vas? Faimosul autor care a scris minunata

carte despre tipurile de personalitate şi diversele boli?

Mike zîmbi de plăcere.

– De vreme ce ai spus că este o carte minunată, pledez vinovat.

Caitlin se încruntă.

– Cartea i-a fost de mare folos soţului meu, spuse Daphne. Charles ar fi primul care ar recunoaşte că ai susţinut că e nevoie de control pentru orice. De vreme ce n-a avut decît un minor ataç de inimă, acum facem tot posibilul să-şi pună frîu dorinţelor şi să ţină un regim strict. Eu încerc de ani să-l sensibilizez, dar tu ai fost unicul pe care Charles l-a ascultat.

„Este nevoie de control pentru orice", repetă Caitlin în gînd.

Era o descriere perfectă a lui Mike. Caitlin era surprinsă că el era lector pe vas şi că mai scrisese şi o carte pe deasupra. De obicei, ea îi încuraja pe oameni să vorbească despre ei înşişi, ca în final să se întrebe cum de reuşea să-i determine să spună lucruri nemărturisite.

Şi totuşi îi scăpaseră detaliile importante despre Mike. Fusese ocupată cu propriul ei suflet. Dar ar fi putut să-i spună, nu?

– N-ai zis nimic despre faptul că eşti o celebritate, spuse ea zîmbind.

– Dar nu m-ai întrebat, răspunse el.

– Şi apoi figurez în programul de pe vas, aşa că mă gîndeam că deja ştii. Dar ar fi trebuit să-mi dau seama că n-ai fi citit scrisori strecurate pe sub uşă, noaptea. Ţi-ar fi stricat planurile de peste zi.

Caitlin amuţi, supărată că el avea dreptate.

– O, Doamne, murmură Daphne. Se pare că am creat probleme. Îmi cer scuze.

– Nu e nevoie să te scuzi, spuse Caitlin, repede. Eu şi Mike ne tachinăm. Şi îi zîmbi: Nu-i aşa, Michael?

El nu se putu abţine şi rîse.

– Da, Kate, spuse clipind din ochi. După asta, începu să sporovăiască cu Daphne, avînd nevoie de un moment de răgaz, după cele împărtăşite cu Caitlin.

De ani de zile îşi alegea cu grijă partenerele de distracţie, alegîndu-le pe cele care nutreau aceleaşi ambiţii cu ale lui, ale căror priorităţi erau asemănătoare cu ale lui, ale căror idei se potriveau cu ale lui, care, mai presus de orice, nu i-ar crea vreo problemă. Grija lui îl mulţumea, îl îndepărta de relele din jur. Îi plăcea să se creadă un bărbat luminat. Dar nu în preajma lui Caitlin Grand.

Şi dintr-o dată, spiritul acela de frondă dispăru şi se văzu în situaţia de a se controla.

Vaporul se legăna în voie în finalul spectacolului de la Grand Lounge.

O răpăială bătea în geam şi-i şterse lui Mike orice urmă de speranţă pe care o nutrea faţă de o plimbare cu Caitlin pe punte.

Era tocmai ce le trebuia. Dacă era să fie singur cu femeia aceea, pentru o clipă, putea foarte bine să fie ispitit să-i sărute umărul gol, neted şi mătăsos. De fapt, ca să nu fie prea implicat într-o astfel de relaţie, trebuia să nu rămînă niciodată

singuri. Putea să se bucure de companie şi chiar să se bucure de flirtul nevinovat dintre ei, atîta timp cît nu uita de el, din nou.

Planul mergea ca pe roate, atîta timp cît ei se aflau în acțiune în diferite încăperi, sfîrşind cu cazinoul. Se distrau de minune, rîdeau mult, reuşind să înlăture atracția fizică dintre ei.

Caitlin găsi un loc liber la masa de joc şi se aşeză.

– Cred că o să-mi încerc norocul aici, spuse ea. Tu ce faci, Mike?

El clătină din cap.

– Eu te voi urmări. Nu mă dau în vînt după jocurile de noroc.

– Oare de ce nu sînt surprinsă? zise Caitlin cu un zîmbet adresat lui Mike, în spatele ei. Ea căută în geantă şi scoase cartea de credit ce valora o sută de dolari, dar îşi muşcă limba. Era evident că ea avea nevoie de un susținător, dar el n-avea chef să accepte acest lucru.

Caitlin aşeză unul din jetoane în fața ei, ca să arate participarea la următorul joc.

– Încep cu puțin ca să văd cum decurge jocul, spuse ea, simțind parcă privirea lui Mike, de undeva din spatele ei.

Caitlin jucă cîteva ture şi, spre amuzamentul lui Mike, le cîştigă pe toate. O femeie plinuță, se apropie de ea şi îi şopti:

– Nu mă uitați, da? îi spuse lui Caitlin, pe cînd aceasta îşi încasa cîştigul.

– N-ai teamă, Sarah, zise Caitlin, indicînd cu degetul arătător un alt jeton. La ora unsprezece fix, în cabina mea.

Sarah o îmbrățişă pe Caitlin.

– De-abia aştept. Închipuieți pe una ca mine luînd lecții de machiaj de la un adevărat fotomodel.

Caitlin rîse şi privi leneş spre cel care urma să-i arate propriile cărți.

– Ce drăguț, spuse Sarah mai tîrziu. Ai cîştigat.

După ce Sarah se îndepărtă, Mike o privi pe Caitlin.

– Spre deosebire de tine, am citit programul de

pe vas şi nu e menţionat nicăieri că ai da lecţii de machiaj... El privi jetoanele cîştigate şi rîse.

– Lecţiile de machiaj nu sînt ceva oficial, spuse Caitlin. După paradă, s-a întîmplat să stau de vorbă cu cîteva doamne din public. Caitlin vru să continue discuţia, urmărind şi jocul, dar se gîndi că nu era cazul să se întoarcă.

– Sarah vrea să arate bine mîine seară, pentru că ea şi soţul ei aniversează căsătoria, spuse ea dintr-o suflare. Se pare că voi fi de ajutor şi pentru alte prietene.

– Cred că nu se aşteaptă să arate ca tine, o întrebă Mike. Şi apoi, poate o femeie tînără să trateze probleme cu care nu s-a mai confruntat demult?

– Unele femei sînt suficient de elegante şi nu e nevoie să se ocupe de ele, zise Caitlin. Şi cred că pot să le ajut. Am mai făcut lucrul acesta.

Mike era indignat.

– Cum de lucrezi cu femei mai în vîrstă?

– Am început cu mătuşa Penny şi prietenele ei, se explică Caitlin. Apoi am participat la nişte

cursuri la clubul din St. Pete's. Şi, iată-mă. Cred că împrăştii vibraţii de prietenie către cei mai în vîrstă, deoarece îmi place compania lor. Viaţa poate să înceapă sau să se oprească la fel de bine şi la patruzeci de ani. Asta se poate întîmpla şi cu simţul umorului. Şi ca să înţelegi mai bine, află că am fost crescută de mătuşa mea şi ador oamenii care au mai mult trecut decît viitor.

Mike zîmbi. Începu să înţeleagă că ea înseamnă mult, mult mai mult pentru el, decît felul în care îi apreciază ochii, picioarele şi spiritul ei fără odihnă.

– Ar trebui să te odihneşti în această excursie, dar după modul în care îţi iroseşti forţele, va trebui să foloseşti orice posibilitate ca să cîştigi, cîtuşi de puţin.

Caitlin îşi dădu ochii peste cap.

– Nu o fac pentru bani. O fac pentru că-mi place şi ca un capriciu.

– Un capriciu? repetă Mike, vrînd să o determine să vadă cît de slabă era. E chiar mai rău. N-ar trebui să renunţi aşa uşor. Se gîndea că

aceleaşi cuvinte l-au necăjit şi cînd fusese vorba de clinica lui. Dar situaţia de faţă era diferită. Scotea bani frumoşi, încît putea să le asigure şi părinţilor lui un viitor şi să-i mai rămînă şi lui ceva.

– Judecînd după diamantele adunate de Sarah, ar putea să dea şi bacşiş.

– Nu m-aş baza pe Sarah prea tare, spuse Caitlin. N-ar mai fi aceeaşi distracţie.

Nu se ştie din ce motiv, Mike roşi în ciuda admiraţiei pe care o nutrea faţă de ea.

– Caitlin, oare pentru tine numai distracţia contează?

Caitlin ridică din umeri, de parcă întrebarea nu merita răspuns. Nu era conştientă de farmecul pe care îl avea.

– Ce, tu nu faci la fel?

– Ce să fac? Să mă distrez?

– Şi asta. Dar vorbeam de gestul în sine. Cel cu umărul.

Caitlin îşi dădu capul pe spate, zîmbi şi îşi adună jetoanele,.

– Ce îngrozitor, spuse ea. Auzi, să ridic din

umeri! Şi în public! Ar trebui să fiu încuiată undeva şi să fie aruncată cheia.

– Poate ar trebui să te mai gîndeşti, mormăi Mike. Ai putea să te îmbogăţeşti.

Ea zîmbi.

– Poate tu ar trebui să fii acela, doctore. Ai putea să fii fericit. Şi nu te mai gîndi atîta la banii mei.

Între timp, deschise geanta şi răsturnă jetoanele înăuntru.

– De vreme ce mă tot baţi la cap, vreau să-ţi spun că am adunat două sute de dolari.

– Dar nici n-ai fost atentă la joc. Cum de-ai putut cîştiga? Sau să fie norocul la mijloc?

– O combinaţie între noroc şi soartă, replică Caitlin. În Tohoe, am fost şi eu distribuitor la masa de joc. Dar experienţa asta mi-a prins bine. A fost într-adevăr distractiv.

Se aplecă să-l sărute pe Mike pe obraz.

– Cred că trebuie să merg la culcare, acum. Ştiu drumul spre cabină. Nu e nevoie să mă conduci. Mulţumesc pentru această seară minunată.

Se întoarse să plece, bucuroasă că Mike a determinat-o să plece. Se întrebă dacă nu cumva a făcut-o dinadins şi că putea fi vorba de un mecanism de apărare, aşa cum l-ar numi şi Pam. Mike nu voia să pună paie pe foc. Se potriveau, în ciuda diferenţelor dintre ei.

– Caitlin, o strigă Mike, fără să ştie de ce.

Ea se întoarse, cu bărbia ridicată. Dar expresia de pe faţa lui Mike o făcu să îngheţe. El părea derutat iar ochii lui închişi la culoare nu mai erau aroganţi, ci tînjeau după ea. Era ceva dincolo de o pasiune fizică. Brusc, ea dori să revină la el, să-l îmbrăţişeze, să-i pună capul pe piept şi să-i treacă degetele prin părul mătăsos.

Nu trebuia să se împotrivească sentimentelor.

– Caitlin, chiar trebui să pleci? o întrebă Mike după o clipă de tăcere.

– Mai bine plec. Mătuşa Penny m-a învăţat să-mi văd de drum.

După ce molfăi un măr şi mai fură cîteva boabe de struguri din camera ei, Caitlin simţi că

poate să sară peste micul dejun. Şi apoi, la ora opt, după o noapte fără somn, nu simţea nevoia să-l vadă pe Mike, sau, în caz că nu va apărea, să se întrebe de ce.

În ciuda aglomeraţiei constante de pe vas, Caitlin se cuibări într-un fotoliu şi se ocupă de ziarul care o amuza atîta pe mătuşa ei, după care aşternu cîteva idei pentru rubrica din St. Pete's.

Se hotărî să ia în serios problema frumuseţii, dar cînd îşi aruncă o privire la camera spaţioasă cu oglinzi luminoase, dulapuri în perete şi chiar un uscător, îşi dădu seama că mai avea drum lung pînă să atingă perfecţiunea.

O vizită la izvorul de pe punte, părea să fie de bun augur. I-l recomandase şi doctorul.

Furtuna o determină să ajungă la concluzia că un exerciţiu pe bicicletă sau un aerobic, nu era chiar ceea ce trebuia făcut.

Caitlin se gîndi că ar fi bine să elibereze camera, aşa că făcu un duş rapid, se fardă repede şi îşi aranjă părul. Se îmbrăcă cu o cămaşă albă, îşi trase pantalonii kaki şi o porni spre... Zîmbi.

Nici nu ştia unde se ducea şi nu mai conta. Una din plăcerile de a nu te încărca cu planuri precise ar fi aceea de a nu te rătăci, îi zise ea lui Mike Harris, în gînd. Destinația ta putea fi oricare. Aşa ajunsese în St. Pete's. Ajunsese pe timp de iarnă. Şi ce importanță avea ce credea Mike despre viața ei?

„Încetează să te mai gîndeşti la omul acela!" îşi zise ea în gînd. „Nu te mai certa cu el, mai ales cînd nu e prin preajmă." Îi erau de ajuns cele cîteva luni de cînd ducea discuții nesfîrşite cu ea însăşi."

Caitlin se aşeză în fotoliul din piele, dorind să se concentreze asupra romanului. Dar nici măcar un roman polițist nu putea să o facă atentă. Începu să privească pasagerii. Chiar dacă îi era greu să recunoască, voia să vadă o singură persoană.

Şi ca să fie mai rău, privirea ei se îndreptă spre ringul de dans, unde ei dansaseră cu o seară înainte.

Trupul ei prețios se înmuie tot la gîndul că

brațele lui Mike o ținuseră strîns, că buzele îi sărutaseră pielea. Cuvintele şi timbrul vocii lui îi dădeau fiori.

„Citeşte cartea", îşi ordonă ea în gînd. Reuşi să se uite la roman din nou, cînd prietena ei Daphne o observă şi se opri în dreptul ei.

– Bună dimineața, spuse Daphne cu vocea tremurătoare, trăgînd scaunul de lîngă Caitlin.

– Bună, îi răspunse Caitlin, veselă. Se remarca oboseala din ochii ei.

– Ai avut o noapte albă? vru ea să ştie.

Daphne gemu:

– Am avut o noapte îngrozitoare. Unduirile astea şi răsucirile de pe vas. Descopăr că nu am nimic comun cu un marinar. Dar tu arăți proaspătă ca o margaretă. Pe tine nu te-a deranjat furtuna?

– De fapt, pe mine m-a distrat, replică Caitlin. Dar cred că nu vrei să auzi asta. Ce mai face soțul tău? Se simte mai bine?

– Bestia aceea se simte foarte bine, mormăi Daphne. Tocmai vin de la infirmerie. N-am fost

bolnavă cu adevărat, aşa că am făcut o injecţie, preventiv. Mi s-a spus că te adoarme. Clătină din cap şi suspină. Ce n-aş da să am o constituţie robustă ca a ta!

Caitlin ridică din umeri.

– Cred că sînt norocoasă, apoi îşi dădu sema că Mike avea dreptate. Ridica cam mult din umeri. Părea că-şi explica o mulţime de lucruri, dacă se gîndea că e norocoasă. Şi mai era ceva: cuvîntul „distracţie" intervenea prea des în vocabularul ei. Îi era frică să fie serioasă?

– Unde s-a dus tînărul tău? o întrebă Daphne. Mă bucur că discursul lui va avea loc mîine. N-aş fi vrut să-l pierd.

– Dar nu e tînărul meu, repetă Caitlin automat. Ne-am întîlnit, asta e tot.

Daphne zîmbi cu subînţeles.

– Într-adevăr? Ce ciudat! Puteam să jur că voi doi... se opri. Ei bine, trebuie să plec. Simt că îmi pierd culoarea şi nu prea mă avantajează.

Caitlin zîmbi şi îi dori lui Daphne sănătate.

După ce plecă se întrebă: Ce-o fi vrut să spu-

nă femeia? „Puteam să jur că voi doi..." Ce era cu „ei doi"? se întrebă Caitlin. „Sîntem amanţi?"

Închise cartea, zicîndu-şi în sinea ei că citise suficient. Oricum îi era greu să o facă, pentru că furtuna se înteţise. Stomacul începu să facă gălăgie.

Caitlin rătăci pe vas, neliniştită. Petrecu o vreme prin magazine. Întîmplător dădu peste un vorbitor care ţinea o prelegere plictisitoare despre invenţiile din anii '90. În cele din urmă, se întoarse în cabina ei pentru a se pregăti pentru lecţia de frumuseţe.

La ora fixată, Sarah sosi cu alte trei doamne, fiecare cu propria cutie de machiaj, aşa cum le sugerase Caitlin. Se bucura că le dădea puţină încredere în ele.

– E minunat să nu mă simt ca un clovn, spuse Sarah, după ce îşi puse nişte fard pe obraz. O dată m-am aranjat şi cînd am ajuns acasă, m-am şters imediat. Nu mi se potrivea deloc.

„Deci, iată, Mike, că îmi cunosc meseria", îşi zise Caitlin în gînd.

Prietena lui Sarah zîmbi, în timp ce Caitlin îi tapa părul negru spicat.

– Îmi place că m-ai făcut de parcă totul ar fi normal, zise Maggie către Caitlin. Nu mă aflu aici ca să mă întreb dacă nu cumva arăt ca una demodată.

Caitlin rîse.

– Nu am de gînd să te fac să te simți aşa, Maggie. Nu vreau să-ți vînd nimic.

La amiază, Caitlin deveni atît de binedispusă, că nu-i mai păsa dacă Mike avea să apară sau nu. Dar cînd ajunse la intrarea restaurantului, inima începu să-i zvîcnească, picioarele să-i tremure, tot corpul fiindu-i răvăşit de-a binelea. Numai mîndria şi-o mai păstrase.

Derek o salută ca de obicei şi o conduse la masă. Nu era nimeni. S-a agitat degeaba.

Ralph Rush se uită spre ea.

– Salut, Kate. Ce s-a întîmplat cu doctorul? Are rău de mare?

Direct la țintă, se gîndi Caitlin.

– Poate că Mike s-a hotărît să se ducă la bufet, spuse ea tare, alegînd meniul.

O clipă mai tîrziu, îi păru rău pentru impulsul ei necugetat. Nimeni nu merita să sufere de rău de mare, mai ales Mike. Ce făcuse ca să merite ostilitatea ei? Avea vreo vină că era atrăgător? Chiar dacă a avut cîteva scăpări, a avut motivele lui. Caitlin simți fiori în tot corpul cînd îl văzu că se apropie de masă. Haina sport din bumbac pusă peste cămaşa descheiată la gît îi dădea o notă distinsă. Meniul îi tremura în mînă, iar zîmbetul ce îl purta pe buze era prea de tot.

– Să nu începi cu întrebarea de ce n-am luat micul dejun. Am mîncat, zise Caitlin. Am avut nişte fructe.

– Nu mă interesează ce-ai mîncat la micul dejun, îi răspunse el.

Mike avusese o noapte de coşmar, fără să poată dormi, numai cu gîndul la Caitlin Grant. O dorea pe femeia aceasta ca pe nimeni alta. Cînd nu apăruse la micul dejun, îşi dăduse seama cît de dezamăgit era.

Apoi, cînd încercă să se apuce de treabă, începu şi necazul.

– Dacă nu sînt prea fericit, este pentru că ne aflăm într-o zonă moartă.

Caitlin clipi din ochi.

– O zonă moartă? Ai citit prea mult din Stephen King?

Mike nu văzu nici o urmă de umor în remarca ei.

– O zonă moartă e acolo unde nu poţi transmite sau intercepta nici un mesaj.

– Şi de ce ai vrea să o faci? întrebă Caitlin, vrînd să ia paharul de apă. Farmecul unei călătorii pe ocean constă în a fi mai mult sau mai puţin izolat, nu-i aşa?

– Sînt doctor, Caitlin. Părinţii mei depind de mine.

Caitlin se gîndi că fusese deplasată de data aceasta.

– Îmi pare rău.

Mike îşi dădu seama că zona moartă era doar un pretext pentru ceea ce îl deranja. În caz de

urgență i se spusese că poate apela la un singur cablu.

– Îmi cer scuze, Caitlin. Te-am apostrofat ca şi cum e vina ta că nu putem lua legătură cu uscatul.

– Ai o mulțime pe cap. Aşa că te înțeleg.

Mike zîmbi.

– Înțeleg suferința celorlalți oameni şi mă identific cu ea. Dar acum aş vrea să-ți spun că arăți trăsnet. Încercă să-şi ia gîndul de la cămaşa ei care nu avea sutien pe dedesubt. Hai să comand prînzul. Apoi să-mi spui ce-ai făcut cu Sarah şi restul.

– Chiar vrei să auzi? întrebă Caitlin foarte surprinsă.

– Da, cu toate diferențele dintre noi, un lucru avem în comun: afinitatea față de bătrîni. Mă interesează starea sănătății unui popor care crede că are bunăstare. Ce mănînci?

Caitlin nu reuşi să-şi găsească cuvintele. Nu-i venea să creadă urechilor cele auzite.

– O... cred că încep cu supa de castraveți mai

întîi. Apoi, continui cu salata de peşte rece...

– Sună bine, şopti Mike. Cred că iau tarta cu calcan. Apoi hrana marină pentru primul fel. Poate va fi costisitor, dar, la naiba, e peşte. Şi apoi, este timpul să trăiesc periculos. El zîmbi, hotărît să ia o masă frumoasă împreună. Putea să se controleze şi singur.

Zîmbetul îi dispăru. Caitlin îl privea de parcă se transformase într-o arătare din romanul lui Stephen King. Ochii îi erau dilataţi, iar chipul fără culoare. În următoarea clipă, ea era în picioare, ieşind în fugă din cameră.

Capitolul 6

Cînd ieşi din toaletă, Caitlin dădu cu ochii de Mike.

– Pleacă de aici, zise ea tristă.

El zîmbi şi o luă de mijloc în timp de apăsă pe buton pentru a chema liftul.

– E timpul să-ţi faci injecţia. Te duc la infirmerie, căci în starea în care eşti, nu cred că ajungi pînă acolo.

– N-am rău de mare şi nu vreau să sari prînzul din cauza mea.

– O să-mi iau un sandviş, zise Mike. E clar că ai rău de mare.

– Nu-i adevărat, gemu Caitlin. Stomacul meu e puţin cam deranjat pentru că...

Se opri la mijlocul frazei, căci nu voia să-i mărturisească, că el era cel care o făcea să-şi piardă controlul.

– Pentru că? urmă întrebarea lui Mike. Liftul ajunse şi Caitlin intră.

– Vreau să merg în cabina mea, spuse ea în timp ce Mike apăsa butonul pentru puntea şase. Dorea ca vocea ei să fie mai puţin tremurătoare, la fel ca şi trupul ei. Să nu încerci să mă duci la infirmerie, zise ea şi reuşi să apese butonul cu numărul unu.

– Caitlin, te comporţi prosteşte, draga mea, o certă Mike.

– Bine, aşa e. Dar nu cred că am rău de mare, ca să fie nevoie să fac injecţii. Oricum eram... se opri să ia o gură de aer, deoarece simţi că o

cuprinde ameţeala. Nu eram atît de rău, zise ea cu o voce sugrumată.

Pe Mike îl depăşea încăpăţînarea ei.

– Nu mă duc la infirmerie, iar tu nu poţi să mă forţezi, răbufni ea, apoi reveni: De fapt, ceea ce vreau să zic e că nu eşti doctorul meu. Să ştii că eram bine pînă să merg la restaurant. Se opri, realizînd că era gata să-i mărturisească că tocmai el era cel care îi provocase dureri de stomac.

– Aici sus, se simte mai tare unduirea vasului, zise Mike, în timp ce uşa liftului se deschidea. Ai rău de mare, Caitlin. Cu cît recunoşti mai repede că e nevoie de o injecţie, cu atît mai bine.

Caitlin încercă să ajungă în cabina ei.

– Voi face un compromis. Stewardesa mi-a zis că are nişte pastile bune. Voi lua una, deşi n-am rău de mare.

Mike o urmă, dînd din cap. O luă de braţ şi o trase cu forţa.

Caitlin îl privi foarte urît.

– Mike Harris, să nu îndrăzneşti să...

– Scumpo, ai luat-o în direcţia greşită, o între-

rupse el. Nu obişnuia să folosească dulcegării precum „scumpo". Cabina ta e în cealaltă parte, adăugă el, cu mîna în jurul taliei ei.

Sufocată de căldura interioară, Caitlin îşi zise că valurile de căldură din trupul ei nu aveau nimic comun cu atingerea lui Mike.

Poate că era o simplă răceală. Febră. Asta era. Trebuia să fie aşa.

Cînd ajunseră la cabina ei, Caitlin scoase cheia din buzunar şi o băgă în broască.

Tremura toată, aşa că fu recunoscătoare cînd Mike o descuie în locul ei.

– Pentru că eşti atît de incapabilă îţi voi da o pastilă. Scoase din buzunar un plic.

Caitlin se aşeză pe pat şi se uită la el.

– Ai nişte pastile la tine?

– Normal că am. Luă un pahar şi se duse la frigider. Bine. Ai apă minerală. Îşi umplu paharul. Ştii, Caitlin, nu înţeleg de ce nu îmi spui ce se întîmplă cu tine, continuă el. Nu-i nici o ruşine dacă ai rău de mare. Se poate întîmpla oricui, chiar şi mie. Ştiu asta de la marinarii de aici.

Caitlin luă pastila şi paharul cu apă.

– Mereu eşti pregătit? Pentru orice? îl întrebă ea printre sorbituri.

– Nu mereu, răspunse Mike. Nu fusese pregătit pentru Caitlin Grant sau pentru efectele ce le exercita asupra lui. Fac tot ce pot. Acum bagă-te în pat.

Caitlin îl privi fix, căci ar fi făcut ea vreun comentariu despre ordinele ce le dădea el, dar tăcu din cauza unei noi unduiri ale vasului. Se descălţă şi se cocoţă pe aşternuturi.

– Drept în pat, hai! o îndemnă Mike pe un ton nerăbdător. Nu-i venea să creadă ce se întîmplă cu el. Cărbunii ce ardeau în inima lui ca şi broboanele de transpiraţie de pe frunte apăruseră din cauza ochilor ei verzi. Scoate-ţi măcar pantofii şi vîră-te în pat. O să te simţi mai bine.

Caitlin gemu. Mike avea perfectă dreptate. Tremura de frig. Dar avea şi ea mîndria ei.

Şi apoi şi modestia. Mike nu era doar doctorul ei şi nu se putea gîndi numai la faptul că era doar pacienta lui cînd era cu el.

Relația lor era încărcată de curenți puternici.

– Mă dezbrac de îndată ce ieşi, spuse ea în sfîrşit.

– Nu plec, o informă Mike. Aşa că te dezbraci chiar acum. Mă duc la baie să iau o cîrpă cu compresă ca să îți pun pe fruntea ta fierbinte. Iar dacă nu vei fi în pat în clipa în care revin să ştii că voi lua măsuri de unul singur.

– Bine, bine, îl întrerupse Caitlin. Doamne, eşti un mare...

– Vorbeşte frumos, Caitlin, spuse Mike destul de calm. Nu îți stă bine să înjuri.

Caitlin avu probleme cu dezbrăcatul, dar se gîndi că i-ar sta bine numai în bikini în loc de pijama.

Era în pat cînd el reveni în cameră. Păturile ascundeau totul pînă la bărbie.

Mike se aşeză pe pat.

Cu cîrpa umedă o şterse de transpirație luptîndu-se cu tentația de a o lua în brațe. Nu mai simțise aşa ceva vreodată.

– Vei fi mai bine curînd, spuse el cu vocea

sugrumată. Aici unduirile vasului sînt mai puțin puternice.

– Dar n-am rău de mare, bombăni Caitlin.

Mike zîmbea.

Se ridică în picioare.

Caitlin deschise ochii.

– Pleci?

– M-am gîndit să te veghez, răspunse el.

– Nu mai e nevoie. Ai fost mai mult decît drăguț şi n-am fost destul de recunoscătoare.

Cu mîna pe obrazul lui Caitlin, Mike o întrebă:

– Nu vrei să mai rămîn puțin?

Caitlin nu prea voia să-i spună că ar fi vrut să rămînă, dar închise ochii şi clătină din cap.

Mike o privi lung, fără să dorească să găsească vreo explicație la bucuria ce o trăia.

– Trimit după nişte sandvişuri şi ceai, zise el cu aceeaşi voce. Mai tîrziu o să simți nevoia să mănînci ceva.

– Nu cred, spuse Caitlin.

Pe cînd Mike ridică receptorul ca să facă co-

manda dădu cu ochii de o agendă pe care scria cu litere de mînă:

Jurnalul de pe QE 2: Pentru doamnele de o anumită vîrstă.

După ce închise se duse să umezească cîrpa de pe fruntea lui Caitlin.

– Deci, ai un jurnal al acestei călătorii? întrebă el, cînd se întoarse spre ea. Stînd pe pat se uită la ea şi îi schimbă compresa.

Caitlin făcu un semn pe care Mike îl interpretă că da.

– E ceva intim?

– Nu, e pentru mătuşa Penny şi alte cîteva prietene.

– Şi acestea ar fi doamnele de o anumită vîrstă?

– Aşa le-am spus eu, zise Caitlin cu un zîmbet. Ele îşi spun bătrînele.

– Şi te deranjează dacă citesc şi eu?

Caitlin se gîndi pentru o clipă. Îl folosise şi pe el dar fără nume. Nu trecuse sentimentele şi gîndurile ei faţă de el.

– Poți să citești. Dar s-ar putea să te plictisești. E plin de amănunte fără rost. Vreau să o fac pe mătușa mea să se simtă alături de mine aici pe vas. Cred că nu mai spun nimic. Mă simt groaznic.

– Ce drăguț, este un proiect demn de luat în seamă.

Caitlin ridică din umeri.

– Atîta lucru pot face și eu. Se opri, îi veni să vomite. Mă... mătușa mea îmi oferă ceva ce ea nu poate să aibă pentru că... pentru că nu e sănătoasă. Apoi se opri din nou. În loc să fie roase de invidie, ele de-abia așteaptă să mă vadă călătorind. Vreau să împart voiajul meu cu ele.

Mike se aplecă și o sărută pe pleoape.

– Știi, ești tare dulce.

Speriată și mișcată de gest, își deschise ochii și îl privi pe Mike care se ridică în picioare. Adunîndu-și puterile, ea zise:

– Vrei să zici că nu mai sînt încăpățînată și iresponsabilă și naivă și osoasă?

– Ești dulce, îi reaminti Mike, presîndu-i tîm-

plele după ce îi luă compresa.

Brusc simţi că se întîmplă ceva cu ea. N-avea nici o justificare pentru tensiunea ce simţea că o invadase. I se făcu somn.

– Şi tu eşti dulce, doctore, mormăi ea.

Adormi în rîsetele lui Mike.

Mike rămase privind-o. Îşi dorea să înceteze cu tandreţea.

Nu aducea nimic bun, decît necazuri.

„Hai, pleacă", se îndemnă el. „E bine acum. Nu are nevoie de tine."

Dar nu putea să iasă din cabină, aşa că îşi scoase haina şi se aşeză în fotoliu cu jurnalul lui Caitlin.

Era uimit de mulţimea amănuntelor. De fiecare aspect al călătoriei, de felul în care a receptat toate sunetele, mirosurile de pe vas. Cîţiva pasageri şi membri din echipaj fuseseră descrişi cu umor. Chiar şi Ralph Rush era prezent.

Cu cît citea mai mult, cu atît era mai surprins. Încerca să le povestească lor experienţele de pe vas.

Ar fi putut să îi dea numele de „Călătorul travestit", care o privea cum dormea.

Citea cu ardoare. Ajunsese la aventura plină de fantezie cu un tînăr chipeş pe care îl observase pe dig... Mike îşi lăsă capul pe spate şi închise ochii...

Cînd Caitlin se trezi, furtuna era în toi.

Îşi roti ochii prin cameră, apoi se opri brusc. Clipi. Mike nu plecase încă. De ce?

Stătea cu cămaşa suflecată, cu picioarele pe măsuță, avînd jurnalul pe piept. Dormea.

Se sprijini într-un cot şi îl studie cîteva clipe, uimită de cum arăta. Părea vulnerabil, ca un băiețel, fără apărare.

Se gîndea de ce era atît de hotărît, deşi părea că se lăsa la voia întîmplării.

Poate că nu era o minciună faptul că ea nu avea nici un scop sau direcție în viață, dar nu era o prostie să continue să meargă pe o potecă care nu-i permitea nici o surpriză?

I se părea că era frig.

Îşi aminti de pătura ce o avea în dulap. Se dădu jos din pat, bucuroasă că nu mai avea rău de mare.

Se băgă în baie ca să-şi revină. Se spălă şi pe dinţi şi se simţi mai bine. După ce luă pătura, păşi încet spre Mike.

Tresări cînd Mike o luă de mijloc.

– Îmi cer scuze, şopti ea. Credeam că ţi-e frig. N-am vrut să te trezesc.

El o privi lung încît simţi că i se taie picioarele.

– Te visam. Ne visam împreună.

Caitlin nu putu să rostească un singur cuvînt. Inima îi bătea cu putere.

Mike se uită la sînii ei, iar ea îşi dădu seama că aceştia începură să se umfle de dorinţă, sfîrcurile întărindu-se. Continuă să-i mîngîie şi o făcu să se aprindă toată.

– Te simţi mai bine? întrebă el în şoaptă.

Caitlin clătină din cap.

– Ar trebui să plec, spuse Mike. Nu cred că mai pot să rezist. Doar să vrei şi tu. Doar spune-mi şi plec.

Caitlin înghiți în sec. Nu mai zise nimic. Începu să tremure cînd mîinile lui ajunseră să atingă mătasea de dedesubt.

El se întoarse la locul în care simțise o senzație erotică puternică.

– Eşti frumoasă, Caitlin, mormăi Mike după ce dădu pătura la o parte.

Începu un nou traseu peste şoldurile ei, plimbîndu-se pe sub cămaşă peste sîni, mîngîindu-i.

Ea se întrebă dacă era hipnotizată. De ce nu se lega de posibilitatea de a se opri? Era clar că va regreta mai tîrziu. De ce se supunea explorării lui Mike?

Trupul ei tresări pe cînd degetele lui îi mîngîiară sfîrcurile.

– Scoate-ți cămaşa, Caitlin, zise Mike, fără să se gîndească la un refuz.

Încercă să se revolte, dar mîinile nu o mai ascultau.

Simți nevoia să-şi lepede hainele. Îi plăceau mîinile lui Mike, căldura lor. Îşi scoase cămaşa.

Mike văzu trupul gol care îi oferea imaginea

unui pahar pe frunze în bătaia soarelui. Îşi lăsă mîinile de o parte şi de alta a trupului şi ajunse cu buzele pe burtă.

Trupul lui Caitlin se arcui în timp ce Mike o mîngîia cu vîrful limbii.

– Ştiam că eşti delicioasă... Ştiam din clipa în care te-am gustat. Îşi trecu limba pe pîntecul ei ca să vadă dacă are dreptate. De chimen şi de vanilie, spuse el şi îi îndepărtă elasticul mai jos. Îi trase jos chiloţii încît ea simţi plăcerea şi dorinţa arzîndă.

Mike părea că visează. Caitlin îşi dădu jos ultimul furou şi rămase goală. Degetele ei îi răsfirau părul, în timp ce el o mîngîia uşor pe spate, explorîndu-i fiecare punct intim.

În cele din urmă cînd ea era umedă peste tot şi nerăbdătoare să-l primească, Mike se ridică în picioare, tîrînd-o cu o mînă.

Îşi dădu cămaşa jos. O sărută lung şi apăsat pînă se întîlniră într-un dans ritual al iubirii.

Caitlin îi dădu cămaşa la o parte şi începu să îl mîngîie pe piept şi sfîrcuri.

Îl dorea pe Mike. Voia să-i uşureze durerea şi să-i umple golul.

Şi totuşi, reuşi să fie cuprinsă de o panică obişnuită. Şi ce dacă Mike va uşura durerea, va umple golul?

Vor fi amanţi pînă vor ajunge la Southampton.

Apoi, îşi vor lua rămas bun şi îşi va vedea fiecare de drumul lui. Ar putea ea să suporte o asemenea pierdere?

Mike recunoscu tensiunea bruscă dinlăuntrul lui Caitlin. Îşi adună puterile, apucă pătura şi o acoperi punînd-o în jurul ei.

– Ai dreptate, spuse el, nu voia să tremure atît de tare. Se simţea groaznic. Ce naiba credeai că fac? zise el şi o trase aproape.

Caitlin îşi dădu capul de spate să îl privească.

– N-am zis nimic.

– Nici nu trebuia. Cînd ţi-ai amintit toate motivele pentru care n-ar trebui să facem asta, ţi-am simţit reacţia trupului. N-ar trebui să o facem. Pur şi simplu...

Caitlin se gîndea la altceva.

– Doamne, eşti încurcat cu alta? Mă bucur că abuzez de proprietatea alteia.

După ce termină de vorbit realiză că nu alesese chiar cuvintele potrivite.

– Ascultă, Caitlin Grant. N-am fost şi nu voi fi proprietatea vreunei femei.

– Nu voiam să sune chiar aşa, Mike...

– Şi mai mult decît atît, continuă el. N-am fost niciodată şi sper că nu voi fi un tip fără cuvînt.

Caitlin se simţi prost. Cine oare putea fi cea care să însemne ceva pentru el?

De ce o durea atît să ştie că nu era persoana căreia să-i dea dragostea lui? Căreia să-i fie credincios?

Hotărîtă să nu-l lase să-i ghicească sentimentele, îşi trase pătura în jurul ei şi zîmbi:

– Ei bine, hai să nu facem să ne fie mai greu decît atît. Din fericire, ne-am oprit înainte să ajungem prea departe. Cred că ar trebui să-ţi mulţumesc.

– Ar trebui să-mi mulţumeşti pentru că n-am profitat de tine. Îmi pare foarte rău, Caitlin. Chiar

dacă nu mă crezi, nu am rămas aici din acest motiv.

– Şi de ce ai rămas? întrebă ea, cu voce scăzută.

Mike nu ştia cum să răspundă. Ar suna aiurea să-i mărturisească că a rămas pentru că nu îl lăsă inima să plece.

– Eu... Am început să-ți citesc jurnalul. Este minunat. Acum înțeleg de ce e mulțumit editorul din St. Pete's de tine. O studie lung, apoi dădu din cap. Ai putea să faci ce vrei. Să fii cineva. Mă întreb de ce nu o faci. Fără să aştepte vreun răspuns, el o sărută pe frunte. Trec pe la opt să te văd. Dacă te simți mai bine poate mergem să cinăm...

Caitlin făcu ochii mici şi se duse la pat, cu pătura în jurul ei.

– Da, domnule. Mă culc imediat, mormăi ea.

Mike dădu din cap şi rîse. Se apropie de uşă, deşi imaginea lui Caitlin în aşternuturi îl răscolea profund.

Ardea de dorința de a-i sta alături.

Voia să o simtă, să i se cuibărească cu sînii fermi la piept.

– Ne vedem la opt, spuse el cu voce sugrumată. Diseară vom discuta pe îndelete despre Anglia, sau ce nu ai încă fixat în legătură cu Anglia.

Caitlin lăsă buza în jos.

– Voi fi bine, nu e nevoie să vii să mă iei. Găsesc şi singură drumul spre restaurant. Şi nu prea mă interesează discuţiile referitoare la Anglia.

Mike rîse din nou şi ieşi.

Caitlin înjură. Nu-i mai răspunse. Nu ştia ce să facă. Să-l aştepte sau nu.

Îşi petrecu restul după-amiezei încercînd să se convingă că nu-i păsa.

Capitolul 7

Mike bătu în uşa lui Caitlin la ora opt fix. Era calm. Pulsul îi era normal. Tensiunea bună.

Caitlin deschise uşa.

Avea un jerseu tras pe trup şi inima lui Mike începu să bată tare. După un moment bătaia deveni eretică şi cu un efort el zise:

– Cu riscul de a suna precum remarca unui adevărat englez, chiar înainte de a ajunge la

Southampton, trebuie să-ţi spun că arăţi grozav.

Caitlin îi zîmbi, dar nu îl privi în faţă. Se întoarse ca să închidă uşa.

– Nu credeam că vrei să mă agăţi, comentă ea.

– Şi de ce nu, mă rog?

– Dar ţi-am zis că e-n zadar.

Mike reuşi să rîdă.

– Cînd te-am lăsat să crezi că evit, ori de cîte ori zici ceva?

După ce îşi puse cheia în geantă, Caitlin zise şovăind:

– O, aşa este, am uitat. Tu eşti cel care dă ordine.

Mike vru să pară jovial, dar era la fel de stînjenit ca ea. Observînd că ea îi evita privirea, Mike vru să depăşească momentul de stînjeneală dintre ei şi-i zise:

– Pari slăbită şi îi puse mîna pe spate.

– Mă simt bine, replică ea, prea repede. Medicamentele tale fac minuni.

– Nu mă refeream la răul de mare.

– Nu am rău de mare.

– Bine, atunci să-i zicem *mal de mer*. Sună mai bine? Voiam să spun că pari nervoasă, chiar timidă.

Mike apăsă butonul liftului.

– De ce aş fi timidă? întrebă Caitlin, vrînd să pară detaşată.

Liftul se opri şi ei ieşiră. Mike era bucuros că trecuseră de barierele dintre ei. După ce uşile se închiseră, el îi mărturisi:

– Puterea e de partea mea.

Mike o luă de mijloc, o întoarse cu faţa spre el mai aproape.

– Este o chestiune de control, Caitlin. Astăzi, pentru o clipă, ai capitulat. Începusem apoi m-am oprit. Dacă nu greşesc, eşti puţin supărată. Şi n-ai pic de raţiune dacă tu crezi că mă joc cu tine.

– Şi nu-i aşa? spuse ea încet, uitîndu-se la geantă. N-ai obţinut ce-ai vrut? Nu era distractiv să ştii că poţi face ce vrei cu mine?

Primul impuls fu de iritare.

Acestea erau mulţumirile aduse pentru încer-

cările lui de a fi un adevărat domn? Pentru că avusese scrupule? Următorul îndemn era s-o întrebe pe Caitlin de unde avea ideile astea despre bărbați. Dar îşi urmă cel de-al doilea impuls.

– Nu pot să mă prefac că nu m-am bucurat să ştiu că pot face ce vreau cu tine, zise el cu grijă. Iar răspunsul tău mi-a dat un fel de putere, de care mi-e greață. Şi mi-e greu s-o recunosc. Sînt tentat să apăs pe „stop" şi să ne oprim pe punte, să aprind trupul tău şi să savurez fiecare pas din nou. După cele spuse, zări prin rochia subțire, cum sfîrcurile se întăreau, auzi răsuflarea îngreunată şi asta îl determina să o facă să-l privească.

– O, da, Caitlin, mă bucur de efectul pe care îl am asupra ta, zise el, pe un ton timid. Dar în după-amiaza aceasta, ai fost femeia pe care mi-o doream. Nu era doar plăcerea pe care o căutam. El o trase mai aproape şi îi şopti la ureche: Păi, dacă nu ştii cît de mult contează puterea pe care o exerciți asupra mea, dacă nu-ți dai seama de faptul că mă zăpăceşti, atunci eşti mult mai inocentă decît o femeie în toată firea.

Uşile se deschiseră înainte ca ea să poată rosti vreun cuvînt. Aşa era. Îi lua din forţă.

La scurt timp intrară în holul restaurantului. Era împodobit cu nuanţe calde, care îi dădeau impresia lui Caitlin că trăieşte un film cu Astaire din anii '30.

Se aşezară lîngă perete, unde era locul cel mai bun pentru a admira oceanul.

Mike observă privirea lui Caitlin, care se lăsă pe un scaun din piele, de lîngă fereastră.

– Vrei să bei ceva înainte de cină? întrebă el.

Caitlin era tentată, dar oceanul şi celelalte nu o puteau captiva acum.

Ea îşi flutură genele spre Mike şi întrebă ironic:

– Vrei să spui că am voie să beau?

– Un sifon nu-ţi face nici un rău, spuse el. Şi apoi, să nu-mi mai zici că te domin, că nu mai suport.

Caitlin rîse.

– Era să mă păcăleşti, generale.

– Nu mă judeca după cum mă port cu tine,

spuse Mike cu un zîmbet. Stîrneşti dictatorul din mine. Vrei să bem ceva sau mergem direct la cină?

– Mă duc la masă, spuse Caitlin fără ezitare. Mi-e foame. Dacă vrei să bei ceva nu trebui să vii cu mine...

– Nu fi prostuță, o întrerupse Mike, luînd-o de braț.

Spre iritarea ei, refuzul lui Mike o încălzi la fel ca şi atingerea lui. Dar continuă să se învelească de parcă era o manta care o acoperea de emoțiile puternice.

– Oare de ce stîrnesc dictatorul din tine? îl întrebă ea.

– Nu sînt sigur. Poate pentru că e nevoie de asta. Ajunseră la intrare şi Mike deschise uşa. Derek îi salută jovial.

În drum spre masa lor, Mike observă cum i se adresau cei din jur lui Caitlin, deşi le era dragă. Mike o admira pentru modul în care se purta cu cei în vîrstă.

După ce le aşezară, sosi şi chelnerul.

– Nu cred că bem ceva în seara aceasta, Jason, spuse Mike.

Caitlin îşi scoase nasul din meniu.

– Acum tu eşti cel ce se comportă dubios. Crede-mă, n-am să înşfac sticla de vin să mi-o leg la centură dacă te văd că bei.

Mike îl privi pe Jason care schimba nişte zîmbete pline de înţeles.

– Cred că trebuie să fac ceva, spuse el. Vom lua ca de obicei.

Jason clătină capul.

– E în regulă. *Chateau Millet.*

– Vezi, Caitlin, nu sînt încuiat cum zici tu. M-ai făcut să mă răzgîndesc fără prea mare efort.

– Şi cred că va trebui să văd ce vin aleg.

Mike zîmbi.

– Nu e sigur că ai scăpat te teama de a mai avea rău de mare.

– Nu mi-a fost rău, spuse Caitlin încet. Mi-e tare foame. Am să încep cu nişte caviar, apoi voi lua nişte supă de zmeură, după care mă voi înfige în puiul umplut... Închise meniul şi zîmbi. Voi

hotărî desertul mai tîrziu. E prima oară că nu mă vei acuza că ciugulesc cîte ceva.

– Normal. E prima oară cînd ar trebui să te întorci la ciugulit. Ce te-a apucat?

– Nu vrei să încetezi cu sfaturile tale de doctor? Doctore?

Ridică mîna în semn de armistițiu.

– În regulă. Îmi pun lacăt la gură pentru tot restul serii. Aşa îți convine?

– Da. Ce mai pui la cale?

– Aş mai vrea să te văd cum zîmbeşti. Eşti frumoasă, răspunse Mike.

Se luptă cu ea însăşi să nu rîdă. Abia îl simți pe chelner.

Îşi ridică ochii şi ezită. Se răzgîndi. Considera că trebuia să aibă o cină mai normală. Şi, totuşi, parcă Mike mersese prea departe...

Mike nu mai comentă. La sfîrşitul mesei se gîndi că poate greşise.

Cînd Ralph însoțit de Bunny se opriră în dreptul lor, Caitlin se dovedi fermecătoare, strălucitoare şi prietenoasă.

Se vedea că se bucurase de această cină. Îşi spuseră anecdote, împărtăşiră fragmente din propriile vieți.

La desert, ea se gîndi ce să aleagă: înghețată cu sos sau poate întindea coarda prea tare. Începu să simtă ceva în stomac. Mîndria o făcu să ignore legănarea vasului.

– Cafea doriți? întrebă chelnerul.

Caitlin dădu din cap.

– Încerc să pun stavilă obiceiului. Se uită la Mike care era la a doua ceaşcă. Aud că nu face prea bine. Iartă-mă o clipă.

Se ridică şi cu capul sus ieşi uşor. De îndată ce se afla afară iuți pasul ca să ajungă în final la fugă.

Se întoarse după zece minute.

– Parcă am mai trăit o asemenea scenă, zise el tărăgănat.

Caitlin îl privi.

– Dacă spui că m-ai atenționat dinainte, jur că pun să te arunce peste bord.

– Nici nu trebuie să zic aşa ceva, zise Mike

forțîndu-se să pară vesel. Știi asta. E timpul să faci injecția.

– Nu fac nimic.

Mike o privi urît. Era ceva ce îi scăpa lui? Își vîrîse nasul unde nu trebuia?

Caitlin adăugă:

– Dar n-am nevoie de injecție.

– Ba da, ai, spuse Mike morocănos.

Liftul se opri și cînd ușile se deschise dădură cu ochii de alt cuplu înăuntru. Caitlin bătu în retragere:

– E prea mare aglomerație, protestă ea.

El o luă de braț. Ca să se elibereze, Caitlin trebuia să facă o scenă de toată frumusețea.

Mike apăsă pe buton. Era pentru puntea șase.

Caitlin încercă să schimbe pentru puntea unu, dar Mike zîmbi și o strînse și mai tare.

Cînd liftul se opri cuplul coborî, Caitlin vru să iasă cu ei odată. Mike o opri.

– Mergem la șase, încercă să oprească inevitabilul.

– Du-te tu. Te prind eu din urmă.

El rîse şi dădu din cap.

După o clipă, Caitlin se pomeni că intră la infirmerie. Doi bărbaţi o aşteptau. Parcă erau dezertori.

Caitlin simţi că i se întoarce stomacul pe dos.

– Vreau să iau o pastilă, şopti ea. Două, dacă era cazul. Fără injecţii.

– Chiar să te temi de un biet ac, asta e prea de tot, zise Mike cu voce scăzută. Domnişoara care se teme în van va spulbera visul din cauza unei interpretări care durează doar o clipă. Ce chestie, nu mi te-am imaginat o fricoasă.

Caitlin îl privi în ochi.

– Nu sînt o fricoasă. Unde îl înfig?

– Ce? Acul?

– Bineînţeles că acul, strigă ea cu tonul ridicat.

Mike se încruntă.

– La locul lui. De ce?

– Ce fel de loc? În braţ, se răsti Caitlin.

– Ăsta nu e locul obişnuit. Ce mai e şi asta? Eşti şi pudică la fel de mult ca şi speriată?

– Nu. Numai că nu-mi pasă... Îşi trase nasul.

Cine face injecția? Poate vreo soră, nu?

– Îți va plăcea doctorul vasului, o asigură el. L-am întîlnit în circuitul meu pe vas. E stilul părintesc.

– Nici nu-mi place, mormăi Caitlin. Nu era adevărat. Îl prefera în locul unui căpitan dur.

Ea păli cînd uşa se deschise. Nu voia să recunoască că îi era o frică teribilă de ace.

Mike îi zîmbi.

– Vrei să vină doctorul tău? Promit că voi fi blînd. La clinică toată lumea mă căuta cînd era vorba de injecții.

– Nici să nu te gîndeşti, Mike Harris. Nu eşti doctorul meu. Cînd descoperi că singura femeie din salon o privea cu ochii mari, Caitlin zîmbi uşor. Apoi se trînti pe scaun cu mîinile în poală ca o şcolăriță. Parcă mă simt mai bine. Cred că este o prostie că faci injecții. Pun pariu că mătuşa Penny n-a avut rău de mare cînd a traversat Atlanticul şi slavă Domnului că a navigat pe tot felul de nave.

Mike se încruntă. Ce amestec avea mătuşa

Penny? De ce încerca să îşi construiască o imagine ireală?

Ultimul pacient îşi făcu apariţia. Numărul lui Caitlin nu mai era de durată. Mike se aşeză lîngă ea.

– Ai avut dreptate. E de vină mişcarea de la nivelul superior. Nimic altceva. Nu e nevoie de injecţie. Sînt bine. Vru să se ridice.

– Deci va trebui să stai aici în infirmerie pînă la sfîrşitul călătoriei. Aşa te vei menţine în bună dispoziţie. Mike o luă de braţ. Părea că pune capăt discuţiei.

Se lăsă linişte. Sora medicală se uită spre Mike şi spune:

– Doctore Harris. Mă bucur să te văd. Eşti sigur că ţi-e bine? Mie mi se pare că arăţi grozav.

Caitlin se strîmbă şi îşi scoase ghearele:

– Eu sînt pacienta, rînji ea. Doctorul meu a fost destul de amabil să mă aducă pînă aici. Accentuă puţin cuvîntul *al meu*.

Mike îşi înăbuşi un hohot de rîs. O luă de mînă uşor. Se întrebă de ce tremura aşa.

– Pacienta mea simte că o lasă picioarele.

Sora medicală nici nu se uita la Caitlin.

– Are nevoie de pastilă? îl întrebă pe Mike cu adorație.

– Are nevoie de injecție, izbucni Caitlin şi smucindu-se din mîna lui Mike intră în cabinet.

Rămase puțin pe loc, apoi îi făcu cu ochiul lui Mike.

– E una din cele mai nervoase, nu-i aşa doctore?

Mike zîmbi. Se simțea de parcă o abandona pe Caitlin. Era destinul. N-avea de-a face cu profesia lui.

După ce sora închise uşa în urma ei, simți pentru prima oară în viața lui că înțelege emoțiile taților care aşteaptă ca soțiile să nască, părinților care stau la capătîiul copiilor bolnavi, sau rudelor care aşteaptă veşti din camera de gardă.

Reacția ei de gelozie îl uimi. Nu-i plăcea ca femeile să fie geloase. Privirea ei scotea flăcări. Era posesivă.

Încercă să fie detaşat cînd ea ieşi din cabinet.

– Gata?

Ea dădu din cap.

Mike îi mulțumi sorei medicale şi o luă pe Caitlin pe după umeri.

Era supusă. N-avea chef de discuții. Nu riposta cînd el o trimise la culcare. Se dezbrăcă în baie. Mîinile lui Mike voiau să o ia în brațe.

– Mă duc după apă, zise el cu greu.

Cînd reveni, ea stătea întinsă pe spate şi privea spre tavan. Îi puse paharul pe noptieră şi o luă uşor de obraz.

– Nu prea te-ai distrat în călătoria asta a ta, murmură el.

– Şi nici tu, mulțumită mie, spuse ea tremurînd.

Mike zîmbi.

– Pentru mine nu era vorba de un vis. Vineri trebuie să fiu la Londra. La o convenție medicală. Voiam să refuz, dar partenerul meu Dave, Dave Masterson, m-a determinat să mă duc, făcîndu-mă curios. Mi-a stîrnit interesul despre energiile consumate. Cred că s-a consultat cu elementele din

natură ca să ne plaseze în zona moartă, cea de care îți vorbeam.

– Chiar trebuie să mergi?

– Aşa cred şi eu. Trebuie să-mi vîr nasul în toate. După cum ştii am dreptate.

– În cazul meu părerea mea a fost justificată. M-a rănit faptul că trebuia să vezi dacă fac injecția sau nu. Nu a fost frumos să mă duci de mînă. Nu trebuia să... înghiți în sec. Nu trebuia să faci ceea ce ai făcut. De ce, Mike? Ai fi putut să ai orice femeie voiai. De ce te încurci cu una ca mine?

Mike zîmbi şi îi duse mîna la buze.

– Cine ştie? M-ai prins în mreje, asta e. Îşi aminti că voia să o țină în brațe şi oftă.

– Mai bine plec. O sărută pe frunte. Injecția te va adormi. Mîine vei fi bine, indiferent de cum va arăta marea.

Caitlin reuşi să zîmbească, deşi voia să plîngă. Se gîndi că e deplasat gestul. De ce să se emoționeze? De ce cuvintele lui atingeau partea secretă pe care n-o expunea? De ce voia să se

urce alături de ea şi să o înconjoare cu căldură? Şi apoi, se întrebă ea, ar vrea acest bărbat să facă aşa ceva?

– Noapte bună, zise ea şi se ridică în picioare.

– Noapte bună, răspunse el.

El deschise uşa cînd ea îl strigă.

Mike se opri. Avea ea de gînd să-l roage să rămînă? Îşi pierduse oare minţile?

– Nu ţie-am mulţumit, spuse ea în sfîrşit.

– Plăcerea a fost de partea mea. Acum, hai la culcare, se forţă să zîmbească.

Camera părea părăsită, după plecarea lui.

Caitlin mulţumi efectelor pe care le avea injecţia. O trimise la culcare.

Capitolul 8

Cînd auzi bătaia în uşă, Caitlin se ridică, trezindu-se de-a binelea.

– Îmi cer scuze, zise stewardesa cu accent scoţian. Avea în mînă o tavă. Doctorul tău m-a rugat să-ţi aduc micul dejun. Trebuie să spun că se gîndeşte la toate. Unde ai dori să-l pun? În pat?

– E bine pe măsuţă, murmură Caitlin. Mă scol,

imediat. Voia să trimită tava înapoi ca să arate că nu accepta ordine din partea doctorului, dar îi era foame şi cupa cu fructe era ispititoare. Era şi un borcan cu iaurt şi miere pentru a-l îndulci. Avea şi un corn şi ceai. Burta nu-i dădea pace. Mulţumesc, mult Maggie. Nu-ţi face griji. Mănînc tot. Sînt moartă de foame. Cum e afară?

– E rece, dar ce-i mai rău a trecut. Să trag perdelele? Nu este soare, dar puţină lumină n-ar strica.

– E grozav, zise Caitlin.

– Să nu mă dezamăgeşti, că îi voi spune doctoraşului ăluia drăguţ.

Vru să spună că nu era doctoraşul ei, dar se abţinu. Nici nu închise bine uşa în urma ei şi se apucă să mănînce. Mai tîrziu, fiind mîncată, curată şi îmbrăcată în haine uşoare şi cu espandrile în picioare, Caitlin era gata să ia lumea de piept. Injecţia făcuse minuni. Şi asta chiar nu vru să mărturisească. Şi nu era rău deloc.

Îşi vîrî jurnalul în geantă şi ieşi tocmai cînd Maggie se îndreptă spre ea.

– Nu poţi să raportezi faptul că am sărit peste micul dejun.

– E bine. Şi dacă nu te superi şi eu aş fi făcut la fel. Cînd doctoraşul acela al tău vrea ceva apoi ştie cum să ceară.

Caitlin îşi dădu ochii peste cap, în semn de încuviinţare.

Se conversă cu cîţiva oameni, apoi se aşeză şi lucră la jurnal. După ora unsprezece se îndreptă spre teatru.

Mike intră pe scenă îmbrăcat cu acelaşi costum gri de mătase, fiind mai atrăgător ca niciodată.

O văzu pe Daphne cum o priveşte de parcă i-ar fi zis: „Nu e Mike bărbatul tău? Puteam să jur că..."

Caitlin nu ştia ce ar fi putut să jure Daphne. Era prea ocupată cu cercetarea lui Mike. Nu petrecuse destul cu bărbatul acesta? Nu trebuia să se mai întîlnească?

Era nervoasă şi nu era bine. Voia ca orice persoană să recunoască că Mike Harris era cel

mai minunat doctor de la Hippocrat încoace. Cel mai fermecător bărbat de la Cary Grant, cel mai bun orator de la John F. Kennedy.

Acestea erau adevăruri despre Mike. Dictonul preferat era „Nu întreba ce poate trupul să facă pentru tine, ci ce poţi tu să faci pentru el".

Mike vorbea de cinci minute, cînd Caitlin realiză că îl subestimase.

Era clar că nu pierdea timpul. Cunoştea toţi membrii grupului de parcă îi studiase ani de-a rîndul. Nu avea probleme cu ei.

Recepta mesajul bine. Îşi dădu seama că nu era un tînăr oarecare, ci un doctor care îi admira ca supravieţuitori într-o lume apăsătoare.

Nu îi condamna pe ascultătorii săi pentru obiceiurile lor proaste; sublinia faptul că mulţi dintre ei crescuseră odată cu reclamele făcute de stelele de cinema şi de doctorii înşişi.

Arăta cît de important era faptul că erau prezenţi cu toţii, dorind să se ocupe de sănătatea lor.

Se uită la Caitlin lung, de parcă era un profesor ce se adresa unui student necunoscut.

Mike continuă pe un ton relaxat. Cită cazuri din istorie şi anecdote. Folosi expresii ca „managementul vieții" ca să arate schimbările mici intervenite. Mike era un bărbat deştept.

Se gîndi că sfatul lui Mike putea să fie în revistele cunoscute. Nimic din cele citate nu era revoluționar, doar idealurile vieții.

Ce bestie, îşi zise în gînd Caitlin. Chiar trebuia să fie atît de modest? De sincer? De fermecător?

Se întreba ce ar crede mătuşa ei despre Mike. Poate că putea să o farmece cu firea lui.

Era potrivit pentru un flirt. Dar nu trebuia să te încurci cu el. Mătuşa Penny ar trage semnalul de alarmă.

– Tot ce vreau să vă spun, doamnelor şi domnilor, este că trebuie să vă îngrijiți corpul ca pe propriul *Cadillac.* Dacă o faceți, puteți să constatați rezultatul. Singurul vehicul pe care îl deținea Caitlin era o bicicletă de mîna a doua, cu cauciucurile lăsate, dar îl aplaudă pe Mike frenetic.

Cînd părăsi scena se îndreptă spre ea. Caitlin se simțea mîndră şi se emoționă că el era...

Se încruntă. Ce? Desigur, nu doctorul ei. Prietenul ei? Mike era altceva.

Dar nu putea să-i spună iubit.

„Era un incident", se gîndi ea. „Ți se întîmplă o dată în viață." E foarte bine că nu se mai purta prostește.

Îl văzu cum voia să vină la ea, dar nu reușea de cei adunați în jurul lui care îi cereau sfatul.

– Nu pleca, îi spuse el, făcîndu-i curioși pe cîțiva oameni.

Tonul din vocea lui o făcu să rămînă pe loc, fără să se ascundă de Mike Harris. Rugămintea lui o făcu să încremenească.

Mike se scuză. Apoi veni la Caitlin.

– Bună, spuse el. Te simți la fel de bine precum arăți?

Se ridică și rîse.

– Sper să arăt măcar pe jumătate cum mă simt. Asta datorită ție. Injecția și-a făcut efectul. M-am înfipt în micul dejun oferit de tine și sper să mă bucur de restul călătoriei.

– Ești gata să încerci? o întrebă el.

– Cu o condiție, spuse Caitlin. Tu preiei comanda.

Lui Mike nu-i plăcea să se despartă de Caitlin. Trebuia să răspundă la întrebările referitoare la cartea lui. Dacă suporta acum atît de greu despărțirea cum avea să fie cînd pleca la Southampton?

Brusc, își aminti de Dave și de colegii de la clinică. Vru să se bucure de o vacanță fără lecturi, notițe, muncă.

Rîse. O vacanță? Nu avusese nici una. Nu putuse. Avea pacienți. Era o anume doamnă Bannerman, octogenara lui favorită, care avea palpitații puternice.

Se necăji cînd află că trebuia să lipsească o săptămînă. Cum se aflase în zona moartă, nu putuse să o sune să o salute și să-i spună că doctorul Masterson era la fel de atent ca și el. Apoi, mai era și baronul acela speriat care se gîndea la teste...

Mike se opri. Dacă ar fi propriul lui pacient

şi-ar recomanda să facă un lucru plăcut ca să alunge alte gînduri.

Ştia foarte bine care trebuia să-i fie ocupaţia, aceea de a o seduce pe Caitlin. Noaptea trecută îşi revizuise sentimentele faţă de ea. Se gîndise că trebuia să fie mai rezervat.

Se hotărî să uite ce şi-a promis. Cînd o văzu se emoţionă. Voia să termine discursul şi să ajungă la Caitlin ca să o atingă şi să-i vorbească.

Chiar trebuia să-şi ia rămas-bun de la ea?

Nu era sigur că putea să o facă.

Caitlin îl privi ciudat cînd ajunse la cabină.

– Nu mă pricep la modă, dar cred că rochia aceea e trăsnet, spuse el. Rochia părea simplă la prima vedere.

Caitlin intră în hol şi i se alătură pentru o clipă. Mike simţi o căldură în tot trupul. Pieptarul era dungat, o ţesătură împletită la umeri, care îi inspira imagini nedorite. Se întreba dacă nu îşi va pierde raţiunea.

Caitlin îi zîmbi cînd pătrunseră în restaurant.

– De data aceasta vreau să bem ceva. Oceanul e liniştit şi se pare că vom avea şi apus.

– Ce idee grozavă, consimţi Mike. Îi indică două locuri la fereastră. Aici îşi depănă amintirile şi speranţele despre Caitlin.

– Iubesc oceanul, murmură Caitlin. Chelnerul le luă comanda.

– Eşti o femeie iertătoare, spuse Mike. Oceanul a fost rău cu tine. Mereu eşti aşa?

Caitlin se simţea stînjenită. El se referea la momentele intime.

– De fapt, fac păpuşi magice şi le înfig ace, spuse ea.

– Cred că tocmai ai găsit răspuns la durerea ce o simt în inimă. El glumea, dar ea ştia că vorbele sînt adevărate.

– E uimitor cum au zburat zilele. Deja ne îndreptăm spre Londra... Se opri cu un nod în gît... Vom mai avea doar o cină după asta. Tuşi. Parcă ar fi... Se uită la ocean.

– Cît stai la Londra? întrebă el.

Caitlin ridică din umeri.

– Mă întorc de la Londra în New York. Mai întîi voi petrece cîteva zile cu Pam, prietena de care ți-am zis. Apoi, voi vizita *Oxford*-ul.

– La plimbare, repetă Mike. Te duci în Anglia ca să mergi la plimbare.

Caitlin clătină din cap.

– Voi fi propria mea stăpînă.

– Singură? întrebă Mike.

– Da.

– La naiba, Caitlin, explodă el.

Mike încercă să se calmeze.

– Te-ai pierdut pe vas, femeie. Cum poți să găsești drumul prin o țară necunoscută?

– Cum n-am nici o destinație în minte, nu contează dacă mă rătăcesc.

– O să sfîrșești prost, îi prezise Mike. Vei fi ca în pădurea Sherwood fără să fie nici un Robin Hood în preajmă.

Curajul lui Caitlin dispăru, nu putea să nege că n-avea coșmaruri despre aceste lucruri.

– Păi ce înseamnă aventura fără puțin efort și pericol?

– Dar de ce? răbufni Mike.

Ştiuse de la început că avea nevoie de un păzitor. Oare de ce îi plăcea să se certe cu Mike? Oare urmărea ceva?

„Nu sînt atît de naivă precum par", încercă să-i comunice în gînd.

– Încerc să merg pe drumuri bune, nu prin mlaştinile prin care Cathy umbla după Hitchcliff. Şi pentru propria informare, am luat cursuri de topografie. Am picat la test în final dar eram în topul celor mai buni din grupa de judo.

– Grozav. Poate poţi să apelezi la nişte tipi înaite de a sări în groapă.

Caitlin izbucni în rîs.

– Mike, vorbim de Anglia jocurilor şi petrecerilor şi a fair-play-ului.

– Şi ţinutul lui Jack Spintecătorul.

Caitlin păli.

– Mătuşa Penny a călătorit prin deşert, a fost misionară în China şi a participat la cel de-al doilea război mondial.

– Şi de ce o amestecăm pe mătuşa Penny în

discuția noastră? Sau poate că are vreun amestec?

– Ce vrei să spui? Şi Pam Jennings spusese acelaşi lucru.

– N-are importanță. Credeam că vrei să-ți iei o slujbă.

Caitlin se înfurie.

– Am zis numai în caz că am nevoie de o slujbă. Mai întîi vreau să văd ținutul. Vreau să văd grădini, cîmpii şi sate, continuă ea. Nu vreau să mă bucur de privelişti din casă. Dar, poate că tu nu înțelegi, Mike. Poate că nu guşti. Lipseşte confortul, căci dormim în cort, sub un sac de dormit sau în ploaie. În locul în care te lăfăi cu orchestra lîngă tine...

– Cum?

– Caitlin, continuă, eşti imprevizibilă. În lumea ta e permis.

„Poate că totuşi mersese prea departe“, îşi zise ea în gînd.

– Îmi cer scuze.

Mike luă o sorbitură fără să mai zică nimic.

– Mike, repet, spuse din nou Caitlin. Poate ar fi bine să-mi tai limba.

Se uită la ea, aducîndu-şi aminte că e acolo.

– Nu te grăbi. Parcă-mi amintesc că ai o limbă frumoasă.

Cuvintele lui o loviră. Întreaga fiinţă îi fu cuprinsă de flăcări.

– N-ai auzit de regulile marchizei Queensburry? Nu lupţi cinstit, şopti ea.

– Dacă ar fi să lupt, n-ar trebui să mă ghidez după nişte reguli. Îţi aminteşti că...

Ea îl privi.

– Sună... ca o interdicţie..., murmură ea.

Mike zîmbi. Îi mai spusese asta şi înainte.

Nu se miră cînd ochii lui Caitlin se măriră. Trebuia să fie neîndurător.

Capitolul 9

Pentru Caitlin cina cu Mike era tensionată şi teribil de emoţionantă.

Simţea că trăieşte ca niciodată.

De-abia ştia ce alesese din meniu, oricum savurase fiecare înghiţitură.

Vinul *Chateau Millet* pe care Mike îl alesese toată săptămîna curgea în pahar fără oprire şi devenea ameninţător.

Calitlin vru să fie mai atentă.

– Cum se face că pot să beau vin în seara aceasta? zîse ea după o sorbitură. A renunțat doctorul meu la dorința de a mă vedea în regulă? Mike zîmbi pe sub ramele ochelarilor.

– Aşa cum mai zici uneori, nu sînt doctorul tău. Dacă aş fi n-aş fi pus sub interdicție vinul. Ai mîncat bine aşa că n-are cum să te doară capul sau stomacul. Şi ca să fii bine necesită multă bătaie de cap nu numai pentru un doctor.

Caitlin era hotărîtă să nu-i arate că tremura. Ce voia să zică?

Ce îi sugera? Ceartă, asta căuta.

Dar care să fie motivul?

– Ştii că eşti tendențios, zise ea şi culese nişte legume din farfurie.

– Ştiu, consimți el. Aşa mai merge. Aşa cum ți-am zis, mă mai gîndesc. Caitlin se uită urît.

– Şi aşa cum ai mai spus, Mike Harris, ai putea...

– Aşa e. Aş putea să te păcălesc. Dar tu eşti motivul alunecării mele, Caitlin. De la început ai

schimbat intențiile mele bune. Mă gîndesc să nu sînt rău la urma urmelor. Dar cînd faci parte din decor eu sînt Atilla.

Caitlin rîse.

– Cum, orăşeanul Mike Harris e barbar? Nu mi te pot imagina schimbîndu-ți costumul pe o îmbrăcăminte primitivă din piele. Nu ți se potriveşte.

Dar un val de căldură interveni în clipa în care se gîndi la Mike fără haine.

Apoi, o tulbură şi gîndul că el îi cunoaşte fiecare centimetru din trupul ei.

„Aşteaptă numai", îşi zise ea în gînd.

Se forță să se gîndească la meniu.

Era o greşeală să te certi cu Mike, nu ducea la nimic.

După cină Caitlin vru să scape pe Mike spunînd că vrea să meargă la cazino.

Spre surprinderea ei şi el voia acelaşi lucru.

– Dar ai zis că nu-ți plac jocurile de noroc, protestă Caitlin.

– Aşa e, răspunse Mike. Dar am studiat jocul

şi îmi place. Mă cuprinde fobia jocului.

Caitlin fu surprinsă din nou; nu se aşteptase ca Mike să folosească cuvîntul fobie.

– Te temi? Ţi-e frică să nu devină obişnuinţă? întrebă ea pe un ton dulce.

– Tata obişnuia să joace şi să piardă, răspunse Mike fără ezitare. Nu mai spusese niciodată asta. Tata e un visător, un idealist, tipul care stă şi gîndeşte scheme ca să iasă la liman. Dar nu toţi plătesc pentru asta pînă cînd... pînă cînd cineva i-a furat ideile.

Caitlin văzu că Mike se înmuie.

– Şi au mers planurile lui?

Mike zîmbi plin de mîndrie.

– Cu duiumul. Mama l-a sprijinit pe tata, a crezut în el şi nu l- a descurajat. Formau o echipă. Şi tata nu mai mergea la cazino ca să cîştige pe neaşteptate.

Din fericire mi-a luat ceva timp să capăt curaj să privesc vederile trimise din Reno şi Las Vegas, sau...

Mike se opri, uimit de confesiunea făcută.

Caitlin se întreba de ce e aşa controlat.

– Problema cu jocul de noroc e că dacă ai nevoie să cîştigi, pierzi garantat.

Mike fu surprins. Dar nu-l interesa ideea în sine.

– Nu pricep. Din ce mi-ai zis, nu-ţi permiţi să arunci o sută de dolari şi totuşi îţi cumperi jetoane şi nu eşti atentă la cheltuieli.

Caitlin rîse.

– Nu trebuie să fii Einstein ca să poţi aduna, ştiu bine ce fac. Îţi face bine să cîştigi.

– Uimitor, murmură Mike, zîmbind. Ai ceva în cap, zise el şi o luă în braţe.

– Poate mai puţin decît credeam, se auzi Caitlin pe sine.

Amîndoi rîseră, Caitlin se înfioră căci realiză că nu numai el îi făcuse mărturisiri.

Şi ea, de asemenea.

Mike îi sugeră o plimbare pe punte.

Caitlin era nerăbdătoare să ia aer curat, dar refuză. Nu voia să rămînă singuri.

Cînd el insistă, Caitlin de-abia îi răspunse.

– E O.K., zise Mike.

Ea zîmbi. El o conduse afară.

– E minunat. Şi nu e lume. De ce nu iese nimeni pe vremea asta?

Mike zîmbi.

– Cine ştie. Unii vor doar să traverseze oceanul, alţii să înoate. Nu uita confortul.

– Ce chestie, zise Caitlin. Nici nu pun bine întrebarea că şi dai răspuns.

Ajunseră la scară. Caitlin urcă repede. Mike era bucuros că nu se certă.

Se întreba dacă urma să fie seducător.

Nu prea se simţea stăpîn pe situaţie. Dar nu era hotărît.

Începuse să se lase seara. Hotărî să fie dur.

Apoi, ea lansă bomba.

În cîteva minute se decise. N-avea cum să o pîrască.

Caitlin trase aer în piept.

– Nici un suflet de om. Îmi amintesc prima zi cînd vremea era frumoasă, iar puntea era plină. E ciudat cît de pustie e.

– Nu ți-am spus? Am rezervat locul ăsta, spuse Mike.

Caitlin se uită lung.

– Nu mi-am imaginat.

Se rezemă de bară, prefăcîndu-se că-i e rău ca să-i fie mai uşor cînd îşi ia rămas bun.

Nu voia să se gîndească.

N-avea scăpare. Brusc apăru un chelner cu o tavă de argint cu două pahare şi o sticlă de *Most Chandon* cu gheață.

– Bine, Alastar, zise Mike. Mulțumesc.

Tînărul se înclină, după care dispăru.

– Trebuie să discutăm. Eşti drăguț.

Mike simți o remuşcare în suflet.

Ar crede că Mike este drăguț dacă ar şti ce-i poate pielea?

Dar turnă şampanie. Îşi aminti că e adult. Trebuia să-şi imagineze de ce un bărbat vrea să fie cu ea.

– Ce mai e acolo?

– Vei vedea îndată, spuse el clipind.

Ceva mai tîrziu, auzi acordurile unei muzici.

– Cum ai reuşit să angajezi o orchestră? zise ea uimită.

– Unde merg eu există şi muzică, zise el. Ce n-am voie să fiu romantic?

Caitlin dădu din cap.

– Dar cum a ajuns Alastar aici? Cum ai comunicat cu el?

– Iată că doamna devine brusc curioasă, o tachină Mike.

Caitlin zîmbi... Ce... neprevăzut.

Mike îi întinse mîna.

– Şi acum îmi acorzi acest dans?

Ea veni în braţele lui fără ezitare. Se mişcau în ritmul muzicii.

Şampania curgea între timp, făcînd bule.

În aer era un amestec de sare cu parfumul ei. Briza o mîngîia.

– Nu voi uita niciodată această noapte, indiferent de ce va fi, nu o voi uita.

– Atunci se pare că nici unul din noi nu o va uita.

Ea simţi sărutul pecetluit pe buze.

– Cred că mai vreau să beau şampanie, reuşi ea să zică. Mike duse paharul la gură.

Caitlin luă o sorbitură, apoi îi oferi paharul ei lui Mike. Tremurînd, îi lăsă şampanie pe bărbie.

Se uită, apoi dintr-un impuls se duse la el şi îi luă picăturile cu vîrful limbii.

Parcă i se făcu foame şi în următoarele clipe îi căută buzele şi limba ca să cerceteze părţile ascunse.

Ţinea cu grijă paharul cu şampanie, dar îl încolăci cu braţele amîndouă.

Pierdut în plăcere, Mike nu voia să o elibereze pe Caitlin. Era atît de dulce.

Fără să vrea, Mike răsturnă conţinutul paharului pe spatele ei.

Mai emoţionată decît la început, Caitlin îl ajută să pună paharul jos şi îl întoarse cu faţa spre ea.

– Da-ţi-mi voie, spuse el.

O luă cu ambele mîini de talie şi începu să-i şteargă cu buzele şampania de pe spate.

După asta îi căută gura ca s-o sărute. Caitlin se topi sub impulsul erotic.

Ardea de dorință. Sărutul lui deveni pătimaş. În fundal se auzi melodia *Trebuia să fii tu.*

„Ce perfect", îşi zise ea în gînd. Îl privi lung.

– Hai acasă. E mai bine, spuse el cu voce groasă.

Ea era ameţită. Nici nu-şi dădu seama cînd ajunse în faţa cabinei lui.

– Ştiam că sîntem vecini, dar nu ştiam că eşti aşa aproape de mine.

– Ştiam că o iau razna ori de cîte ori îmi aminteam.

De îndată ce deschise uşa şi magia dispăruse încercă să-şi alunge toate temerile din suflet.

După ce puse biletul cu *Nu deranjaţi* se gîndi că nu putea să continue un joc ce a început cu o seducţie.

Luna se reflecta pe apă şi făcea să se zărească încrederea în ochii lui Caitlin.

– Trebuie să-ţi spun ceva. Chiar din seara aceasta. Din clipa în care am hotărît să fac dragoste cu tine totul a fost intenţionat. Voiam să te duc în pat.

Se aşteptă ca ea să explodeze şi să răbufnească.

– Şi am făcut ceva care să-ţi schimbe intenţia?

Mike se încruntă.

– Nu înţelegi.

– Am hotărît să te am şi iată-te.

Ea zîmbi.

– Eşti adorabil. Ştiai asta.

Femeia asta îl scotea din minţi.

– Ce?

Ea îl sărută pe bărbie şi apoi îi şopti:

– Oi fi eu încuiată, Mike Harris, dar nu proastă. Ştiu eu cînd sînt sedusă. Tu nu? Şi zîmbi răutăcios.

Mike se deşteptă după cîteva clipe de tăcere.

– Cînd ai hotărît să dai cărţile pe faţă?

– Dar n-am făcut-o. Am ajuns în punctul în care nu trebuie să mă joc cu sentimentele.

Caitlin se prefăcu că nu îl vede pe Mike care era şocat. Ea se dezbrăca.

Îi spusese adevărul. Nu ştia de ce acceptase, fără să se gîndească la viitor.

Poate că odată avea să se mintă. Toate aceste lucruri. Nu mai suporta să se înşele în privinţa lui Mike.

Gura ei o căută pe a lui. Îl muşcă uşor cu dinţii şi îl mîngîie cu limba.

Ca într-o transă, Mike îi luă faţa în mîini. Îi răspunse la mîngîieri. Trebuia să spele ruşinea.

Se dezbrăcă uşor, savurînd fiecare clipă. Mike începu să o dezbrace aşa cum îşi imaginase dinainte.

Caitlin îi scoase cămaşa care căzu la podea. Îi plăcea netezimea pieptului lui îmbrăcat în păr.

O cuprinse plăcerea şi mai mare cînd sutienul îi căzu pe talie. După ce îi lăsă gura în pace, el începu să o cerceteze cu privirea.

– Caitlin eşti minunată, murmură el. Nu pot să nu mă gîndesc că uneori eşti un amestec de cald şi rece, cum răspunzi la mîngîierile mele... Sfîrcurile i se întăriră iar ochii i se umeziră.

– Ajută-mă.

Mike scăpă de hainele lui iute şi îi îndepărtă şi ei rochia.

Ceva mai tîrziu bikinii alunecară şi ea era toată în braţele lui.

Se uniră într-un sărut lung.

Caitlin nu prea îşi dădea seama ce făcea cînd atinse cu mîinile mijlocul lui subţire ajungînd pînă la centrul plin de dorinţă. Cînd îşi încolăci degetele în jurul lui, Mike gemu.

Brusc, o duse la pat şi se întinse alături de ea.

Caitlin îl învălui pe la spate şi începu să-l sărute. Îl mîngîie cu sînii, se frecă de el ca o pisică.

Mike nu simţise niciodată ceva mai plăcut. Nu ştia cît de dulce putea fi capitularea. Nu avea încredere în nimeni altcineva.

Caitlin era şi ea uimită de curajul ei şi de agresiunea manifestată în dorinţă.

Nu înţelegea ce o făcu să preia hăţurile, dar se bucură de aceeaşi libertate şi putere. Şi ce bucura de tot.

Îl călări, îl luă în braţe de parcă era numai pentru plăcerea ei. Mîinile lui îi mîngîiau rotunjimile.

Simţind că sosise clipa exploziei, Mike luă şol-

durile lui Caitlin cu putere şi o posedă cu un instinct primar.

Caitlin exaltă de fericire. Era gata să capituleze. Cînd Mike o înlănţui cu braţele, ea strigă şi se agăţă de el cu putere.

Trăi clipa cu intensitate, pînă la refuz, apoi izbucni asemeni unui rîu zdrobit de un baraj. În următorul moment simţi toţi muşchii din trupul lui Mike.

În cele din urmă ajunseră de unde plecaseră, legaţi de unduiri blînde de fericire.

Dar chiar atunci cînd erau înlănţuiţi, amîndoi erau visători.

Nici unul nu se gîndise că putea să fie atît de frumos.

Pentru prima oară Caitlin înţelese ce însemna un rîu fără întoarcere.

Iar Mike ştia că mai exista o cascadă sau două înaintea lor.

Capitolul 10

Caitlin ieşi din cabina ei cu picioarele goale, purtînd un kimono de bumbac, încercînd să nu se gîndească prea mult, în timp ce îşi făcea bagajele. Intenţiona să le scoată afară, pe coridor, în aşteptarea debarcării. Mike procedă la fel.

Era ultima noapte, se gîndi ea, fără să-i vină să creadă. Unde au zburat zilele? Dar nopţile?

La ultimul geamantan, Caitlin zîmbi.

Ştia foarte bine unde se dusese ziua. O împărţise cu pasiune, cu Mike. Se străduiseră să fie cît mai prietenoşi unul cu altul.

Dar încă nu se terminase relaţia lor, îşi aminti ea în timp ce îşi împacheta fardurile. Mike va sta la Londra cîteva zile, ca şi ea de altfel.

Bineînţeles că va fi ocupat cu convenţia şi că va sta în elegantul hotel *St. James*. Se hotărî să se întîlnească cu Pam ca să rupă vraja dintre ei. Aşa că nu va fi un rămas-bun.

Caitlin oftă. Se gîndi că nu mai contează momentul în care se va despărţi de Mike.

Va trebui să suporte despărţirea mai devreme sau mai tîrziu.

Se întreba cum avea să se desfăşoare viaţa ei, de-acum înainte. Ştia ce înseamnă căldura şi puterea braţelor lui, bucuria de a-i sta alături, de a-i simţi răsuflarea pe pielea ei şi emoţia pe care o încerca cînd se trezea în zîmbetul lui.

Pentru că n-avea încotro, trebuia să facă tot ceea ce se cuvenea. Chiar dacă era destul de naivă să mai creadă într-o relaţie de durată.

Era limpede că el ştia să sînt persoane diferite.

Oricum, Caitlin era nerăbdătoare să-şi vadă de drumul ei. Avea să se aşeze sub un castan, în mijlocul unui cîmp verde şi să se bucure de singurătatea din jur.

Mătuşa Penny iubea Anglia şi îi părea rău că n-o vizitase, aşa că îşi plănuise să scrie volume întregi despre oameni, case şi grădini, despre gusturile şi mirosurile pastelor *Cornish* şi despre berea englezească adevărată care se servea în cîrciumi de la ţară.

Şi mai rămînea şi *Oxford*-ul, parcul în care se întîlniseră părinţii ei, în anul în care mama lui Caitlin vizitase universitatea; apoi mai era şi puntea ce despărţea grădina publică, cînd John Grant o ceruse de nevastă pe Maureen Sullivan şi cînd se hotărîseră pe loc să se retragă la casa din Wisconsin, ca să înceapă o viaţă nouă acolo.

Avea instantaneele care o făceau pe Caitlin să rîdă cu poftă, amuzată de feţele pe care le făceau părinţii ei în faţa aparatului de fotografiat.

Oftînd, Caitlin îşi ridică geamntanul şi îl scoase

afară tocmai cînd Mike se îndreptă spre ea. Era cu o valiză în mînă şi purta acelaşi costum de lînă pe care îl avusese şi cînd s-au întîlnit prima oară. Pulsul începu să-i crească şi o stare euforică o cuprinse cînd îl lăsă să intre înăuntru.

– Am cravata în buzunar. Cred că geanta mea e destul de mare ca să-mi încapă şi celelalte lucruri, îşi explică el. Restul de bagaje a fost deja ridicate.

– Unde ţi-e halatul? îl tachină ea. Dar cămaşa?

Mike rîse pe înfundate şi începu să-şi plimbe mîinile pe trupul ei, într-un fel care îi era deja cunoscut. Urmară sunete de încîntare.

– Cred că le-am uitat, mormăi el, înainte de a o săruta.

Se iubiseră toată noaptea, cu pasiune. S-au oprit să se odihnească puţin. Apoi din nou au făcut dragoste.

Înainte ca ei să-şi dea seama, se făcuse ziuă. Se ghemui lîngă Mike de parcă putea să se ascundă.

– Caitlin, spuse el pe cînd îi mîngîia coapsele. Vreau să-ți spun ceva. Vreau să-ți fac o sugestie. Nu vreau să purtăm discuții. Doar gîndește-te, poate vorbim mai tîrziu.

Caitlin își înălță capul și zîmbi. Avea de gînd să-i țină un discurs din acela cu privire la un tur în Costworlds? Nu prea discutaseră despre această problemă. Prefera să nu-i pese?

– E în regulă, doctore.

El trase aer în piept și apoi zise:

– Știi că trebuie să plec la New York marțea viitoare.

Caitlin știa asta prea bine. După ce se termina convenția, Mike va face un tur al clinicilor din Anglia, apoi se va duce acasă. Se va întoarce la viața lui normală, perfectă. Așa se va termina povestea, se gîndi ea.

Mike își adună puterile și zise:

– Vino cu mine.

Caitlin se liniști apoi îl întrebă:

– Ce îmi propui?

– Exact ce ai auzit. Să vii cu mine la New

York. Cred că avem nevoie de timp. Trebuie să ne cunoaştem mai bine, Caitlin.

– Ai uitat că nu ne potrivim deloc? întrebă ea cu grijă.

– Iar tu ai uitat că te-am rugat doar să te gîndeşti la propunerea mea? Ce ai uitat? Fără discuţii. Ai fost de acord.

Caitlin se ridică tulburată.

– Dai vina pe mine. Îmi arunci o invitaţie şi zici că nu discutăm.

– Am zis că poate mai tîrziu. Mai e timp.

Ca să o pună la podea şi să o seducă. Apoi, va urma singurătatea. Cea pe care nu o va suporta. Ea se ridică.

– Şi de ce aş merge cu tine? întrebă ea cu grijă. Un proces... un proces. Oricum ştim cum se va termina.

Mike o privi fără satisfacţie. Reacţia ei îl dezamăgise. Iar ea emana bucurie.

– Fără discuţii, mai comentă el, încăpăţînat.

– E în regulă, mormăi Caitlin. Nu putem să programăm discuţia.

– Eşti speriată, zise Mike calm. Tot ce îţi cer e să treci peste starea panică.

– Panică? Panică? Dar nu sînt panicată.

Bătu din palme, iar Mike rîse.

– Geşeala mea. Credeam, puteam să jur că aşa e. Vocea tremurătoare, groaza din ochii tăi... Dar te poţi înşela. Poate că eşti emoţionată. Poate te gîndeşti că totul se va termina rău. Poate asta te îngrozeşte. Majoritatea fiinţelor se gîndesc la rău. Cred că eşti obişnuită cu singurătatea, nu poţi trăi fără ea. Deci îţi aranjezi viaţa ca să te asiguri că eşti bună şi singură... cu excepţia mătuşii Penny. Care, normal, este un obstacol. Din recunoştinţă şi vinovăţie ai făcut o investiţie emoţională în mătuşa ta, Caitlin. Şi te gîndeşti ce o să zică despre mine. Poate că vei renunţa la planurile tale ca să ne dai o şansă şi nouă.

Caitlin îl privi.

– De aceea nu vrei să discutăm?

– Îmi pare rău. Trebuie să plec.

Caitlin se crispă dar îl informă, în cele din urmă.

– Mă duc să-i fac un duş.

– Vrei să vin şi eu? strigă el.

Caitlin roşi cînd îşi aduse aminte de celălalt duş. Nu era de mirare că ea credea că îl va însoţi ca oarbă oriunde. Îşi petrecuse cele cîteva ore cum voise el, completînd şi cu cîteva variante personale.

Ea trînti uşa. O înfurie rîsul lui Mike şi lăsă duşul să curgă. Spera să înece toate vocile interioare care nu-i dădeau pace. Rîsul lui încetă cînd realiză că nu poate să-l audă. Oftă. Îşi făcea griji că ar putea să o înţeleagă pe Caitlin greşit. Dacă nu ar fi fost de acord să meargă la New York, ar fi ştiut că sentimentele faţă de el nu erau profunde. Ar fi ştiut de la început.

Dar răbufnirea ei îi spusese ceea ce voia să ştie. Caitlin ţinea la el. Propunerea lui o tulburase. Trebuia să sară peste obstacolele din mintea ei. Şi apoi...

– O, nu, auzi din baie.

Se dădu jos din pat.

– Ce e? Caitlin, eşti bine?

Auzi cum opreşte duşul, apoi o serie de înjurături pe care nu şi le putea imagina pe buzele ei.

– Ce se întîmplă acolo? zise el şi încercă uşa. Doamne, te-ai închis acolo?

Brusc uşa se deschise şi ea rămase uitîndu-se la el. Apa îi curgea şiroaie pe trupul gol.

– Mi s-a dus şamponul.

Mike clipi.

– Şamponul? repetă el. Faci atîta zarvă pentru un şampon? Ca să nu mai strigi atîta ia-l pe al meu. Mă duc să ţi-l aduc.

– Nu înţelegi, strigă ea. Mi-am adus aminte că mi-am pus şamponul în geantă.

Mike clătină din cap.

– Bine, o să-l luăm din geantă. Unde e?

– Am lăsat-o pe coridor noaptea trecută. Nu vrei... nu vrei să te uiţi?

Mike apucă două prosoape, ca să o înfăşoare pe Caitlin. Cu celălalt se acoperi el însuşi.

Deschise uşa ca să se uite în hol, apoi o închise şi privi la Caitlin.

– Nu mai e.

– Şi mai pot să o găsesc?

– Nu, conform spuselor îngrijitorului. Odată luate, nu mai ai ce face pînă la debarcare. Îi trecu un gînd îngrozitor prin minte.

– Caitlin, nu vrei să spui... nu ai... Nu?

– Totul, spuse ea cu ochii măriţi. Chiar şi pantofii. M-am gîndit să împachetez totul. Ca să iau totul în călătoria mea cu Pam. Am uitat să iau ce aveam nevoie în dimineaţa aceasta. În afară de kimono... Ea clătină din cap. Doamne, n-am crezut niciodată că voi ajunge aici! Nu mai am nimic.

Mike începu să rîdă pe înfundate.

– Mă bucur să văd că socoteşti un lucru caraghios. Începu şi ea să vadă cît de amuzantă era întîmplarea. Din toate momentele în care ea fusese distrată de ce alesese tocmai dimineaţa cu Mike?

– Iubito, fac un duş, mă îmbrac şi mă duc să-ţi iau ceva de îmbrăcat, spuse el vesel. Am văzut nişte articole sportive şi pantofi uşori pînă vei reuşi să îţi recuperezi hainele.

Caitlin răsuflă uşurată întrebîndu-se ce ar fi făcut dacă Mike nu era în preajmă.

– Crezi că te las să umbli aşa într-o ţară străină? rîse el cu afecţiune.

Caitlin pufni.

– De asta vrei să merg la New York cu tine? Crezi că nu mă pot descurca singură?

Mike gemu, fără să mai poată rîde.

– Hai, că ţi-ai ales şi tu momentul. N-am încotro. Tu stîrneşti protecţia din mine.

Caitlin nu putu să nu îndrăgească felul de a fi al lui Mike.

O singură declaraţie nu auzise din gura lui. Era ridicol. Cum putea să spere la asemenea cuvinte? Se comportase aiurea. Voia să le audă. „Te iubesc, Caitlin. Nu pot să te las să pleci." Trebuia să creadă că o iubeşte. Pentru că ea îl iubea. Fără infatuare.

– Cred că ar fi bine să fac duş ca să nu întîrziem.

– Nu e rea ideea, răspunse Mike şi o sărută pe frunte.

El ştia că pierduse teren din cauza faptului că o necăjise.

Cînd Mike află că magazinele se închiseseră se duse pe vas la bagaje.

– Ştiu că e greu de crezut cum poate să uite cineva atîta lucru, dar domnişoara Grant are destule pe cap.

– Nu e greu de crezut, spuse Colin Miller. Se întîmplă des. Din nefericire, avem sute, chiar mii de genţi asemănătoare. Poate s-ar putea să facem rost de ceva îmbrăcăminte pînă la debarcare.

– S-a oferit o stewardesă, dar Caitlin e prea înaltă. Poate se face ceva dacă astfel de lucruri sînt dese pe aici. Mai ales că ea s-a numărat printre persoanele ce au dat un ajutor după a doua zi de călătorie.

– A, e vorba de acea domnişoară Grant. Desigur. Trebuia să-mi dau seama. Mi s-a spus să avem mare grijă de ea. Se pare că a trimis cineva încîntătorul ziar unde domnişoara Grant a publi-

cat un articol în care spunea că a visat să călătorească pe QE 2 şi visul se adeverise. Mă bucur că putem să o servim cumva pe domnişoară. Dă-mi voie să dau cîteva telefoane. Poate găsesc ceva.

Un telefon sau două, se gîndi Mike în timp ce aştepta. Nu se mai gîndise la clinică din ziua în care o întîlnise pe Caitlin. Era uimitor. Priorităţile lui erau pe plan secund.

După o jumătate de oră, Mike se întoarse cu o pungă de plastic ce conţinea articole de sport.

Îl făcu să se simtă ca eroul zilei. Îi plăcu senzaţia.

Se aşeză pe fotoliul în care făcuseră dragoste şi fusese iubire în cel mai grozav mod. O privea în timp ce ea încerca hainele.

– Poţi să-ţi iei creditul înapoi, spuse el.

Caitlin rămase surprinsă.

– E vorba de coloana aceea stupidă din ziar? Am auzit de puterea presei, dar asta e prea de tot. Se gîndi puţin, apoi rîse. Cred că mătuşa Penny a trimis articolul. E tipic pentru ea. Rîse şi

făcu o mărturisire: Trebuie să-ți spun că eram curioasă, dar mi-era teamă că, dacă întreb, cineva putea să-şi dea seama de greşeală. Şi mă putea trimite înapoi şi nu mai puteam să iau cina cu un doctor sexy.

Mike ar fi vrut să aibă timp să se iubească din nou cînd Caitlin îl privi din nou.

– Dacă eşti gata, hai să mîncăm, spuse el vesel. Dumnezeu ştie că avem nevoie de calorii.

Caitlin rîse în pofida tristeții ce o cuprinse. Era ultima dată. Nu puteau să o ia mai încet?

Caitlin Grant era o fetiță mare. Îi plăcea idila la bordul unei nave. Acum călătoria era pe sfîrşite.

– Cît îți datorez?

Mike se uită nervos la poşetă. Trebuia să fie mereu independentă?

– Mai mult decît ai în cecuri sau în cărți de credit, zise el cu mîinile în jurul taliei. O luă în brațe.

Ea păli.

– Doamne, ai luat hainele de la un butic? Nu credea dar...

– N-are importanță. Nu are legătură cu banii. M-ai făcut să-mi schimb viața. Mi-ai alungat somnul, liniştea. Îmi eşti datoare cu o înțelegere.

Caitlin se încruntă.

– Ce fel?

Mike nu îi oferi detaliile pe care le avea în minte. Trebuia să sune la clinică.

– Îți voi explica mai tîrziu. O sărută lung şi cu pasiune.

Capitolul 11

Totul devenea clar acum că se apropiau de portul Southampon. Priveau fascinați micile ambarcațiuni care se învîrteau în jurul navei gigant.

– Parcă ar fi niște cățeluşi în jurul unui elefant, remarcă Caitlin veselă. Apoi adăugă pe negîndite:

– Nu mi-aş putea permite să locuiesc la New York.

Mike îşi înăbuşi zîmbetul.

– Ai putea să stai cu mine, nu?

Caitlin îl privi lung.

– Mă cunoşti de cinci zile şi deja mă inviți să locuiesc cu tine?

– Să stai cu mine, zise Mike. E o diferență. În timp ce rostea invitația, îşi dădu seama că se cam grăbea. Şi unde-ar putea duce toate astea? De ce n-ar înceta să creadă că ea nu s-ar lăsa controlată de el?

– Ce e rău în a-mi fi oaspete? Şi cine zice că n-ai putea să-ți permiți? Ai putea porni o afacere pe cinste cu îndemînarea ta.

Caitlin se încruntă.

– Care îndemînare?

– Priceperea ta de a ajuta femeile mai în vîrstă. N-ar fi rău să dai şi consultații de pe urma cărora să încasezi o taxă. Ai talent să scrii, ceea ce cîştigă încrederea clientului. Şi dacă te simți cu conştiința încărcată, că faci prea mulți bani, atunci te duc eu în cîteva locuri unde să uiți. Ai putea pentru început să iei referințe de la clinica noastră

şi de la doctori în chirurgia plastică. O imagine bună în lume şi sănătatea merg mînă în mînă. Vei face o treabă bună.

– Şi voi cumpăra chiar conceptul de succes, murmură Caitlin, mecanic. Poate că nu era atît de greu să-şi folosească aptitudinile în ceea ce priveşte înfrumusețarea. Poate că Mike avea dreptate. Putea să facă şi ceva folositor.

– Eu unul nu mă lupt pentru succes, sublinie Mike. Nu prea. Fac ceea ce contează pentru mine, iar succesul nu se lasă aşteptat. Nu crezi că e timpul să încetezi să te speteşti muncind, cînd e nevoie arzătoare de ceea ce iubeşti pe lumea asta?

Se opri puțin, apoi continuă:

– N-a sosit clipa să termini cu aventura şi să-ți începi propria viață?

Caitlin nu mai zise nimic.

În cele din urmă, Mike rupse liniştea.

– Scumpo, dacă sînt depăşit spune-mi. Dar eu nu cred că sînt.

Caitlin ştia că are dreptate.

– Cît o să laşi să dureze idila noastră? întrebă ea. Dacă vei simţi nevoia să mă părăseşti, după cîteva zile de la instalarea mea?

Mike izbucni în rîs şi clătină din cap.

Un lucru era sigur în legătură cu Caitlin: Nu voia să devină prea impulsiv.

– Dacă ajung să mă manifest aşa, ajung direct la clinică. Să te părăsesc după cîteva zile, zici? Nici o şansă. Nici după săptămîni, sau luni, sau... Se opri înainte de a pronunţa cuvintele „o viaţă întreagă". Poate că ar trebui să stau de vorbă cu un doctor de la clinică, zise el.

Pe de altă parte, poate că era pentru prima dată în viaţa lui sănătos. Descoperise că undeva, în adîncul sufletului, era încrezător în viitor şi în propria judecată. Poate că nu mai avea nevoie de cei cinci ani.

– Stai, ştiu că ţi se pare ciudat că o fac aşa de... repede... adică să-i cer unei femei pe care de-abia am cunoscut-o, să vină acasă la mine. Nici mie nu-mi vine să cred că o fac. Dar se pare că nu sînt atît de deplasat.

– Bineînţeles că eşti, zise Caitlin. Te afli încă sub vraja oceanului. Din cauza asta eşti atît de... zîmbi precipitat.

– Sînt ca vrăjit, dar nu din cauza navei QE 2. Îi cuprinse faţa în mîini şi îi spuse uşor: Bine, scumpo, am zis că aveam un tîrg de făcut. Iată cum sună: Stai o săptămînă aici, cu mine, la Londra, în loc să te duci la prietena ta.

– Am auzit propunerea asta, zise Caitlin. Vei fi ocupat cu discursul, trebuie să recunoşti.

– Cel puţin am putea fi împreună cînd voi reuşi să mă strecor. Putem folosi acelaşi pat. Putem face dragoste...

– Ca să te oboseşti şi mai tare?

– Să mă extenuez, şopti el. Amîndoi. Ce e rău în asta, Caitlin? continuă el provocarea. Nu vrei să guşti din adevăratele aventuri ale vieţii?

Mike o sărută uşor.

– Eşti stricat la gură, Mike Harris. Fără drept de apel, aşa eşti.

Mike zîmbi şi o cuprinse de mijloc.

– Asta înseamnă că vei sta cu mine o săp-

tămînă, da? Nu am de ce să-mi fac griji că vei pune piedici în calea drumului nostru împreună, nu?

Caitlin făcu cu mîna Pamelei Jennings şi fugi spre ea.

– Nu am ales o zi grozavă, ce zici? o întrebă Pam pe cînd o înlănţuia cu braţele ca să o îmbrăţişeze. Ai găsit uşor locul acesta?

– N-a fost mare scofală.

– Minunat, spuse Pam. Sînt mîndră de tine. Nu te-ai mai rătăcit o dată?

– N-am spus asta, recunoscu Caitlin cu un zîmbet. Mă rătăcisem în magazinul *Libertatea,* odată cînd greşisem uşa, aşa că ce-mi rămăsese de făcut era să întreb unde e drumul spre *Palladium*...

– Ia loc la o masă, îi zise Pam. Mă duc în faţă să cumpăr ceva.

Caitlin se aşeză la o masă, încîntată că poate să se odihnească după două zile covîrşitoare.

Chiar şi în apartamentele cele mai luxoase şi

în mătăsurile cele mai fine, simțea efectele strădaniei de a vedea toate muzeele, zonele cu magazine şi parcurile cele mai frumoase.

Îşi umpluse zilele cu destule, ca să-şi alunge gîndurile negre.

– Îmi pare rău că te-am făcut să mă aştepți o săptămînă, zise Pam, cînd se întoarse cu o tavă plină cu peşte file şi cu salate ornate.

– Închipuie-ți. Eşti aici în Londra şi ne va lua zile întregi să ne vedem. Şi acum, iepuraş, zi-mi ce mai e nou?

– Mai întîi să te auzim pe tine, spuse Caitlin, fără să aibă chef să vorbească despre Mike şi despre problemele cu care se confrunta.

Pam îi povesti despre noua ei slujbă de la bancă, îi relată cu umor despre felul în care stătea cu dragostea, după care îi povesti despre Los Angeles.

Dar inevitabil, dori să vorbească şi despre ea.

– Şi tu cum de te lăfăi pe vasul QE 2 şi în locuri ca *St. James?*

– Nici eu nu ştiu cum, răspunse Caitlin cu sin-

ceritate. Sînt depăşită. Oare oamenii aşa trăiesc de obicei?

Pam zîmbi şi ridică din umeri.

– Nu cunosc, iepuraş. Habar n-am. Dar văd că nu te plîngi.

– Nu că m-aş plînge. A fost minunat. Dar... Caitlin oftă. Adevărul e că m-am îndrăgostit prosteşte de un om imposibil.

Pam se încruntă.

– O, biata de tine! Şi mereu ai fost atentă. Dar, ştii, se mai întîmplă. În nouăzeci la sută din cazuri dai peste bărbaţi însuraţi. Treaba este să renunţi imediat la ei. Pătuţul ăla din apartamentul meu nu e aşa de comod.

Caitlin clătină din cap.

– Nu, nu e însurat.

– Păi, chiar şi aşa. Ai zis că e doctor, nu baron de droguri sau traficant, nu?

– E doctor. Chiar în dimineaţa asta a susţinut un discurs medical la o convenţie internaţională. Trebuie să fi terminat. Am încercat să dau de el, dar nu era în cameră.

– Şi care-i problema ta? insistă Pam. Ce, doctoraşul ăsta al tău, recunoscut pe plan internaţional, nu-ţi răspunde la sentimente?

Caitlin oftă.

– Nu sînt chiar sigură. De fapt, ţine la mine. M-a invitat să stau la el în State. Dar nu mi-a zis că mă iubeşte.

– Doamne, catîrul! Şi vă cunoaşteţi de o săptămînă.

Caitlin zîmbi dulce.

– N-am nevoie de ironia ta englezească, Pam.

– Iar eu n-am nevoie de vechile tale şmecherii. Mereu te temeai că o dată va veni cineva să-ţi cadă la picioare. Erai îngrozită, că ţi-ai jurat să rămîi singură. Apropo, cum erai la mătuşa Penny?

Nu era bine, şi ea şi Mike îi spuseseră aceleaşi lucruri.

– N-am spus celibatară, protestă ea. Am spus că socotesc căsătoria ca pe ceva depăşit. Iar mătuşa Penny, e mai bine ca oricînd. A fost o coincidenţă.

– Ce?

– Jurămîntul meu cu privire la a rămîne celibatară şi faptul că mătuşa mea e mai bine.

Pam mestecă înainte de a întreba:

– Şi nu vezi legătura?

– Adică, de ce nu s-a măritat mătuşa Penny?

– Trebuie să suport toate astea? întrebă Pam, exagerînd. Da, e clar că îți admiri mătuşa. Dar îmi amintesc cînd obişnuiam să ascult la poveştile despre felul în care te exploata, care mă ducea cu gîndul la faptul că ți-ai dorit să fii Penelope Sullivan. Cred că te-ai considerat vinovată, ani de-a rîndul. Şi asta pentru că ea a avut grijă de tine.

„Vinovată", îşi aminti cuvintele asemănătoare de pe buzele lui Mike. Împinse farfuria. Îi pierise pofta de mîncare.

– Mătuşa Penny nu m-a făcut să mă simt aşa, niciodată, protestă ea, fără prea multă putere.

– Dar n-am zis asta. Numai că ai tras o concluzie pripită. Copiii mai fac din astea.

Brusc, Pam dădu din cap, cu părul ei blond, mişcîndu-se în toate direcțiile.

– Ce neruşinată sînt! Nu ne-am văzut de un an şi eu îţi spun astfel de vorbe. Vreau să fii fericită, dar se pare că te-ai împotmolit. Spune-mi cum arată?

Caitlin îndurase destule.

– Pam, îl găsesc pe Mike atrăgător. Are o personalitate frumoasă. E blînd, nu-mi creează probleme. Da, Pam, e un drăguţ de căţeluş... Poate dacă şi-ar aranja nasul, ar arăta mai bine. Se opri ca s-o lase pe Pam să savureze gluma.

– E uimitor. Pam n-o mai asculta. Se uita fix la uşa de la intrare.

– Auzi, păstrează-ţi doctoraşul, iepuraş. Eu îl iau pe ăla.

Caitlin se întoarse şi aproape era să cadă după scaun.

– Mike? Ce cauţi aici?

– Mike, repetă Pam. Mike al tău? Spune-mi că nu-i adevărat. Te rog. Trebuie să existe ceva dreptate în lumea asta.

Mike îi zîmbi, apoi o privi pe Caitlin.

– Unul din vorbitori n-a venit, aşa că am termi-

nat mai devreme cu o oră. Sînt liber, scumpo. Şi am colindat peste tot să dau de tine. Direcţiile tale din jurnal erau exacte, dar ciudate. Trebuia s-o iei pe strada Regent, apoi la est...? Se opri cînd cealaltă femeie chicoti. Îmi cer scuze. V-am întrerupt.

– O, lasă, dragă, zise Pam. Vrei peşte şi cartofi prăjiţi?

– Sînt gustoşi, aici?

– Minunaţi, îl asigură Pam. E cu autoservire.

Mike o privi cu mirare pe Caitlin.

– Pam m-a întrebat despre tine. Acum poate afla informaţiile de la sursă.

– Caitlin îmi spunea ce divin eşti.

Mike rîse şi se îndreptă spre tejghea.

– Nu mai am timp să fiu diplomată, spuse Pam. Te rog să mă înţelegi. Maturizează-te, dragă Caitlin. Dacă îl laşi să-ţi scape din te miri ce temeri copilăreşti, eşti o proastă. Şi acum cred că ar trebui să îi relatezi lui Mike fiecare cuvînt.

– Ia-ţi labele, spuse Caitlin.

Cînd Mike se întoarse, Pam avea aceeaşi mină.

Caitlin simţi că îl iubeşte mai tare pe Mike. Obişnuită cu flirtul celorlalţi bărbaţi, rămase uimită să constate că prietena ei devotată nu rezistă tentaţiei de a-l fermeca.

Dar Mike era prietenos. Doar atît.

Brusc, Caitlin îşi aduse aminte. Mike îi mărturisise că nu va fi proprietatea nici unei femei.

Dacă ar fi să se încurce cu altele atunci îi va spune imediat. Nu va umbla cu minciuni.

Caitlin se întrebă dacă putea oare să mai fie serios după doar o săptămînă? Dar, ea?

– Acum, trebuie să o întind, zise Pamela deodată. Hai să ne petrecem sfîrşitul de săptămînă împreună, vreţi? Dă-mi un telefon, sau dacă eşti prin trecere... Ochii ei albaştri dansau pe cînd se uita la Mike. Nu mă uita.

Caitlin strînse pumnii, dădu din cap în timp ce prietena ei îi făcea cu mîna.

– Cred că a folosit o expresie englezească, zise Mike sperînd că nu crease vreo disensiune între cele două femei.

– Pam se ţine mereu de glume, spuse Caitlin

şi rîse. A trăit mult în State şi ştie să adapteze limbajul acesta la cel englezesc.

– Deci, nu eşti supărată. Glumeam.

– Cum aş putea să mă supăr? După toate cîte ai făcut pentru mine. Se opri şi se încruntă... După ce am scris unde trebuia să mă întîlnesc cu Pam am rupt hîrtia şi am adus-o cu mine. Cum de te-ai descurcat fără ea?

Mike zîmbi.

– Dacă n-aş fi doctor, aş fi urmat şcoala de detectivi ca să devin un al doilea Sam Spade.

Caitlin se uită lung la el.

Se luptase ceva. Poate că trebuia să încerce şi ea jocul de-a detectivii ca să afle ce e în sufletul lui Mike.

Nu putea să tragă o concluzie.

Oare contau cuvintele mai mult decît faptele?

Poate că ar trebui să o ia pe urmele lui Sherlock Holmes.

– Ce ascund ochii tăi verzi? o întrebă el, văzînd expresia din privire care l-ar determina să o suie în primul taxi şi să o sechestreze în cameră

tot sfîrşitul săptămînii. Nu e o idee rea.

– Care anume? întrebă Caitlin. Nu mergem să ne plimbăm?

– Poate, zise el şi o luă de braţ.

Cînd ieşiră, era clar că nu se îndreptau spre strada Baker.

Cada era destul de mare ca să încapă două persoane şi destul de adîncă ca să poţi face spumă. Caitlin se aşeză cu spatele la Mike şi inhală mirosul de piersică al săpunului.

– Te sfătuiesc să stai cuminte, spuse el, mîrîind. Îi luă sînii în mîini. Apoi, îi cuprinse sfîrurile cu degetele.

Caitlin se arcui şi începu să se mişte.

– Oare sînt sortită unui destin mai rău decît celui de acum?

Mike o stropi.

– Nici nu m-am gîndit că poţi fi atît de...

Îi pasă săpunul şi începu să-i maseze burta, ajungînd cu degetele la locul acela aflat între coapse pe care îl cunoştea atît de bine.

– Eşti incorijibil, suspină ea.

– Se pare că mă inspiri, murmură Mike.

Tremurînd, Caitlin încercă să se opună, dar mişcările ei nu aveau ţintă, iar respiraţia îi era greoaie.

Simţi cum îi scapă săpunul din mînă, auzi bufnitura.

Se aprinse de dorinţă, aşa că se răsuci şi se împinse în mîna lui Mike.

Mike începu să îi toarne apă peste trup apoi peste umeri.

În cele din urmă cînd chinul dulce deveni de nesuportat, Caitlin se întoarse pe jumătate spre el. Îi captură gura.

Limba i se plimba pe buzele umede, apoi începu ritualul erotic.

Era ceea ce voia de la el, ceea ce el dorea să-i ofere.

Dar el nu se grăbi. Găsi săpunul ei îi spălă fesele, rotunjimile.

Apoi o stropi din nou, peste tot, pînă tot corpul ei vibra de plăcere.

Începu să se mişte, să-l tragă spre ea, pe cînd sărutările deveneau mai aprige.

Cînd credea că înnebuneşte de dorinţă, Mike îşi coborî mîinile sub şolduri, o ridică, o trase uşor în jos şi se topi în ea.

Ea nu mai avea pic de control. El o ţinea exact cum voia. Totul era extraordinar. Simţea puterea lui în fiecare parte a trupului. Erau unul şi acelaşi şi, cînd explodară în acelaşi timp, esenţa lui curgea înlăuntrul ei, plină de iubire.

Caitlin simţi că în acel moment s-ar duce oriunde cu el, oricînd ar vrea.

Ea se cuibări lîngă el, în pat. Capul îi stătea pe umărul lui, iar picioarele le erau înlănţuite. El zise:

– Iată care-i planul.

Caitlin gînguri:

– Planul de cinci ani?

– La naiba, nu, strigă Mike. Am renunţat la el cînd te-am zărit pe dig la New York. Acest plan e de două săptămîni.

Tîrguieli, îşi zise Caitlin în gînd. Ca si cum

acestea aveau de-a face cu ceea ce simțea ea pentru acest bărbat. Dar era curioasă.

– Deci, care-i treaba?

– Dacă n-ai nimic împotrivă merg cu tine la Costwolds. Doar o săptămînă, după care vreau să te mai gîndeşti la propunerea mea de a merge în State.

Caitlin îl sărută pe umăr.

– Încă o dată îți spun că retrag cele spuse. N-am să te mai acuz cum că ai fi prevăzător. Deci, ce ziceai?

Mike zîmbi şi repetă:

– Nu trebuie să suporți toate acestea de dragul meu, protestă Caitlin deşi era tulburată. Apreciez intenția dar nu e necesar.

– Ba da, este. Vreau să-ți demonstrez că sînt flexibil, că mă pot descurca în împrejurări...

– Ți-am zis că îmi pare rău că am făcut pasul acela, spuse Caitlin.

– Nu e nevoie să-ți ceri scuze. Ai avut dreptate. De cînd te cunosc, am ajuns la concluzia că există părți din mine pe care nu le-am pus la în-

cercare. Vreau să mă cunosc mai bine, Caitlin.

– Ai dreptate. Dar ce zici de clinică?

– L-am sunat pe Dave, răspunse Mike cu un zîmbet. Este bucuros că mă ocup şi de mine. Treaba merge şi fără mine. Se pare că nu sînt la fel de indispensabil.

– Dar pentru mine eşti. Te iubesc, Mike.

Se uită la ea, lung şi îi şopti:

– Şi eu te iubesc, Caitlin.

Caitlin clipi.

– Da?

– Bineînţeles. Crezi că un bărbat e tulburat de o femeie pe care nu o iubeşte?

Ea se ridică şi se aşeză în genunchi pe pat.

– De ce nu mi-ai spus? Ai idee cît dor cuvintele tale? Te crezi unul din aceia care nu cred în cuvinte? Pentru că vorbele au greutatea lor, Mike Harris. Sînt esenţiale.

Mike o răsturnă în pat. Rîdea.

– Ascultă. Cînd te-am rugat să vii să stai cu mine în New York te-ai comportat de parcă îmi pierdusem toată averea. Oricum, tu ai zis că ne

cunoaştem doar de o săptămînă. N-am îndrăznit să-ţi spun că sînt peste puteri, fără speranţă, îndrăgostit de tine.

– Fără să te controlezi?

– Da, repetă el. Simţea că se terminase cu controlul. Şi că partea cea bună de-abia începea. Apropo, mai am ceva să-ţi spun.

– Îmm, zise Caitlin lung. Era fericită să mai gîndească. Care parte a planului?

– Trebuie să mă întîlnesc cu mătuşa Penny.

Caitlin îl privi mirată. Nu prea voia să-i spună mătuşii ei că renunţase la aventură pentru dragoste. Dar după ce se gîndi... îi dădu dreptate lui Pam şi lui Mike deopotrivă. Caitlin Grant trebuia să-şi trăiască propria viaţă. Fără vreun îndrumător. Descoperise alt adevăr care se ascundea în teoriile lui Pam: trebuia să se privească pe ea ca să-şi descopere adevărata identitate.

Îi zîmbi lui Mike.

– Bănuiesc că mătuşa mea se va îngrijora la început. Dar, cred că tu eşti cel mai potrivit să-i explici.

El nu-i răspunse. Caitlin se uită să vadă dacă nu a adormit. El privea la tavan.

– La ce te gîndeşti?

– La o tactică de a o cuceri pe mătuşa Penny.

Caitlin rîse.

– Ce drăguţ, dar nu contează ce zice ea. Eu voi fi alături de tine indiferent ce...

– Dar, trebuie... zise Mike şi o luă în braţe. Se aşeză deasupra ei şi continuă:

– O vreau de partea mea cînd îi voi cere mîna ta, Caitlin Grant.

Capitolul 12

– Doamne, dar eşti al naibii de căpos...

– Fii politicoasă, mătuşă Penny, o întrerupse Mike, în timp ce îi mîngîia mîna zbîrcită. Parcă ar vorbi nepoţica dumitale. Ce mă fac cu voi două?

Penelope Sullivan rîse înfundat, dar brusc îşi reveni.

– Cred că n-am de ales. Cred că trebuie să recunosc că mă simt bine după regimul prescris

de tine. Îi zîmbi lui Mike. De ce insişti să mă plimb în fiecare zi? Nu e de plimbare acum.

Mike rîse dîndu-şi capul pe spate. O luă în brațe pe femeia care nu mai suferea atît de tare de cînd el şi Caitlin se mutaseră în St. Pete's. Mătuşa Penny era de acord să lupte împotriva arteritei, acum că se puneau bazele unei noi clinici. Mătuşa Penny tăcu. După ce plimbarea luă sfîrşit se întorseră la locurile lor pe plajă.

– Nu sînt de acord să fiu ținută într-un loc. Sînt atîtea locuri pe lumea asta pe care nu le-am văzut.

– Hai să ne lămurim, zise Mike hotărît să îşi țină pacienta preferată în formă. Te plîngi că eşti legată de un loc sau de o potecă dar fiecare pas e o binefacere, aşa-i?

– Da. Aşa te porți şi cu soția ta?

– Numai cînd trebuie, zise Mike vesel. Nu o subestimez pe Caitlin. Şi ea poate fi drăguță cînd trebuie.

– Unde e fata? întrebă mătuşa Penny şi se lăsă pe scaun.

– Credeam că vei lua picnicul aici, pe plajă.

– Păi, aşa vom face. Poate că mai stă puţin la casa de cultură. sau poate că s-a rătăcit. Doar o ştii pe Caitlin.

– O, da o ştiu prea bine. Apoi, zise gînditoare: Dar nu mereu i-am ghicit reacţiile. Mereu s-a ascuns. Cînd a început să-şi dezvăluie sentimentele? Cum de-ai reuşit?

– Nu ştiu. Cred că atunci cînd am fost plecaţi. Văzuse un loc pe care îl recunoscuse din poveştile părinţilor ei. Căutase să spună multe glume. Pînă la un moment dat. N-a mai rezistat. A vărsat multe lacrimi. Instinctul ei n-a dat greş. A fost bine să se plimbe. Eu am ascultat şi am ţinut-o în braţe şi i-am fost alături. Privind în sus, o văzu pe Caitlin, mergînd pe plajă cu picioarele goale. Avea sandalele în mînă, iar părul îi flutura în vînt.

Mike o privi şi înţelese. Ea se grăbi să-i cadă în braţe.

– Ai dreptate. Te iubesc, Mike Harris. Mă dau în vînt după tine. Credeam că nu mai ajung aici, aşa că pot să-ţi spun.

Mike îşi îngropă fața în rochia ei. Era fericit.

– Un lucru e sigur la voi, zise mătuşa Penny. Nu prea vă ascundeți afecțiunea.

Caitlin îi zîmbi.

– E îngrozitor să fii căsătorită cu un doctor, mătuşă Penny. Îngrozitor.

– Nu mă îndoiesc. Dar de ce recunoşti tocmai acum?

– Pentru că el ştia acest lucru dinainte. Tocmai mi s-a confirmat diagnosticul lui.

– Ce să ştie? se alarmă mătuşa Penny. Ce diagnostic? Eşti bolnavă, Caitlin?

Caitlin rîse şi îl îmbrățişă pe Mike.

– Spune-i tu, deşteptule.

Mike zîmbi.

– Soția mea va fi mamă înainte de a împlini treizeci de ani de viață. Şi asta te va face stră-stră-mătuşă. Ce zici de o asemenea aventură?

– Stră-stră-mătuşă? întrebă ea cu voce scăzută. Doamne cum de am îmbrătrînit atîta? De ce nu pot să mă gîndesc la ceva mai revigorant? E clar că va fi o împielițată.

– El, o corectă Caitlin.

– Ea, zise Mike.

Rîseră amîndoi.

– Ce o fi, spuse Caitlin. Trebuie să ne gîndim la viitor, să găsim un loc aproape de parc, de o şcoală bună, să deschidem un cont...

– Caitlin, i-o tăie Mike.

– Da?

O luă de obraji.

– Draga mea, e timp suficient să-ţi faci planuri. Acum, ce-ar fi să ne bucurăm. Trebuie să învăţăm să ne lăsăm purtaţi de valuri... să se întîmple... să uităm...

Ultimul lucru pe care Caitlin îl văzu, înainte de a se arunca în braţele lui Mike pentru a savura sărutul posesiv şi tandru, fu zîmbetul luminos şi mulţumit de pe buzele mătuşii Penny.

Sfîrşit